

சிவமயம்.

திருக்குறள் முதற்பாவின் பரிமேலழகஞ்சா விளக்கம்.

இதனை

ஆயர்வேத பண்டிதர்

பாண்டேச்சரம் - வேங்கடலாமி தேவரவர்கள்

சுமாரர்

பா. கங்காதரதேவரவர்கள்
தொகுத்து

மசனனை :

பிரஸிடென்ஸி அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பித்தனர்.

1909.

உ

சிவமயம்.

சிறப்புப்பாயிரம்.

சென்னை பிரஸிடென்ஸி காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதரும்
மஹாமஹோபாத்தியாயருமாகிய

ப்ரஹ்மசுரீ. உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் இயற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவநூத்தம்.

முப்பாலின் முதற்பாவிற்கிணையில்பரிமேலழகர்

மொழிந்த வின்ப

வைப்பாய வுரையதனுக் கொருவிளக்க மியற்றியன்பின்

வழங்கி னானல்

எப்பாலும் புகழ்பாணடேச் சரம்வருவேங் கடசாமி

யீன்ற மைந்தன்

ஓப்பார்வெம் பிணிபபகைஞன் தூயகங்கா தரப்பெயர்கொள்

சுருணன் தானே.

கும்பகோணம் காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர்

உ. வே. வை. மு. சடகோபராமா நுஜாசாரியரவர்கள்

யய

நேரிசையாசிரியப்பா.

பாலிற் சிறந்த பசுவின் பால்போ

னாலிற் சிறந்த வள்ளுவர் நூலி

னூரையிற் சிறந்த பரிமேலழக

ருரையின் கருத்தி னுண்மை புலப்படச்

சு சித்தார்த்த சைவச் சத்தாம் பொருள்தழீஇ

முதற்குறட் பாவின் முதிர்்பொருள் விளக்கி

முதற்பா வலர்செய் முதற்பா நூலின்

முதற்பா விற்குள முதன்மை தெரித்தனன்

பண்டித னென்று பகரப் பெறும்பெய

க0 ரிருவகை யாற்றணக் கேற்கும் வண்ண

மில்க்கிய விலக்கணக் கலைக்கட லுடனே
யாயுள்வே தப்பொரு ளாய்ந்துண ரறிஞன்
நூலா சிரியருந் தேவ ரந்நா

- கடு லுறையா சிரியரி லுயர்ந்தவர் தாமுமோர்
பூதேவ ரவ்வுரைப பொருள்விளக் குருரு
மோர்தேவ ராதலே யுரிய தென்னூந்
தகுதி தனக்கு மிகுதியா வாய்ப்ப
அபபெயர் மரபினு லமையப் பெற்றோன்
தன் குடிக் குரிமையாற் றனக்கும் வழங்குமத்
உ0 தேவ னெனுமபெயா மேவிநனி சிறப்பப்
பலவகை நூலுணர் புலவ னாகிச
சாவா மருந்து வழங்கும் பெருந்தகை
வாயுறை வாழ்த்தி னுள்ளுறை யுரைத்தற்
கேற்புடை யவனிவ னேபென யாவரு
உடு மதிக்கும் வண்ணம் வாயுறைத தேர்ச்சி
தொன்றுதொட் டிடைய நன்றறி வள்ளல
அன்பரு ளடக்கமொப புரவுகண் னோட்டம்
வாய்மை தூய்மை வகைபல வாய்த்து
மங்காத சீர்த்தி மலிந்த
உ0 கங்கா தரனெனுங் கவிவல லோனே,

மஹாவித்வான் கா-இராமசாமிநாயுடு அவர்கள் இயற்றிய

அறுசீர்க்கழ்நெடிலாசிரியவிருத்தம்.

உததரவே தத்தின்முதற் பாப்பரிமே லழகருரை
விளக்க வொண்ணூல

இத்தரையோ ரையமற வினிதினியற் றித்தந்தா

வினிய பாவின

அத்திவரு தந்வந்தரி யாதியர் நான் முழுதுணர்வேங்
கடசாமிப்பேர்

வித்தகன்கான் முனையாங்கங் காதரப்பேர்ப் பிடுகர்பிரான்,
விழைவி னுயந்தே.

உ

சிவமயம்.

மு க வு ரை.

—o—o—o—

அநாதி முத்த சித்தருவாய் “எல்லாப்பதார்த்தமுமா யெங்கு
கிறை யொன்றை முன்னால், சொல்லாப் பதார்த்தத்தைத் துப்புர
வை - வல்லார்கள், கூடற் பதார்த்தத்தைக் கொண்டேத்தி” யான்
இயற்றமிழ்ப்பாடங்கோடறகெழுந்து, அஷ்டாவதானம் - வீராசாமி
செட்டியாரவர்கள் மருகரும், சென்னை - தொண்டைமண்டலம்
துளுவவேளாளர் இயற்றமிழ்ப் போதனாசலைத் தமிழ்ப் பண்டி
தருமாகிய அப்பன்செட்டியாரவாகளிதது, தெய்வபுலமைத் திரு
வள்ளுவநாயனார் அருளிச்செய்த திருக்குறள் பாடல்கேட்டுவருகை
யில, அந்நூலின் கடவுளவாழ்துள் முதற்பாவுக்குப் பரிமேலழ
கர் இயற்றிய உரைவிசேடத்தில “அகரத்திற்குத் தலைமை விகா
ரத்தானைறி நாதமாததிரையாகிய இயலபாற பிறத்தலானும், ஆதி
பகவற்குத் தலைமை செயற்கையுணாவானைறி இயற்கையுணர்
வான் முற்றமுணாதலானுங் கொள்க” எனினும் வாககியத்தில்
உள்ள வினையெச்சங்களாகிய ‘அன்றி’ என்னுஞ் சொற்களாற் போ
ந்த பொருட்கண்ணதாகிய ஐயம், அக்காலங்களில் அததிருக்குற
ளின் முதற்பாவைப்பற்றிச் சில மதஸ்தர்கள் செய்துவந்த உபந்
தியாசங்களானும், ஒருவரோடொருவர் வாதிட்டுத் தமக்குள்ள கல்வி

யறிவுகளின் திறத்தைக் காட்டுவான வரைந்த பத்திரிகைகளானும், சிவபண்டிதர்களின் முன் எனால் விடுக்கப்பெற்ற தடைகளுக்கு அவர்களவாகியினமெழுந்த விடைகளானும் விருத்தியடைந்தது.

இங்ஙனம் தோன்றி விருத்தியடைந்த ஐயம், ஸ்ரீலக்ஷ்மி சொக்கபுரம் இராமலிங்கத்தமபிரான்சுவாமியவர்களிடத்துப்பாடங்கேட்ட சைவசித்ததார்த நூலுணர்ச்சியால் ஸ்ரீ சிவஞானமுனிவர் செய்தருளிய சிவஞானபோதச சிற்றுரை, சிவஞானசித்தியார் சுபக்கவுரை, சிவஞானபோதபாடியம் இவைகளிலும், மற்று முறையுள்ளனவுமில்லனவுமாகிய சைவ சித்ததார்த நூல்களிலும், தமிழில் எழுதப்பட்டிருக்கும் பிறமத நூல்களிலும் பல்காற் பயின்றுவந்ததொச

மு க வு ரை.

லும், 'வேதார்தத் தெளிவாஞ் சைவ சித்தார்தத் திற னிங்குத் தெரிகக' வல்லுநராகிய சில பண்டிதர்கள் உபந்நியசித்துக்கொண்டுவந்த சிவத்ததுவவிவேக சகித சிகரிணீமாலையையும் ஸ்ரீகண்டய சகித வேதார்த சூத்திரார்த்தத்தையும் சிரவணஞ்செய்து வந்ததொலும் நீங்கி, எனது சிற்றறிவிற்குத் திருக்குறள் முதற்பாவின் உரையுண்மை ஒருவாறு விளங்கியதாகக் காணப்பட்டது.

இங்ஙனம் விளங்கியதாகக் காணப்பெற்ற யான் 'வாளாவிருந்தாலும் வாதித்துக் காதலென்சொற், கேளாது,' முறையினூலுணர்ந்தார் நம்மகத்திருக்குங் குற்றங்களை நீக்கி 'குளவி புழுவைக் கொணர்ந்துதன்போ லாக்கும், வளமாக நம்புளிய வாராததை—யுளபொருளை, நாவலர்தஞ் சொற்போற்' செய்வாரேயன்றி முனியார் எனக் கூறியதைக்கேட்டு, அங்ஙனம் விளங்கப்பெற்றதை எனது இயற்றியுழாசிரியர் ஆசீர்வசனங்களைச் சிரமேற்கொண்டு ஸ்ரீ சிவபெருமானது திருவருளை முன்னிட்டு ஸ்ரீ சிவஞானமுனிவரது உரைபாடங்களைக் கொண்டே "திருக்குறள் முதற்பாவின் பரிமேலழகருரை விளக்கம்" எனனும பெயரால் இச்சிறுநூல்வடிவமாக ஒருவாறு தொகுத்துப்

பதிப்பித்தேன். ஆயினும் எனது சிற்றறிவிறகுப் புலப்படாது பிழை
 பட்ட விஷயங்களையும் மறப்பினால் விடுபட்ட விஷயங்களையும் திருக்
 குறளிலும் பரிமேலழகருரையிலும் சைவ சித்தாந்த நூல்களிலும்
 பல்காற் பயின்று பண்பட்ட பண்டிதர்கள யாரேனும் அன்போடு
 அடியேனுக்கு அறிவிப்பாராயின் “நான் பெரியோமல்லோ நாம் நன்
 றுந்தீதும நமக்குரைப்பா ருளரென்று நாடுவோமே” என்னும் ஆன்
 றோர்வசனத்தை அவலமபித்த அடியேன் அவர்மாட்டுப் பெருநன்றி
 பாராட்டி. அவ்விஷயங்களை அவர்பெயருடன் இத்தகோர் அதுபந்த
 மாக அச்சிடும் பிரசுரஞ்செய்யச் சித்தகை இருக்கிறேன்.

இனி, “அந்தமோ ராறினிற் சைவசித்தாந்த மரிதரிது” என்
 னுந் திருவாக்கை வலியுறுத்துவனவும், லௌகிக வைதிக மார்க்
 கங்களாக விளங்குவனவுமாகிய வேதாகமங்களைத் தழீஇக் குரு
 சிஷ்ய சமவாதமாக எழுதப்பெற்ற சைவசித்தாந்த தீபிகையையும்
 விரைவில் பிரசுரஞ்செய்யும்படி ஸ்ரீ சிவபெருமான் திருவருள்
 பாவிப்பாராக.

இங்ஙனம்,
 பா. கங்காதரன்

உ

சிவமயம்.

திருக்குறள் முதற்பாவின்
பரிமேலழகருரை விளக்கம்.

விநாயகவணக்கம்.

தம்மா லறிந்தவெல்லாந் தாமல்ல வென்றுணர்த்துஞ்
சம்மா னிருக்குஞ் சுகமளிக்கு—மம்மவொரு
சூர்ப்பகநன் ஞாங்காவிடி சுப்ரமணி யற்குமுஞ்
சூர்ப்பகநன் பாதத்^{துணை}.

சிவவணக்கம்.

‘அகர வ்யிர்போ லறிவாகி யெங்கு’
நிகரற நிற்கு நிமல—னுகளநிறச
செம்பதமச் சேவடியே சிந்தித்தேத தித்தொழுது
வெம்பவததி னீங்கிடுவா மே.

அவையடக்கம்.

தம்மை யறிந்தோ தகைசாலு நூற்பொருளகள்
தம்மை யறிந்தே தவறகறறி—யெம்மை
பிரியாத வத்துனிதம் பேசுவா ரல்லார்
விரிவாகப் பேசுவோ^{வீண்}.

உ

சிவமயம்.

திருக்குறள் முதற்பா.

அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு.

பரிமேலழகருரை.

எழுத்துக்களெல்லாம் அகரமாகிய முதலையுடையன; அதுபோல, உலகம் ஆதிபகவனாகிய முதலையுடைத்து.

I. இது, தலைமைபற்றிவந்த எடுத்துக்காட்டுவமை.

II. அகரத்திற்குத்தலைமை விகாரத்தானன்றி நாதமாத் திரையாகிய இயல்பாற் பிறத்தலானும், ஆதிபகவற்குத்தலைமை செயற்கையுணர்வானன்றி இயற்கையுணர்வான் முற்றுமுணர்வலானும் கொள்க.

III தமிழெழுத்திற்கேயன்றி வடவெழுத்திற்கும் முதலாதல்நோக்கி 'எழுத்தெல்லாம்' என்றார்.

IV. 'ஆதிபகவன்' என்னும் இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகை வடநூன்முடிபு.

V. 'உலகு' என்றது, ஈண்டு உயிர்கண்மேனின்றது.

VI. காணப்பட்ட உலகத்தாற் காணப்படாத கடவுட்கு உண்மை கூறவேண்டுதலின், 'ஆதிபகவன் முதற்றேயுலகு' என உலகின்மேல்வைத்துக் கூறினார், கூறினானும், உலகிற்குமுதல் ஆதிபகவன் என்பது கருத்தாகக்கொள்க.

VII. ஏகாரம், தேற்றத்தின்கண் வந்தது.

VIII. இப்பாட்டான், முதற்கடவுளது உண்மை கூறப்பட்டது

பரிமேலழகருரைவிளக்கம்.

I. “இது தலைமைபற்றிவந்த எடுத்துக்காட்டுவமை.”

என்கிற தலைமை என்றது காரணமாதற்றன்மையை. எடுத்துக் காட்டுவமையாவது, பிம்பப் பிரதிபிம்பத்தன்மையால் இரண்டு வாக் கியங்களாய் வரும் உவமையாம் இது, நீகொடுததுக்காட்டுவமை, முரணெடுத்துக்காட்டுவமை என இருவகைப்படும். அவற்றுள், இப்பாட்டு-அகராததிறகும் ஆதிபகவறகும் உள்ள பிம்பப் பிரதிபிம்பத்தன்மையை உணராததலால், நீகொடுததுக்காட்டுவமையென்க. ஈண்டுப் பிம்பப்பிரதிபிம்பத்தன்மையாவது: அகரம் ஏனைய எழுத் துகளியங்குதற்குக் காரணமாகின்றமும், ஆதிபகவன் உலகமுணர் தற்குக் காரணமாகின்றமாய்கிய சாதிருசியதாமமாம். அவ்வாறா தலின், அகராததிறகும் ஆதிபகவறகும் உள்ள சுவாதந்திரியமும், ஏனைய எழுத்ததுக்கடகும் உலகிற்கும் உள்ள பாரதந்திரியமும், சுதந் திரப் பரதந் திரப் பொருள்களுக்கூட வியாபக வியாபபிய சம்பந்த மும் இனிது விளங்காக்கிறகும்.

II. “அகரத்திற்குத் தலைமை விகாரத்தானன்றி நாத மாத் திரையாகிய இயல்பாற் பிறத்தலானும், ஆதிபகவற் குத் தலைமை செயற்கையுணர்வானன்றி இயற்கையுணர் வான் முற்று முணர்தலானும் கொள்க.”

அகராததிறகுத்தலைமை முயலசுமுதலியவற்றான் விகாரமெய் தியவழியும் இயங்கப்பெறாத ஏனைய எழுத்ததுக்களோடு விரவியின்று உபகரித்தனமாத் திராததான் விகாரமெயதாது நாதமாத் திரையான இயல்பாற் பிறத்தலானும் எனப்பா “அகராததிறகுத் தலைமை விகா ரத்தானன்றி நாதமாத் திரையாகிய இயல்பாற் பிறத்தலான்” என் றும், ஆதிபகவற்குத்தலைமை பொறிமுதலியவற்றோடு கூடியவழி யும் உணரமாட்டாத உலகத்தோடு விரவியின்று உபகரித்தன்மாத் திராததான் செயற்கையுணர்வெய்தாது இயற்கையுணர்வான் முழுது முணர்தலானும் என்பார் “ஆதிபகவற்குத்தலைமை செயற்கையுணர் வானன்றி இயற்கையுணர்வான் முற்றுமுணர்தலான்” என்றுங் கூறி

ஞர். உமலாமகன்-எண்ணின் கண வந்தன்.

எழுத்துக்களெல்லாம் முயற்சிமுதலியவற்றான் விகாரமெய்திய வழியும் அகரமின்றி இயங்கப்பெறாமையை “மெய்யி னியக்க மகர மொடு சிவனும” என்னுஞ் சூத்திரத்தாலும், உலகம் பொறிமுதலி

ஈ திருக்குறள் முதற்பாவிள்

யவற்றோடு கூடியவழியும் முதல்வணியின்றி யுணரமாட்டாமையை “மருவிய பொறியி லொன்று மாபூத மைந்தி லொன்றுங், கருவிக ணுக்கு நீங்காக் கலாதிக னீர்துங் கூடி, பொருபுல னுகரு மிந்த வொழுங்கொழிந் துயிரு மொன்றைத, தெரிவுறு தவனொ ழிந்தத் திரள்களுஞ்செயலி லாவே” என்னுந் திருவாக்கானும் அறிக. எழுத் துக்களோடு விரவியிற்றலால் அகரத்திறகு விகாரமின்மையை “மெய் யோடியையினு முயிரியறிரியா” என்னுஞ் சூத்திரத்தாலும், உலகத் தோடு விரவி சிற்றலால் முதல்வற்கு விகாரமின்மையை “பரணயி ருணாவொடுபாச பேதமும், விரவுறு தெக்கணு மேவு முண்மையே” என்னுந் திருவாக்கானும் அறிக.

விகாரத்தாற்பிறத்தலாவது, — விந்துவின் காரியமாகிய நாதம் பிராணவுதாநங்களின் தொழிற்பாட்டால் உரங்கண்டமுச்சிமூக்கெ ன்னும் இடங்களை யுற்று இத்தநாபபல்அண்ணங்களிற் பட்டுச் சிதறுண்டு வெவ்வேறெழுத்தாகிய ஒலியாய்ப் பிறத்தலாம்.

இயல்பாற்பிறத்தலாவது, — விந்துவின் காரியமாகிய நாதம் பிராணவுதாநங்களின் தொழிற்பாட்டால் அங்காந்தமாதிரத்தில் தன்னியல்பின் மாறுபடாது பிறத்தலாம்.

நாதம் = சுததமாயாவிருத்தியாகிய பரசரீரத்தினின்றுந் தோன் றிய வியஞ்சகவொலி.

செயற்கையுணர்வாவது, — அநாதிபெத்தசித்துததன்மையால் வியஞ்சகமுள்வழி அதுவதுவாய் ஏகதேசமாத்திரையின் உணரு முணர்வாம்.

இயற்கையுணர்வாவது, — அநாதிமுத்தசித்துத்தன்மையால் எவற்றையும் ஒருங்கே ஓரியைபான் உணரு முணர்வாம்.

அகரம் கலப்பினு லெழுத்தெல்லாமாகவும், பொருண்மையால் வேறாகவும், ஏனையவெழுத்துக்கட்குயிராதற்றன்மையால் உடனாகவும் நிற்கும். இதனை “அகரவுயி மொழுத்தனைத்து மாகி வேறாயம் ந்ததென” என்னுந் திருவாக்கான் அறியலாம்.

முதல்வன் கலப்பினு லுலகெல்லாமாகவும், பொருண்மையால் வேறாகவும், உயிர்க்குயிராதற்றன்மையால் உடனாகவும் நிற்பன் இதை, “ஸவ-ஓ-வஷ்டி-ஓ-ஸூஷ்டி,” “வனக-ஓ-வா-அதீய-ஓ-ஸூஷ்டி” பரிமேலழகருரை விளக்கம். ௫

என்னும் இத்தொடக்கத்தனவாகிய சுருதிகளானும், “அவையேதானையாய்,” “உலகெலாமாகி வேறாயுடனுமாய்,” “உடலுயிரகண்ணருக்கனந்வொளிபோல்” என்னும் இவைமுதலிய திருவாக்குக்களானும் அறியலாம்.

ஆசிரியர் பாரத்துவாசிரிசசிஞார்க்கினியர் “மெய்யினியக்கமகரமொழி சிவனும” எனனுஞ் சூத்திரவுரையில் ‘இறைவன இயங்குதினைக்கண்ணும் நிலைத்தினைக்கண்ணும் பிறவற்றினகண்ணும் அவற்றின்தன்மையாய் நிறகுமாறு எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்தார்போல, அகரமும் உயிரக்கண்ணுந் தனிமெய்க்கண்ணுந் கலந்து அவற்றின்தன்மையாயே நிறகுமென்பது சான்றோககெல்லா மொப்பமுடிந்தது’ எனக் கூறியது உம் இக்கருத்தேபற்றியாம்.

இனி ‘வாமதேவமுனிவன்முதலியோர் யானே யுலகெல்லாமாயினேன் எனக்கூறுதலானும், சர்வஞானேத்தரத்தில் யானேயெல்லாமாய் அல்லனுமாய் உடனுமாய்கின்றேனென்று உயிரகண்மேல் வைத்தோதுதலானும் உயிர்களும் இவ்விலக்கணத்தனவாவான் செல்லுமபோலுமெனின், பாசக்கூட்டத்தினீங்கித தனியாய்சின்று ஸோஹமபாவனைசெய்யும் உயிரகள் தமமகத்து முதல்வன் புருந்து வேற்றுமைபின்றிக தோன்றலான் முத்திககாலத்து யானே யுலகெல்லாமாயினேன் எனக் கூறவந்ததாகலின், அதுபற்றி யுயிரகளு மவ்

வாறாவான் செல்லுமா நெய்வெண்கென்க.

‘இவ்வொற்றுமைபற்றியன்றே அருச்சுனற்குக் கீதைநூல் செவியறிவுறுத்த கண்ணன், யானே யுலகெல்லா மாயினென்றதூஉம்? முதல்வனது விச்சவருபததை தான காட்டியதூஉம், ஏனையவற்றைக கைவிட்டு என்னையே வழிபடுகுவென்றதூஉம், அதனையுறுதியாகக்கொண்ட அருச்சுனன் அவன்கூறிய கருததிரைக்கிச்சாங்காறுஞ் சிவபூசைசெய்ததூஉம், கண்ணன்மேல் இட்ட போதுகள் முதலவன்திருமுடிமேற கண்டதூஉ மென்க.’

இங்ஙனம் கூறியவாறான் முதல்வனும் உலகும் பொன்னும் பணியும்போல் அபேதமெனவும், ஒளியும் இருளும்போல் பேதமெனவும், சொல்லும் பொருளும்போல் பேதாபேதமெனவும் பிணங்கிக்கூற்றவாரை மறுத்து, உடலுயிர கண்ணருக்கனறிவொளிபோலும் அமமுனறியலபுந் தனகட்டோன்ற நிற்கும் அததுவித்ததன்மை

௬ திருக்குறள் முதற்பாவின்

இனிது விளங்காசிற்கும் என்பதனை “.....பொற்பணிபோலபேதப் பிறப்பிலதா யிருளொளிபோற் பேதமுஞ் சொறபொருள் போற் பேதாபேதமு மின்றி ....., உடலுயிர்கண்ணருக்கனறிவொளிபோற் பிரிவருமத் துவித மாக்கும்” என்னுந் திருவாக்குவலியுறுத்தியவாற்றா னறியலாம்.

“அததுவிதமென்னுஞ் சொல்லில் நகரம் “ததபாவந் ததந்சியந் ததநிருத்த, மெனமுன் றுரு நஞ்ஞதற புருடன்” என்னும் விதியால் இன்மை அன்மை மறுதலை எனனு முன்றனு ளொன்று பயக்கும்; அவற்றுள்:—

“இன்மை பொருள்கொண்ட மாயாவாதிகள் இரண்டின்மையொருபொருண்மாததிரையினன்றி இரண்டுமுதலியவாயெண்ணப்படும் பொருள்களினிலலாமையால், அததுவிதமென்னுஞ் சொறகுப் பொருள் ஒன்றென்பதேயா மெனவும்; ஒருபொருளாயினுங்குண குணின வேறுறுமைதோன்றிற் பிற கேவல மொன்றாதின்

மையின் அததுவிதமென்ப துபசாரச்சொல்லாய் முடியுமாகலான், தன்னின்வேறு பொருபொருளமின்றித் தானுங் குணமுடைப பொருளென விச்சடிககப்படுதலின்றி நிர்விசேடமாய்சிறதும் பரப்பிரமப பொருள என்பது அததுவிதமென்னுஞ் சொற்குப் பொருள என வுங் கோடலின், அவா கேவலாததுவிதிகளென வழங்கப்படுவா.”

“இராமாறுசர் சிவாததுவிதசைவர் முதலியோரும் அவ்வாறே இன்மைப்பொருள்பற்றி யொன்றேயெனப பொருள்கொண்டு, சத்தியசங்கற்ப முதலிய குணங்கள் பரப்பிரமப்பொருட்குள்வென்று உபசிடதங்களிற் கூறுதலானும், அவை செயறகைக்குணம் என்றற்கு ஒரியையின்மையானும், பசுபாசங்களது உண்மையு முபசிடதங்களான ஒதப்படுகலானும், அவறறேயி முரணிக கேவலாததுவிதமெனக் கோடல் பொருந்தாமையின், தன்னுடையையுடைய பசுபாசங்களானும் தன்குணங்களாய சத்தியசங்கற்பமுதலியவற்றினும் விசேடிககப்பட்டு விசிட்டமாய் சின்ற பரப்பிரமம் இரண்டில்லை; ஒன்றென்பதே அததுவிதமென்னுஞ்சொற்குப் பொருளென விசிட்டாததுவிதங் கோடலின், அவர் விசிட்டாததுவிதிகளென வழங்கப்படுவர்.”

“பேதவாதிகள் மறுதலைப் பொருள்பற்றி இரண்டன்மறுதலையாகிய ஒன்றெனப பொருள்கொண்டு, அங்ஙனங்கொள்ளவே அவ் பரிமேலழகருணா விளக்கம். ௪

வொன்றன் மறுதலையாகிய இரண்டாவது முண்டென்றற்கிழுக்கின்மையின், அததுவிதமென்பதற் துவிதமென்னும் பொருளைப் பயக்குமென்று போவர்.”

“அவரொல்லாரும் அததுவிதமென்ற சொற்குப் பொருள் ஒன்றென்பதேயாம் எனக்கொண்டு தத்தாடமதங்களோயி முரணமைப்பொருட்கிக் கேவலம விசிட்டம் மறுதலை என்னும் அடைகூட்டி இடர்ப்பட்டுப பொருள்கொள்வர். அவருண் யாயாவாதிகூறுங் கேவலமும், பேதவாதிகூறும் மறுதலையுஞ் சுருதியோடு முரணுதலின், ஈண்டைக் கேலாவாம். ஏனையோர்கூறாம விசிட்டம்

என்பது பொருந்தமாயினும், அத்தவிதமென்னுஞ்சொற்குப் பொருள் ஒன்றெனக் கோடல பொருந்தாது. என்னை? ஒன்றென்பது பொருளாயின் ஒன்றெனவே விளங்கக்கூறலமையும; அவ்வாறன்றி அத்தவிதமென வய்ததுணரவைத்தேர்தவேண்டாமையானும், ஒன்றெனப் பொருள்கொள்ளின் மாவாகியப்பொருள் பயப்பதோர் விசேடமின்மையின் அத்தவிதமென்றதபற்றி ஆண்டொரு பயன்படாமையானும்; என்க.”

“மறறென்னையோ அத்தவிதமென்னுஞ் சொற்குப் பொருளெனின, சித்ததாந்தசைவ ருரைக்குமாறுகாட்டுதம: அது நீயாகின்றாய் எனவும், அது நானாகின்றேன் எனவும், அதுவதுவாகின்றது எனவுமுவிடமபற்றி சிகழுந் “தததுவமசி” முதலிய மாவாகியங்களைக் கேட்டவழி, ‘அதுவென்பதொருபொருள் நீயென்பதொருபொருளாகலின், ஒருபொருள் மறறொருபொருளாமாறு யாங்ஙனம்’என்னுமைய நீக்குதல்கெழுந்ததாகலின், அதுவதுவாதற்கேதவாய் அவ்விரண்டற்கு முளதாகிய சம்பந்தவிசேடமுணாத துதலே அத்தவிதமென்னுஞ் சொற்குப் பொருளென்றுணர்த்துகொள்க”

“அறறேல், அத்தவிதமென்னுஞ் சொல்லாற பெறப்படுஞ் சம்பந்தம ஐக்கியமோ, தாதான்மியமோ, சமவாயமோ, சையோகமோ, சொரூபமோ, வேறோ வெனைக் கடாயினூககு, யாற்றுநீருங் கடனீருந் தம்மிற்சேர்ந்தாறபோலவும், குடாகாயமு மகாகாயமுந் தம்மிற்சேர்ந்தஹோலவும் ஐக்கியமெனின்; அங்ஙனஞ் சேர்ந்தவழி யொருபொருளேயாதலின், ஒன்றெனவேயமையும; அத்தவித மென வய்ததுணரவைத்தேர்தவேண்டா; அன்றியும், ஒன்றாயவழி அதுவதுவாய்லின்றறிதலாகிய ஆன்மவிலக்கணம் முததிக்காலத்திலலை யென

அ திருக்குறள் முதற்பாவின

ப்பட்டு வழுவாமாகலின், அது பொருந்தாமையானும்; குணகுணிகட்டுத் தம்மினுளதாகிய சம்பந்தம்போலும் தாதான்மியமெனின், ஆன்மா முதல்வனைப்போலக் குணகுணியப்பொருளாய் திற்பதன்றி முதல்வனுக்குக் குணமாகாமையான், அவ்வாறியைதல் கூடாமையா

னும்; தாதான்மியத்தின் வேராய் நாயகர் கூறுஞ் சமவாயமென்ப தொன்றின்மையானும்; விரலும்விரலுஞ் சேர்ந்துகின்றும் பேரலக் சையோக மெனின், அவ்வியாப்பியவிருத்தியாகிய சையோகம் வியா பகப்பொருள்கட்டுக் கூடாமையானும்; யாதானுமோரியையுபற்றிக் கூறப்படுஞ் சொரூபமெனின், அது மாவாக்கியப்பொருளை வலி யுறுத்துதற் கெழுந்த அததுவிதமென்னுஞ்சொற்குப் பொருளாகா மையானும்; சொரூபசம்பந்தமாத்நிரையிற் சிவானந்தத்தை யனுப விததல்கூடாமையானும்; இவற்றின்வேரூ யின்னதென்றறியவாராத அகிர்வசநமெனின், அங்நனங் கூறுதல் மாயாவாதி கூற்றாய் வழ வரமாகலானும்; அவையெல்லா மீண்டைக்கேலாமையின் வேறுவிடு க்குமா நென்னையெனிற கூறுதம்; ஒருபொருளே அவயவாவயவிக ளாயாதல் குணகுணிகளாயாதல் வேற்றுமைப்பட்டிரண்டாய்கிறற்ற் கேதுவாகிய தாதான்மியமும், அதுபோல இருபொருளே யதுவது வாயொற்றுமைப்பட்ட டொன்றாய்கிறற்ற் கேதுவாகிய தாதான்மியமு மெனத் தாதான்மியசம்பந்த மிருவகைப்பிடும்; அவற்றுள் முன்னை யது தாதான்மியமென்றும், பின்னையது அததுவிதமென்றும் வழங் கப்படும்; அத்துவித மென்னுஞ் சொல்லியல்பு மேற்கூறியவாற் றான் வேறுபொருள் தருமாறின்றி (அபிராமணனென்றறபோல) அன்மைப்பொருள்பற்றி இரண்டனநென வேற்றுமைப்படாமையெனின்க்கிறறலாமென்க.”

இதுவே சந்தானகுரவர்களாகிய மெய்கண்ட சிவாசாரியர் உமா பதிசிவாசாரியர் இவர்களகருததாமென்பதனை முறையே “அத்து விதமென்ற சொல்லே அந்நியநாததியை யுணாதது மாயிட்டு” என வோதியதனானும், “பிரிவருமததுவிதமாகுஞ் சிறப்பினதாய்” என வுடம்பொடுபுணர்த கோதியதனானும் அறியலாம்.

“இவ்வததுவிதம், அபேதசம்பந்தமாகிய ஐக்கியமும்ன்றி, பேதாபேத சம்பந்தமாகிய தாதான்மியமும்ன்றி, பேதசம்பந்தமாகிய சையோகமும்ன்றி, கலப்பும் உடனாதலும் வேறுதலுமாகிய மூன்றுந் தன்கட்டோன்ற சிற்றல்பற்றி, அம்முன்றற்கும் பொதுவா

கக்கூறப்படுமாதலான்; இவ்வத்துவிதத்திற் கொவ்வோரிடங்களின் 'அலைகடலிற்சென்றடங்கு மாறுபோல்' எனவும் 'வானகத்தில்வானு மணத்தில் மணமும்போல்' எனவும் அபேதவுவமையும், 'பண்ணையு மோசையும்போலப பழமதுவு, மெண்ணுஞ் சுவையும்போல்' என வும் 'நீருமிரதமும்போ, லாங்கா ணரனூரூள்' எனவும் பேதாபேத வுவமையும், 'இரும்பைக்கார்தம்வலித்தாற்போ வியைந்து' எனப் பேதவுவமையும் ஒருபுடையொப்புமைபற்றி எடுத்துக்காட்டுபவாக லின், இங்ஙனம தமமுண்முரணுவனபோல வேறுவேறு எடுத்தகக் காட்டுதல்பற்றி மலையற்க. இம்முன்றியைபுந் தன்கட்டோன்ற இவற்றிற்குவேராய்நிறகும அததுவிதத்திறகுச் சிறந்தெடுத்தகக்காட் டப்படு முவமையாவது ஆன்மபோதமுங் கண்ணொளியுந் தம்முள் அததுவிதமாய் நின்றலா மென்க." "காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டு முளம்போற், காணவுள்ளத்தைக் கண்டு காட்டலின்" என மெய் கண்ட சிவாசாரியரும், "காட்டக்கண்டிடுந் தன்மையுடையகண் ணுக், கேயுமுயிர் காட்டிக்கண்டிடுமாபோல விசனுவிராகருக் காட் டிக்கண்டிடுவன்" என அருணந்திசிவாசாரியரும், "அறிவொளி போற் பிரிவருமத்துவிதமாகும்" என உமாபதிசிவாசாரியரும் சித் தார்தமுடிபுணர்த்தும்வழி இங்ஙனையே எடுத்தகக்காட்டியவாற்றூ னும் அறியலாம்.

"இவ்வத்துவிதம் ஏனையோர்கூறும் அததுவிதம்போலக் கேவ லம் என்றாதல், விசிட்டம் என்றாதல், மறுதலையென்றாதல் யாதா னும் ஒன்றான் விசேடிக்கப்பட்டிசின்னு பொருளுணர்த்தாது சுத்த மாய்சின்றே பொருளுணர்த்தாதலின் சுத்தாததுவிதமென வழங்கப் படும்."

"ஈண்டுச் சுத்தமென்றது யாதொன்றானும் விசேடிக்கப்படாது நின்றலை; அது விசிஷ்டசுததை சுத்தசுததை யெனத் தார்க்கிகர் கூறும் வாய்பாட்டா னறிக."

"இங்ஙனம் ஒருபொருளிருதன்மையான் வியாபகமும் வியாப் பியமுமாய் வேற்றுமைப்பட்டுநிறகுந் தாதான்மியம்போல, வியாபக

மும் வியாப்யயமுமான இருபொருளொருதன்மையானொற்றுமைப் பட்டுகிறதால் தாதான்மிய சம்பந்தமொன்றுண்டெனவும், அதுவே அன்மைப்பொருள்பற்றி அததுவிதமென்னுஞ் சொல்லானுணர்த்தப்பட்டதெனவும் அறியமாட்டாதார் அததுவிதம் என்னுஞ்சொற்குத் தக்கமகவுவேண்டியவாறு பொருளுரைப்பர்.”

க

திருக்குறள் முதற்பாவின்

III “தமிழெழுத்திற்கேயன்றி வடவெழுத்திற்கு முதலாதல்நோக்கி ‘எழுத்தெல்லாம்’ என்றார்.”

வடவெழுத்துத் தமிழெழுத்தினுஞ்சிறந்தமைதோன்ற உம்மை கொடுத்தார். தென்மொழி வடமொழிகளை மகேச்சரரால் முறையே அகத்தியனாரும் பாணியியாரும் ஒதியுணர்த்தமையானும், அவ்விருமொழிகளும் எல்லாப பாஷைகளுக்குங் காரணமாக கிறறலானும் ‘தமிழெழுத்து’ ‘வடவெழுத்து’ என்றார். இக்காரணத்தால் தமிழெழுத்தும் வடவெழுத்தும் அநாதியாய் ஆரிஷயாயினவென்பது தானே விளங்கும்.

IV “ஆதிபகவன் என்னு மிருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை வடநூன்முடிபு.”

வடநூன்முடிபாகவின இயல்பாயிற்று, தமிழ்நூன்முடிபாயின் “அவறறுள, இகர்விறுபெயர் திரிபிடனுடைந்தே” எனனும் விதியால் நம்பிக்கொற்றன், நம்பிசசாத் தன, நம்பிபிபிள்கை என்பன போல ஆதிபகவன் என வல்லொற்றுமிக்குவரும்.

V. “உலகு என்றது ஈண்டியிர்கண்மேனின்றது.”

உலகு எனனுஞ்சொல சேதநம் அசேதநம் என்னும் இருகூற்றுப பிரபஞ்சவையுய குறிக்கக்கூது. ஆயினும் சேதந பிரபஞ்சமொன்றே ஆதிபகவன் நமகராளவழங்குஞ் சசசிதானந்த முழுமுதலவனென்றறிந்து அவனுனைவழிபொழுதிப போகமும் வீடுபேறும் பொருதது முரிமையுடையதென்பார ‘உலகென்றது ஈண்டியிர்கண்மேனின்றது’ என்றார். என்றாரேனும், சேதநபிரபஞ்சத்தை

யொடடி சினேயே ஆதிபகவனாைபாறறானே தோறற கிலையிறுதிக
 கைப பெறுதலால் அசேதந பிரபஞ்சமுத கொள்ளத்தக்கதேயாம-
 அ வனனமகொள்ளின உயிரும மெய்யும் ஆகிய எழுததுககனெல
 லாம அகரமாகிய முத்தையுடையனவாதல்போல, சேதநமும் அசே
 தநமும ஆகிய இருகூறறுப பிரபஞ்சமும ஆதிபகவனாகிய முதலையு
 டைதநாதல் நனகுவிளங்குப இவவுணமையை “உராவராணா
 ஜன-ஞநா ஸிவொ வெவ பூணஉயுதெ (வெவாகுலூல விநா
 நூலு) வா க்ஷராணாசிகாரவசு” “ஸிவஸூவ-ல்யு ஜன-ஞநாசிக்ஷரா
 ணாசிகாரவசு” என்னும வடநூன் மேற்காளகளான அறியலாம.

பரிமேலழகருரை விளக்கம்.

கக

VI. “காணப்பட்டவுலகத்தாற் காணப்படாத கடவு
 ட்கு உண்மைகூறவேண்டுதலின் ‘ஆதிபகவன் முதற்றே
 யுலகு’ என வுலகின்மேல் வைத்துக்கூறினார், கூறினா
 ரேனும் உலகிற்குமுதல் ஆதிபகவனென்பது கருத்தாக
 க்கொள்க.”

காணப்பட்டவுலகம்=சுட்டுணாவாலறியப்பட்டவுலகம். [சுட்
 டுணர்வுப்பசுபாசங்களின்ஞானம்.] காணப்படாத கடவுள்=சுட்டு
 ணர்வாலறியப்படாத கடவுள். உண்மை=உளதாந்தன்மை. முதல்=
 முதற்காரணம்.

சுட்டியறியப்படுமபொருள அசித்தம அரதநாநாமெனச் சுரு
 திகள் முறையிடுதலால், அதவே தோறறகிலேயிறுதியெனறு முந்
 தொழிற்பட்டவழிச சுட்டுணாவிறகு விடயமாகுதலானதநாமென்
 பார ‘காணப்பட்டவுலகம்’ எனறா.

சச்சிதானந்தரூபாகிய இறைவன சடமாயநித்துப்பரநலின
 மையால் சுட்டியறியப்படும் பொருளுமன்று, அநீவசநீயமெளப
 படும் குணியமன்மையால், ஒருவாறறானும அறியப்படாதபொருளு
 மன்று என்பார ‘காணப்படாத கடவுள்’ எனறா

காரியமாகிய உலகிற்குக் காரணமாகிய கடவுள் உண்டெனனும
 ஆகமப் பிரமாணத்தை வலியுறுத்துவதாய அதுமானப் பிரமாணத

தாலறிகவென்பா 'காணப்பட்ட வுலகத்தாற காணப்படாத கடவுட்டு உண்மை கூறவேண்டிதலின்' என்றா.

உயிரக்குயிராய்சின்று உணராதது முகத்தான் தனுக்காணதிகனைக் கொடுப்போனும் முதல்வனையாவனென்பதை அறிவுறுத்தற்பொருட்டும், உலகிறகுமுதல் அணுவெனவும் காலமெனவும் கேவலமாயையெனவுங் கூறுவாரது மதங்களை மறுத்தற்பொருட்டும் 'உலகிறகுமுதல் ஆதிபகவனென்பது கருத்தாகக்கொள்க' என்றா.

ஆரியன்குலாலனாய்சினரூக்குவனகிலமெல்லாம்' எனச சருதி கூறுகின்றமையானும்; குடத்திற்கு நிமித்தகைய குலாலன் முதற்காரணமாகிய மண்ணின்தன்மையைப் பெறுததுபோல, உலகிறகு நிமித்தகைய முதல்வன் முதற்காரணமாகிய மாயையின் தன்மைகையப பெறுமையானும்; குலால குவிந்தாகள் தாமே மண்ணாகவும் னாலாகவுயிருந்து கடபடாதிகளாகத் தோன்றாமேபோல, முதல்வன் தானே மாயையாக நின்று உலகாகத் தோன்றாமையானும்;

கஉ

திருக்குறள் முதற்பாவின்

கடபடாதிகள் தாமே குலாலகுவிந்தர்களினின்றுத் தோன்றாமே போல, உலகம் தானே முதல்வனிடத்தினின்றுத் தோன்றாமையானும்; குடத்திற்கு நிமித்தம்வேறும் முதல்வேறும் வேண்டப்படுதல் போல, உலகிற்கு நிமித்தம்வேறும் முதல்வேறும் வேண்டப்படுமாசலான் உலகிற்கு ஆதிபகவன் நிமித்தமும் மாயை முதலுமாமேயன்றி ஆதிபகவன் முதலாகான் எனின், அற்றன்று: "யயெகெக ஔதி ணெக ஜாடுகந ஸவ-ஐீடிஓ ஔநயம் விஜா-தம் ஸ்யாசு" என்னுஞ் சருதி மண்ணென்றையறிந்தமாததிரத்தில் (அதன் காரியமாகிய) கடாதிகளு மண்மயமாகவே அறியப்பட்டனவாகின்றன; அதுபோல முதல்வனை யறிந்தமாததிரத்தில் இந்தப் பிரபஞ்சமெல்லாம் அவனாகவே அறியப்பட்டதாகின்றது என உபதேசியபதனால், நிமித்தர்களாகிய குலாலகுவிந்தர்களை யறிந்தும் கடபடாதிகளை அவர்களா

கக் காண்டறகாகாமையும், முதலாகிய மன்னுல்களை யறிந்தால்
கடபடாதிக்களை அவைகளாகக்காண்டற் காதலையும்போலாது, நிமித
தனாகிய முதல்வனையறிந்த மாத்திரத்தில் உலகெலாமவனாகவே கா
ணப்பட்டதாகின்றமையால் உலகிற்குமுதல் ஆதிபகவனென்பது
இனிதுவிளங்காநிற்கும். அன்றியும், “தடுவெகூத | வெஹுஸுரா
புஜாயெய ஐகி” என்னுஞ்சுருதிஅதளல்லாமாவோமெனச்சங்கற்
பித்ததுஎனவும், “விபூாயிகொ ரா-டுஜாஉஹஷி-ஃ” என்னுஞ்சுருதி
மஹர்ஷியாகிய உருத்திரன் உலகினையிறந்துநின்றவன் எனவும்,
“வெவெ-டா வெரா-ஃ” என்னுஞ்சுருதி உலகெலாமாய் நின்றவன்
உருத்திரன் எனவும் உபதேசிக்கின்றமையானும், உலகிற்குமுதல்
ஆதிபகவனென்பது தெற்றென விளங்காநிற்கும். இஃதன்றியும்,
“பாயாஹு-புக்ரு-கி விஷ்ணுநாயிநஹ-ஃ” உலகெலாமாய்
உருத்திரன் எனவும் உபதேசிக்கின்றமையானும், உலகெலாமாய்
முதற்காரணமென்றறிசு, மாயையையுடையோன் மகேச்சரன், அவ
னது அவயவமாகிய அதனால் இந்த வுலகமெல்லாம் வியாபிக்கப
பெற்றது என வுபதேசிக்கின்றமையானும்; “உலகவனுருவிற் றேன்
யொடுங்கிடும்” என்னுந்திருவாக்கானும்; கேவலம் கிழங்கினின்றாவது
சேற்றினின்றாவது தாமரை யுண்டாகாததுபோல, கேவலம் மரைய
யினின்றாவது மகேச்சரனினின்றாவது உலகமுண்டாவதில்லையா
லான்; சேற்றின்கண் கிழங்குள்ளதாக அதினின்றும் தாமரை தோ
றுமாறுபோல, இறைவனது சத்தியின்கண் மாயையுள்ளதாக அதி
னின்றும் உலகந்தோன்றுதலின், ஆதிபகவற்கே முதற்காரணத்துவ

பரிமேலமுதலரை விளக்கம்.

கந.

மும் உரித்தாதலறியலாம். இங்ஙனம் கூறியவாற்றால் நிமித்த கார
ணாகிய முதல்வன் உலகிற்கு முதற்காரணமென்றும், முதல்

காரணமாகிய மாயைக்கு ஆதாரமாய் நின்றவின் 'உலகிற்கு முதல் ஆதிபகவன்' ஆதல் நன்குயிளங்கும்.

[சேற்றின்கண் கிழங்குள்ளதாக அதினின்றும் தாமரைதோன்றியதை 'பங்கஜம்' என்னுஞ் சொல்லியல்பானும், இறைவனது சத்தியின்கண் மாயையுள்ளதாக அதினின்றும் உலகந்தோன்றியதை 'விபூகாரணன்' என்னுஞ் சுருதிவாக்கியத்தானும் மறியலாம்.]

அறநேல, ச்சிதநந்த மககளரூபனாகிய முதல்வன் அந்ருத சடதுக்க ரூபமாகிய உலகிற்குக் காரணமாயின் விகாரப்பட்டிகின்று அதனிற் பந்தமுறுவான்போலுமெனின, அம்முதல்வன் இறப்பு நிகழ்வு எதிரவு முதலியனவாய் வேறுபட்டு எல்லாத்தொழிலும் செய்தும் தனக்குவிகாரமின்றிநிற்கும் காலம்போல விகாரப்படாது நின்று, பிரபஞ்சத்தைக் கரணங்களாறபடையாது சங்கறபமாததி ரகதானே படைத்து, அவ்வாறே காவாதுகாதது அழியாதழித்த லான், கற்றதூற சொல்லும் பொருளும் உள்ளத்திறறோன்றுவகால உளாம அவறறிறறொடக்குண் ணாதவாறுபோலவும், கனவின்கட் கண்டவறறைப புறத்து விடயங்கனையறிந்துவந்த நனவுணாவின் கண்ணே விளங்க அறிந்தவன அப்பொழுது அவறறிற் றொடக்குண் ணாதவாறுபோலவும், பந்தமுமினறி அமலனாகவே விளங்கிநிற்பன் எனவறிக.

சுண்டிப பகவனெனப்படுவோன் "யொ றெவொ றுடி ளு ஊவொநு ஊடுஊடுவஸுடுவஃ" என்னும் சுருதிப்படி உருத்திரனேயாவன். எங்ஙனமெனின், "சுடு கஸூரடிஊடுத ஊவொநு யஸுவுடாநூ வாநீகூதூரூதூநு நிர்நீகூயகி யொமு மடியகி வ வாவ தஸூ டுஊடுத ஊவொநு" என்னுஞ் சுருதிப்படி எல்லாவற்றையுமறிக்கி னவனும், உயிரகள தன்னையறியவும் தனது ஞானத்தையும் யோசன தையும் அடையவும் செய்கின்றவனும் அவனேயாகலானும், "வெ ணுயடுஸு லடுமுஸு வீயடுஸு யஸுஸுடுயஃ | ஜாநெவொரமு

யொடுபெய்வ ஷணாஹம் உமத்தீரணா” என்னும் புராணவசனப்படி ஐசுவரியம் வீரியம் புகழ் திரு ஞானம் வைராக்கியம் என்னும் ஆறு குணங்களை யுடையவனும் அவனையாகலானு மெனக.

கச

திருக்குறள் முதற்பாவிள்

[சுண்டு உருகதிரென்றது மாசங்காரக்கடவுளாகிய பரம் சிவனை; அவனுக்கும் உருத்திரென்னும் பெயருண்மையின். உருத்திரன் என்னுஞ் சொற்கு வேதங்களாலும் வேதாந்தமுணர்ந்த பெரியோர்களாலுஞ் சொல்லப்படும் பொருளாவது: சம்சார துக்கத்தினின்றுந் தாண்டச்செய்கின்றவன் என்பதாம். இதனை “ரஹ்ஸ்யேந தஹ்ஸ்யாந்ரஹ்ஸ்யேந ஶ்ரீயயதி ப்ரஹ்ஸ்யே | ரஹ்ஸ்யே ஶ்ரீயயதி வெஹ்ஸ்யே வெஹ்ஸ்யே” என்னுஞ் சிலோகத்தா னறிக. ஐசுவரியமுண்மைக்கு ஈஸ்வரபதச்சுருதியும், வீரியமுண்மைக்கு உகிரபதச்சுருதியும், புகழ்முண்மைக்குச் சிவபதச்சுருதியும், திருவுண்மைக்குச் சமபுபதச்சுருதியும், ஞானமுண்மைக்குச் சர்வஜ்ஞபதச்சுருதியும், வைராக்கியமுண்மைக்குக் காமரிபுபதச்சுருதியும் பிரமாணங்களாம்.]

அதர்வணவேதம் சிவநாமங்களுள் பகவந் என்னும் நாமந் தலைப்பெய்தெடுத்ததோதியதனானும், சுவேதாஸ்வதரம் சிவபிரானைப் பகேசென்றெடுத்ததோதியதனானும், பகவந்நாமப் பொருளாயுள்ளோன் ஸ்ரீ பரமசிவபிரபுவென்றே யறியலாம். இன்னும் இதனுண்மையை பௌஷ்கராகம் விருத்தியினும், சதர்வேத தாதபரிய சங்கிரகத்தினும், சிகரிணீமாலையினும் விளங்கவறியலாம்.

இனி மெய்யுணாவெய்திய தேவா முனிவா முதனியோரைப் பகவனென்னும் பெயரால் வழங்குவது அவர்மாட்டு விளங்கும் பரமசிவவிபூதியினியைப்புறறியாகலின் அஃதுபசாரமேயாமெனப.

VII. “ஏகாரந் தேற்றத்தின்கண் வந்தது.”

தேற்றம்=கெளிவு.

VIII. “இப்பாட்டான் முதற்கடவுளதுண்மை கூற

முத்தசித்தருவாக சின்று ஸ்ரீசிவபெருமானேயாவா.

வேதத்துள் “வளகொஹ வெநாராயண சூலீசு” “ஹிரண்டு
மஹ-ஃஸிவதூ-தாஹ” “நவீ-ஃசு கவடி-தூ” “சுழி-ஹ-ஃ
புய-ஃஹ-ஃ” “ஹ-ஃசு-ஃ” “ஹ-ஃசு-ஃ” “ஹ-ஃசு-ஃ”
பவை முதலிய காரணவாகசியங்கனி, ஈட்டுணர்வினராகிய நாராய
ணன் இரணியகருப்பன் இத்திவன் அகனி சூரியன் முதலியோ
ரைக் காரணாகொன்றது சூயவனபோல அவாந்தர காரணமாதல்
பற்றியே. ஆகலின் அவையெல்லாம் ஆகுபெயரால் முதற்கடவு
ளையே யுணர்த்தி நிறகும். ஆகலான் செய்தும செய்திததும் எல்
லாததொழிறகும் வினைமுதலாய சிற்பவனே முதற்கடவுளாம்.

“அகரமுதலவெழுத்தெல்லாம்” என்னுமுபமானம் பலகலையா
கம வேதங்களைப் பிரளயந்தோறும் முறைபிறழாது கூறுகின்றவ
னும், பலகலையாகம வேதாரததமாயுள்ளவனும், பலகலையாகம வேத
ப்பிரமாணங்களாலறியப்படுபவனும் எவனோ அவனே உலகிறகு
முதற்கடவுளாமென வய்த துணர் வோகியதூஉம், “ஆதிபகவன் முத
ந்நேயுலகு” என்னுமுபமேயம் முதல்வன் தியங்கியறப்பொருளும் நிலை
யியறப்பொருளுமாகிய உலகம் விளங்குகதோன்றுவான் அதனோடு
விரவிநிற்பன் என இறைவனது தடத்தவிலக்கணக் கூறியதூஉமாம்.

கக திருக்குறள்முதற்பாவின்பரிமேலழகருரைவிளக்கம்

முதல்வன் பிரபஞ்சோற்பத்தியினிமித்தம் ‘உலகெலாமாகி
வேறுயுடனுமாய்’ சிற்றல் தடத்தவிலக்கணமெனவும், தன்னுண்மை
யில் சிவசத்தாகிய சச்சிதானந்தமாய் சிற்றல் சொரூபவிலக்கணமெ
னவுஞ் சருதிகூறுமாற்றா னறியலாம்.

இனி, “அகரமுதலவெழுத்தெல்லாமாதி, பகவன்முதற்நேயுலகு”
என்னுந் திருக்குறளின் முதற்பாவிற்றகுத திரண்டபொருள்: “ஆன்
மாவுக்கு அறிவுசெயல்கள விளக்குதலும் விளங்கியபின் விடயத்தி

தசென்று பற்றுதலும் இறைவன் திருவடியையின்று யமையமாட்டா; அதுபற்றி இறைவனும், அக்கரங்களை இயக்குதற்குப்பொருட்டு அவற்றுடன் கலந்துகிற்கும் அகரமபோல, அறிவுசெயலகள் விளங்குதற்பொருட்டு உயிரகளோடுங் கலந்து கிற்பன். அங்ஙனம் விளங்கிய அறிவுசெயல்கள் பின்விடயத்திறசென்று பற்றுதற்பொருட்டு அவ்வுயிரகளை அநிஷ்டித்துக்கொண்டு அவைசெலலுமாறெல்லாம் அறிந்த செலுத்தி அவ்விடயங்களினுமுடனாகக் கலந்துகிறபன். ஆகலான் ஆணவமலத்தின்கி வேறுகின்ற வுயிரகள அதுபோல இறைவனைவிட்டுத் தனித்து கிற்றல ஒரிடத்துமில்லை” என்றறிந்து அடங்குவா மெய்யுணர்வினிலெபற்றுயாந்தோரா என்பகாம்.

இஃ திப்பொருட்டாதல அடியிலவரும அருணந்திவிவாசாரியருடைய அருமைத்திருவாக்கரணம அறியலாம:—

“எவ்விடத்து மிரையடியை யினறியமைந்தொன்றையறிந்தியறறி விடவுயிரக ளிறைவணரூனாகு செவ்விதினி னுளம்புஞ்சுத்து செய்தியெலாமுணர்ந்து சேட்டிப்பித்த தெனருமாய்ச் செறித்த கிறப னிவ்வுயிரக டோற்றமபோதவனை யின்றித்தோற்ற விவறநினுகம முதலெழுத்துக கெல்லாமாய கிற்ற மவ்வுயிரபோ னின்றிவிவ னைலான மரனடியை யகனறகிறப தெனகே யாமே.”

வள்ளுவர் ஞானின வருமுதற் பாகிற்குத் தென்னுபரி மேலழகர் செய்தவுரை—விள்ளச் சிவஞான பாடியத்தாம் கிற்றுரையாற் றந்தான் அவஞானந் தீரவிளக் கம.

“வணங்கி வாழ்த்தி முதிப்பரும் பொருளை வணங்கி வாழ்த்தி மதித்தமன் பெரிதே.”

திருத்தரன் முதற்பாவின் பரிமேலழகருரை விளக்கம் ஒளிவாழ முய்துப்பெற்றுத்.

சூளாமணிக் குறிப்புரை.

சூளாமணியென்பது தேவாமணி யிரண்டனு ளொன்று; மற்றையது சிந்தாமணியென்ப. சூளா-தலை; மணி-இரத்தினம். எனவே தலையின்கண் அணியப்படும் இரத்தினம் அல்லது தலையினது (சம்பந்தமான) இரத்தினமென்பது பொருள்; முதற்பொருளில் ஏழாம்வேற்றுமை யுருடும்பயனு முடன் றொக்க தொகையும், இரண்டாம் பொருளில் ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகையுமாம். இது 'சூடாமணி' யெனவும் வழங்கும். "டளயோரபேத" என்ற உடனூல விதிபற்றி டகரமும் ளகரமும் ஒத்து நடத்தலிற் போலியாம். 'சூளாமணி' என்ற வொருவகைத் தலையணியின் பெயர் 'சிந்தாமணி' யென்பது போல உவமவாகுபெயாககாரணக் குறியாய் நூலுக்காயிற்று. எனவே பலரானும் அக்கையை சிறப்புடைத்தென மேற்கொள்ளப் பெற்றுப் பாராட்டாத தருவதொரு நூலா மென்பது பெற்றும், 'சூளாமணிப்படலம்' எனக்கமபரும், 'சூடாமணி நிகண்டு', 'சத்திர சூளாமணி' யெனப்பிறநுங் கூறுதல் காண்க. சூடா-தலை மயிர் முடியுமாம். சிகாமணி, சிரோமணி, சிரோரத்ர மென்பனவுங் காண்க. சிந்தாமணி, கௌத்துவமணி, சியமந்தகமணி யென்பனபோலச் சூளாமணியு மொருவகைத் தேவமணி யென்பர் பிங்கலந்தை யுடையாரும். வசன சூளாமணி; வசனமாகிய சூளாமணி யென விரிதலிற் பண்புத்தொகையாரும்.

இந்நூலினைச் செய்புணடையிற செயதவர் தோலா மொழித்தேவி என்னும் பெயரிய வொரு சைன முனிவா. இவா கார வெட்டி நகரத்தரசரு ளொருவனாகிய விசயன் எனபோனது காலத் திருநதவ ரென்பதம் இவர் சைன ரென்பதம் பின்வரும் பாடலானுணரப்படும. — “ திக்கெட்டும் புகழ் படைத்த நிறலவிசயன் புயலினைய கையன் நெவ்வைக், கைக்கொட்டி நகை க்குமிகற் காவெட்டி யரையனவள நாடற் கேறப்ப, பொக்கெட்டும் பத்து மிலான புகழததரும் தீர்ததன்மலாப்பதம்பூ சிப்போன, சொறகெட்டா வரன் றோலா மொழிஞளா மணியுணாவோர் துறைகண டோரே.” இனி யிந்நூல் சீவகசிந்தாமணி போல விருத்தயாப்பி னியன்றதும் சொறபொருட் செறி வுடையதுமாகிய வொரு செந்தமிழ்ப் பெருவகாப்பியமாம். சிந்தாமணி நூல கத்துச் சிறப்புடையரசனைச் ‘சிந்தாமணி’ யென்றல் போல இதனகத்தும் சிறப்புடையரசன் ‘ஞளாமணி’ யென்பபடுகின்றனன். யாப்பநங்கல விநு த்தியுரையினும், யாப்பநங்கலக்காரிகையுரையினும், சீலப்பநீகார வடி யார்த்த நல்லாருரையினும் இந்நூற்பாக்கள மேறகோள் காட்டப்பட்டுள. இந்நூலின் விருத்தத்தொகை-உககக. மாபுராண மெனலும் சைன முதலூ லிற் சுருங்கிக் கிடந்தகை விரித்தல் நூலயாபினுற் செய்தன ரென்ப. இது கடவுள் வாழ்த்து, பாயிரம், நாட்டுச்சருக்கம், நகரச்சருக்கம் எனலு மிவை நவிரப் பத்துச்சுருக்கங்களுள்ளது.

சுரமை நாட்டிற் போதன நகரின்கட் பயாபதி யென்னு மோரசன் யகாபதி சசி யென்ற இருமனைவியரிடததும் முறையே விசயன், திவிட்டன் என்ற மக்களிடுவரைப் பெற்றன னென்பதும், இவர்தமுள் இளையோனாகிய

திவிட்டனுக்கு வித்தியாதரராச னொருவனது மகள் சயம்பவை யென்பாள் மணஞ்செய்விக்கப் பெற்றன னென்பதும், அதன பிணை முன்னமே தனனொ டி முரணிய வித்தியாதர சககிரவர்த்தியொடு திவிட்டன பொருது அவனை வென்று வித்தியாதர வுலகினை கைப்பற்றி அதனைத் தனது மாமனார்க்கு ஆளிதசன னென்பதும், பராபதி தனமகசளிட்சது இராசபாரத்தை நிறு வின னென்பதும், திவிட்டன கோடிக்குன்றம் பறிச்சேநதின னென்பதும், திவிட்டன சயம்பவையினிடத்து அமிர்தசேன னென்னு மகனையும் சோதி மரலை யென்னும் மகளையும் பெற்றன னென்பதும், இவாகட்டு முறையே சடி யரசன மகனாய் அருசக கோத்தியின மகளையும் மகளையும் மணஞ்செய்வித்தன னென்பதும், பராபதி துறவுபூண்டு முத்தி யெய்தின னென! துமாகிய சரிதம் இந்நூலின கண்ணே மிகவுந் செவ்வனே விரித்துப் புனைந்து கூறப்பட்டுளது. இதனசண் ஆங்காங்குச் சில பண்டைக்கால வழக்கங்களும், சைனமத்ததின ரொழுக்கங்களும், அரசாட்சி செய்யும் முறையும் காணப்படும். உதாரண முத்தகால உலகியனெறியு மொருவாறு சுட்டப் பட்டுளது.

இக்காப்பியத் தலைவனான திவிட்ட னென்போன ஆருகத மகாபுராணத் திற்கூறிய நவவாசுதேவாகளுண் முதலவனான திப்பிரஷ்ட வாசுதேவனென வும், திவிட்டனுக்குப் பகைவனான அச்சுவகண்டன நவப்பிரதி வாசுதேவா களுண் முதலவனான அயககிரீவப் பிரதிவாசுதேவ னெனவும் கூறப்படுகின றனர். இந்நூலிற் சீயவகையும் வித்தியாதரவிவாகமும் சேடியா சங்காரமும் முதலாயின வெல்லாங் கண்ணிரானது சரித்திரத்திற் சோநதனவல்லவாயி னும் திவிட்டராசன நிறமுங் குணதிசயங்களுந் திருமான்ன அவதாரமாகிய கண்ணன தும், திவிட்டற்குத் தமயனாகிய விசயனது நிறமுங் குணதிசயங்க ளும் கண்ணன மூத்தோராய்பலராமன துமாகிய இலக்கணங்களோடு பெரும் பாலு மொத்திருக்கும். பலராமகிருஷ்ணரிற் கிருஷ்ணனுக்குச் சிறப்புமிசு மாறு போல நன்றிந் திவிட்டற்குச் சிறப்பு மிககவாறு கண்டுகொள்க. சிந தாமணியிற் சீவகன பலரு மெடுகசுதகரியதோர கல்லினைக் கையகத்தேநதி யாடினமையும் சாரதருவசுததை யென்ற விசதியாதரமகளை மணந்துகொண் டமையும் இந்நூலில் திவிட்டன கோடிக்குன்ற மெடுத்தமையினையும் சயம் பவையினை மணந்துகொண்டமையினையு மொக்குமாறுணாக.

புறவுரை—பக்கம்-1.

புறவுரை யென்பது நூலகத்துக் கூறப்படாத சிலபொருள்களை நூலுக் குவெளியே தனியே சொல்லுவதாம். “முசவுரை பதிக மணிநூரை நூன் முகம், புறவுரை தந்தரை புனைந்துரை பாயிரம்” எனறார் நன்னூலார் ; ஆத லின இவையினைத் தாம் ஒருபொருட் சொற்களென்றுணாக.

இலக்கியம்—‘லக்ஷ்யம்’ எனனும் ஆரியசொற் றிரிவு. இலக்கணத் திற்கு இடமாவதென்பது பொருள். காபியம்-காவியம். மாணவர்-மாணக் கா. கத்தியம்-வசனம். பகிரங்கஞ் செய்தால் - வெளிப்படுத்தினால். சாவ காசம் - Leisure

பாகம்-2,

சென்னைச் சாவகலாசங்கத்திற் பிரவேசபீர்க்கு - The Matriculation Examination of the Madras University. நியமிப்பான-ஏற்படுத்தும் பொ குளாமணிக் குறிப்புரை. 3

ருடதி. திராவிட பாடசபையார்-The Dravidian Board of Studies. தற்கால வித்யாகிரமம் - இக்காலத்துக் கல்வியின் முறைமை. பூகோளசாஸ்திரம்- நிலவுலக வுருண்டையைப் பற்றிசகூறும் நூல், Geography ககோளசாஸ் திரம் - வானகதின்கணுள்ள சூரிபன சாதிரன் முதலிப மண்டலங்களைப் பற்றிசகூறும் நூல் Astronomy, கம் - வானம், கோளம் - உருண்டை. சதத் சபக, ஏழு தீவகம் - தீவு, தவிபம் ‘சதக’ எனனும் அடைமொழி யைத் தனித்தனி சமுத்திரத்தொடுக்கீவகத்தொடுக அசலத்தொடுக கூட்டி

யுரைக்க. அசலம் - மலை, சலிப்பில்லாதது என்பது உறுப்புப்பொருள். விரவி - கல்நது மாசாநசரம் மாசாநசோறும் சமபுடம் - Volume. மெச்சி - ‘மெய்ச்சி’ யெனவும் வழங்கும், கொண்டாடி பஞ்சத்தந்திரக் கதை - தாண்டவராய முதலியார் செய்தது திரிசொற்பிரயோகம் - திரி சொற்களை அங்காங்குப் பயோகிசகல், திரிசொல இயற்சொல்லின் வேறு பட்டசொல், திரிசல் வேறுபடுசல், வேறுபடுகலெறந்து இயற்சொற் போல இயல்பாறுணரப்படாது அரிதின் உணரப்படுதலை [நன் பெய 15.] அராதசம் - பொருள், meaning அருங்கி - அருமைப்படுத்தி, ‘அருங்கி’ என்ப தன் பிறவினை ஒருபொருட் பன்மொழி ஒருபொருளைக்குறித்த பலசொற் கள் இவை சிறப்புப்பற்றி யபயோகிசகப்படுவன “ஒருபொருட் பன் மொழி சிறப்பினைவழா” எனறா நன்னூலாரும். வரைநகால் - எழுதினால். பெருக்கி, அருக்கி, நெருக்கியென எதுகைச்சொடைக்குரிய சொற்கள் அடுக்கடுக்கு வகசமை விநுத்தியநுப்பிரதம் எனனாரு செல்லணியாகும், அங்காவது எழுத்து ஒன்றேனும் பல்வேறு மிடையிடடுப பலகால் வருவது.

பிரதமவித்தியா பரீட்சை - First in Arts Examination. அருகம் - தகுதி, யோக்கியம். முகனூல ரங்கசெபயுட்குளாமணி பலலாற்றல - பலவித்ததினூல. திரித்து - திரிசொற்களுடைச்சரகங். பரியாயங்கள் - பொருளொருமைபுள்ள வேறு சொற்கள் பிற - Synonyms தெரித்து-தெரிவித்து கமழ - மணக்க வரித்து - விருமபி மேற்றொண்டு விரித்து, திரித்து, தெரித்து, வரித்து என்றமையும் அஃ வணியினபாறபடும இரண்டுபட்டு - வேறுபட்டு சான்று - சாட்சி ஆன்றோ - அறிவு நிறைந்த பெரியோ மணனிதல் - பொறுத்தருளல், இது உலகவழக்குச் சொல்லேயன்றிச் சான்றோர் செய்யுளுரைகளிற பயின்று வாராமை காண்க

குளாமணி.—பாடம்-1

நற்சிறப்பு - தன்னைப்பற்றிப் சிறப்பு அல்லது தன்னுடைய சிறப்பு; ஈண்டுச்சிறப்புப்பாயிரமாம் இது காணையுள் செய்யலாம் இசை-கண்ணை பெரும்பாலுங் கடவுள் வாழ்ச்சுரு செய்பொருளுங் கூறப்படுகல் வழக்காம் எனனை? "செய்வவணக்கமுள் செயப்படுபொருளு, மெய்தவுரைப்பது தற்சிறப்பாகும்" என்பதிலக்கணமாமாகலின். இச்செய்யுளின் கண்ணும அவை காண்க இச்செய்யுள் வசனநூலாசிரியர் செய்து கொண்டதாம்

1 உரையு—தோல் அன்னச்சகாண் தொழ - யானை முகத்தையுடைய விநாயக்ககடவுளை யானவணங்குதலான, கள அவ்முமவெள்ளமரை காரிகை-கேசுறுளிக்கும் வெண்டாமரை மலரில வாழ்கின்ற அழகுடையவளாகிய சரசுவதி, மேஷம் - விருமபியுசுவாள், கனிந்த கௌஞ்சயிழ கொளனை உரையசோத்து இலகும் - மிசவுமினிய தெளிவான தமிழ்மொழியின மிக்க

4

புறவுரை.

மேம்பட்ட செல்வங்கள் [சொற்செல்வம் பொருட்செல்வம்] கூழவிளங்கும்; (ஆதலின்), தோலாமொழித்தேவர் குளாமணிச்சரிதம் - தோலாமொழித்தேவர் பாடிய குளாமணியென்ற காப்பியத்தின்கட் கூறப்பட்ட சரித்திரம், மௌளவரும் - மெதுவாக [ஒருவிதவிடையூறுமின்றி] (எழுத) வரும்.

குறிப்பு.—களாவியும வெள்ளைமரை, தெனாருதமிழகக் கொள்ளைவளம் இவை சேகாநுப்பிராசம் என்னுரு சொல்லணியின்பாறபடும. சேகாநுப்பிராசமாவது இரண்டிரண்டு மெய்கள் உயிரேறபபெறறு இடைவிடாதுமறுதவருவது. மரை - 'தாமரை' யென்பதன முதற்குறை. விராயகக்கடவுளை வணங்கவே நாமகள் தானேவநதுதவுவாள, சொறபொருட் செல்வங்களுந தானே வநதெயதுமென அக்கடவுளின அருள் வல்லபதகைச் சிறப்பிதகச சொல்லியபடியா மென்பதுணர்க; இதுறுத விப்புகுதலென்னு முத்தி, ஆகவே, இது தறபுகழ்ச்சியாகாது. இவவாறே "நானமுகறெழுது நனகியமபுவெழுததே" யெனறா நன்னூலாரும், சரஸ்வதி, பெருமானது அருளவழி நிறபாளென்பதனை "ஞானவாணிவந்திறுத்தன ளன்பர்தநநாலில்" எனற தீருவீனையாடற்புராணச் செய்யுளானுமறிக. மௌள-'மெல்ல' வென்பதனபோலி, 'அலமரு' எனபதை 'அளமரு' என்றூற் போலக்கொளக. "அளமருபிறபுக வமலறசுய்த்திடும், வளமலா" எனறா நண்கைப்புராணமுடையாரும், 'மெள்ளவரும்' எனபதனானே அவையடக்கமு மொருவாறு கூறபபட்டமை காண்க. இனி 'மேவும்', 'இலகரும்' என்பனவறறைப பெயரெச்சமாககிப் பொருளுரைத்தலுமாம. பினனீரடியினும் அடிமுநன்மடக்கணி யுண்மையுணர்க. இது நேரிசைவெண்பா.

காவியக்காப்பு:—ஞளாமணிக் காப்பியத்தினகணுள்ள காப்புச்செய்யுள். காப்பு - காததல், இது காக்கினறகடவுள விடயமான வணக்கத்திற்குத் தொழிலாகுபெயா. இசசெய்யுள தோலாமொழித்தேவர் செய்தது.

2. உரை:—வினையிந்தொகை வென்றான ஆகி - கருமககளின் ரெகுதியைச் சயித்தவரூய, ஒன்று ஆய தனகண் விரிநது பரநத - ஒப்பினறித்தனிமைத்தாகித் தனனிடத்தினினதும் வியாபிததுபரவிய, உணர்வின ஒழியாது முறறும் சென்றான - தனது பேரறிவினற குறைவற யாவற்றையுமறிந்து கொண்டவனும், திகழும் சுடர்சூழ ஒளி மூர்த்தியூகி - விளங்குகின்ற பிரபாமண்டலத்தாற சூழபபெற்ற ஒளிமயமான வடிவுடைய வனுமாகி, நினறான அடிக்கீழ் பணிநதாரா - அழியாதுநின்ற அருகககடவுளினது திருவடிகளிலே வணங்கினவர், வினேநீககிசினறார் - (இரு) வினையுமொழிநது (முத்தியுலகினழியாது) நிலைபெற்றவராவர்.

குறிப்பு :—இஃது அருகசரணம், சித்தசரணம், சாதுசரணம், தன்ம சரணமென்னும் நால்வகைச் சைனவணக்கங்களுள் அருகசரணமாம். வினையின் ரொகையை வெனறானுசிச் சென்றனு நின்றனுமாகியவனது அடி யெனக் கூட்டிக்கொள்க, 'வினையின் ரொகையாய்' வென்பது உம் பாடம்; அதற்கு வினையின் ரொகையாய்வறறை வென்றனுஞ் சென்றனு நின்றனு மெனக்கொள்க. வெனறானுய பின்னரே மறறவியலபுகள் நிகழ்தலின் 'ஆதி' யென்னும் பாடமே சிறப்புடைதது. 'தொகையாய்' எனது பாடங் கோடல் சந்தத்திற் கொவ்வாதெனரொழிக, விரிந்துபரந்த - ஒருபொருட் பன்மொழி.

குளாமணிக் குறிப்புரை.

5

தன்கண் - வேறறுமையுருபு மயக்கம் ஒன்று-அவ்விதீயம், ஏகம், 'அடைதற பொருளவாரு சொற்கள் அறிதற பொருளினவுமாம்' என்ற வடமொழி நியாயத்தினுற 'சென்றான்' என்றகற்கு அறிந்தவ வென்றுரைத்தாம். இனி யானமகோடிகளின் அறிவிறசென்று கலந்தவ வென்னுமாம்.

உணர்வின் : இதன்கணுள்ள ஏதுபொருளினதாகிய 'இன்' னுருபை யொப்புப் பொருளினதாக்கித் தன்னிடத்து ஒன்றேயாய விரிந்து பரவிய அறிவினைப் பேரலத்தான் உலக மெவரு மிடைவிடாது பரவிச் சென்றவ வென்பது மொன்று. பிரபாமண்டலமாவது சந்திராதிசதியாய், நித்தியவிநோதம், சகல பாசநம் எனனும மூன்று பிரகாரவகையுடைய வெளிவடடமாம். அருகக் கடவுளின் வடிவம் இவ்வாறு ஒளி வட்டத்தாற சூழப்படடிருகரு மென் பதனை யிநதூல தறவுச சருககத்தினுறவாணக. 'அடிகழே' என்பதற்கு 'அடிகளை' யென வேறறுமையுருபு மயக்கமாகப் பொருளுரைத்தலுமாம். நின்றா; தெளிவும் விரைவும் பற்றிய கால வழுவுமைதியாம். 'உணர்வின் னொழியாது' என்புழி னகர வெறறு விரித்தல விகாரம். 'நீங்க நின்றார்' என்ப பாடமோதுவாரு முளர். அது சிறவாமை யுயததுணர்ச்சு. இது கலி நிலைத்துறை.

முதலாவது : குமாரகாலச் சருக்கம்.

குமாரரது காலச்சுதப்பற்றிய சருக்கம் எனப்பது பொருள், அன்றிக் குமாரராயிருந்த காலச்சுதப்பற்றிய சருக்க மென்பது உமா. பின்னதே சிறப்புடைசது; 'கௌமார காலச்சருக்கம்' என்றிருத்தல மிகவும் நேரிது. இதனகட் காப்பியத்தலைவனாகிய திவிட்டனது இளமைப் பருவத்துச் செய்தியும் அவன தமயன் விசயனது இளமைப்பருவத்துச் செய்தியும் பிறநது வளர்ந்தமை முதலாயினவுங் கூறப்படுகின்றன.

பரதகண்டம்: (இந்தியாதேசம்) நவசண்டங்களு ளொன்று. நாபிகார ராசனது பேரனும் ருஷப மகாராஜனது மகனுமாய பரத மகாராசன பூர் வம் ஆண்ட இடமாதல்பற்றி யிப்பெயரத்தாயிற்றென்ப. இனி யிப்பரதன் சருநதலைகரும துஷ்யநதனுக்கும பிறநதவ னென்றுங் கூறுப, கண்டம்-பா கம்.

முடி - கிரீடம், Crown மலிதே - நிறைந்து. படிக்கின்ற - தங்குகின்ற. கோடிகளுந்ம-ஒருமலை, இதன வரலாற்றை அரசியற் சருக்கத்திற் காண்க. [வசன சூளாமணி 105, 106-ஆம் பக்கம் பார்க்க.] அகழ்நது - பறித்தெடு தது. எனப - என்று (பெரியோர்) சொல்வார்.

பகரம்-2

சிரோரத்தினம்: சிகாமணி: தலைமேலணியும் இரத்தினபரணம். போ தனம் - Bhutan. மாடம்: உபரிகை, கூடம்: சிகரம், விநோதம்: புதுமை, செல்வ மிகுதியும் இன்ப மிகுதியும் பற்றி விசதியாதரவுலகு உவமிக்கப்ப டும், நிகழ்வதை-நடப்பதை. நிதியெனப் படுவவெல்லாம்-நிதியென்று சொல் லப்படுவனயாவும், நிதி - பொருட்டுவை; சங்கநிதி பதம் நிதிமுதலாயின இளைப்பாறி: இதுகாறும் அடைபெல்லாம் ஒருவரினினறு மோருவராக மாந்

மாறி வந்து கொண்டிருந்ததை ஒண்டாகிய இளைப்பு கண்படை கொள்ளும் கண்முடிக்கொண்டு தூங்கும், அஃசாவது உலகை அவலிம விட்டுப்பொருது செல்லவென்பது ஆயிரம் நடவடையோர் ஆதிசேஷர் பலர். விரிசதுரைதரரரர விஸதரித்துச சொல்லுந சனமையை யுடையது அரசுநதிகள். இரத்தினம் முதலியன. அரசனமரந்நம். அரசுநதி=தீரக கசநதி. வேறதுமை - விசதியாசம், பேதம் இநதரபுரி. இநதிரன நகர், அமராவதி அநதரபுரி. ஆகாயத்துச சஞ்சரிக்கும் நரரம். ஆண்டு அவரு, வநிநதாறபோல-தவகிநாறபோல. மனனுயிர். இவவுலகினகண நிலைபெற்ற பிராணிகள் ஒம்பும். பாதுகாக்கும். பயாபதி அபிரானம=பிரஜாபதியென்னும் பெயரையுடைய பயாபதி=பிரஜாபதி யென்னும் வடசொற்றிரிவு சனங்களுக்காக கலைவனென்பது பொருள் மனப்பதைகள் சனங்கள், மக்கள தொகுதி (Mankind) மனடதைகளாகிய வுடலுக்கு என வககேசவுரு

வகததைப் பூர்ச்சிசெய்து சொர்க்க, மகனவேள் - மனமதன். பூங்கலை: மலரம்பு. வயவேநதர வலிடவரசா, வெற்றி மனனருமாம். நலிபவர்

வருநதவோர். தததம். தவகள தநகளுக்கும்ரிய தருமநெறி தருமமாககம் ஆநிலொன்று கடமைகொடுத்தல் பிதிரா, தேவா, விருநதினா, சுறத்ததரா, தான், எனறுசொல்லப்பட்ட ஐநதிடத்துரு செய்யம் அறநெறியை வழுவாமறசெய்தல் இலவாமுவானுக்குச சிறப்புடைய அறமா மென்பது "தென்புலத்தரா தெய்வம் விருநதொகக றுனென்றாக, கைமபுலத்தா ரேமபறலை" என்னுந தேவாநிருமொழியா லுயத்துணரக கிடகதலின மேறகறிய வைந திடத்தம் செய்ச்சுரு கடமைகளைச செயதற்கு ஐந்துபங்கு வேண்டியது ஒருதலை யாசலின சூடிசளது வருவாயுள் ஆநிலொரு பாகமே (One-Sixth) அரையறகுரிய இறைப்பொருளாமா றுணாக, தாமாகவே; ஏகாரம் பிரிநிலைப்பொருளது, கடமை கப்பம் (Duty), திறை வரி (Tax), 'கிடையாது, என்னும் பதத்தின பின்னா ஒரு முறையு புள்ளியினைப்பெய்துகொள்க, காரணசிறப்பப்பெயர். ஒரு பொருளைக் குறித்ததற்குக் கடவுளானும் அறிவுடையோரானும் இட்ட குறியாகிய பெயர் இய்குறிப்பெயர். காரணத்தான வரும் பெயர் காரணப்பெயர். அகநனமாய காரணப்பெயர், காரணப்பொதுப்பெயரென்றும், காரணச சிறப்புப்பெயரென்றும் இருவகைத்தாம். உ-ம், அணி - காரணப் பொதுப்பெயர், முடி-காரணச சிறப்புப்பெயர். ஈண்டு அப்பெயர் அ-மனனையே குறித்து நிறறலின காரணசசிறப்பு பெயராமாறுணாக, அஃது, அப்பெயர். அவவாறொழுக்கும நாளில்: அவவிதமாக நடக்கும் நாளில்.

இணையாகிய, சமானமாகிய, மிகாபதி : ம்ருகாபதி எனனும் ஆரியச
 சொறசிறைத வென்ப. சசி. "நய் நிகரமும்" எனறதனானே 'சசி' யென்பது
 இங்ஙனம் வந்தது. வரைந்து மணமுடித்து சுருண செளந்தரிய மாதா
 நற்குணமும் நல்லழகும் வாயநதமகளிர். மாதா : அழகுடையவர்கள், காமக்

கிழத்தியர் : கிழமை - உரிமை, காமவின்பநதரும் உரிமைமகளிர். வசந்த
 காலம்போன்றது இமமன்னனது அராசாட்சிக காலமென்று விரித்துரைத்துக்
 கொள்க. அணிபெற அழகுடையவக. இலகுவது விளங்குவது. பூங்குழை
 மகளிர் : அழகிய குண்டலமணிநத மங்கையர். மகளிர். இர சுற்றுப்பல்லோர்
 படர்க்கைச்சொற்களு ளொன்று ரீ பெண்டிர், புத்தேளிர். பொன்பல்லா மண்

குளாமணிக் குறிப்புரை

7

க்கொம்பு; பொன்னுலயர் மலர்கள் நிறைந்த மாணிக்கத்தா னியன்ற பூங்
 கொம்பு, பொன்மலர், அவயவங்களும்கும் ஆபரணங்களுக்கமும், மணிக்
 கொம்பு, மாணிக்கவெயில் விரிகுடும் உடம்பிறதும் உவமை. மானவும் :
 போலவும் ; "போலப்புராய" எனனுஞ் சூசுதிரசநானுணாக. அனனோர் :
 பூங்குழைமகளிர். திலகம் - திலகம், நெற்றிப்பொட்டு திகழநகனா : விளங்
 கினர். திருமுகை : இலகுகமி றீனம் புதிது. (பிராசீனம்-பழையது) பொ
 லியும் : திகழும். மழலைச்சொல், நிரம்பா மென்மொழியாங் குதலைச்சொல்.
 ஆவி உயிர். மனத்தினுட பிணிக்ஷப்பட அரசன மனமாகிய சிறையின்க
 ண் ஆகையாகியபாசகதாற சுண்டுண்டு கிடக்கும் மன்னன், கற்பகம். இரப்
 போர்க்குள்ளவள்ளெனக்கொடுக்கும் செயலுச்சுமை வாய்க்க ஐந்தருவி
 னுளொன்று இம்மரங்களை பாறகடற்குறந்திய அமுதுடன் பிறக்கவை "சந
 தானநகேவதாரக் கற்பகம் - மகசாரம் பாரிசாக மைந்தருவருக்கம்." "இம்
 மரமைந்தர தெய்வமரமென்ப" காமவல்லி = "கற்பகஞ்சோ கொடிகாம
 வல்லி"யாம். கற்பகம் மன்னறதும், கொழுகது காமவல்லிகள மன்னனிரு
 மனைவியாக்கு முவமை. பயரபதி மன்னன் கற்பகம் போற தன்னிலையிற பிற
 முத்து நின்று வளளானமையுடையனூர் தன்னமையையும், அவன் மனைவியர்,
 கொழுகதும் வல்லியு தாமனைந்தருவையே சார்பாகப்பெற்று வளரு
 மாபோல், அவனையே பற்றுக்கேடாக விழைந்து இன்னலந் சிறப்புற
 மையையுந் தெரிநகும் உள்ளுறையவம் நயச்சுக்கேசு உள்ளிதினுணாக.
 வாழ்க்கை கை, கொழிறபெயர் விசுதி பேறு, பயன், சுவப்பேறு. தவத்
 தின்பயன், கற்பலோகம் நவநகலோகம். பலபக்கிரன் டலராமன் ;
 வலிமையிற சிறக்கோன் எனப்பொருள்படும் ; இவன் வெண்ணிறமுடைய
 னுகலை "வெண்பளிககு மேனியன்" என்களுணுணாக

காயா' ஒருவகைமரம். கிருஷ்ணன் கருநீறமுடையோன். கிருஷ்ணன் என்ற கறுப்பு, இலிங்கம் எனப் பொருள்படுதலைக் கருநாகத்தைக் கிருஷ்ண சாபடமென்றும் கருத்துளசியைக் கிருஷ்ண துளசிபென்றும் கூறுதலாலு முணாக. கிருஷ்ணன் எனலும் மொழி யின் சிதைவே கண்ணன் என்பதை யீண்டறிக. முகூடசகம் வேளை, நாமகரணம் : பெயரிடுஞ்சடங்கு. காளைப்பருவம் இளைமைப்பருவம். 'பாலே, தலைவனுஞ் சிறுவனுங்காளை' என்பகளுன்றிக. தாமாடடுப்பிணிப் புண்ணத்தக்க : தம்மிடத்துக் கட்டுப்படத்தக்க. வயங்கினா விளங்கினார்கள். துயில் ஒரீஇ - தூக்கம் நீங்கி; சொல்லிசை யளபெடையாம், இது சாதாரண ரூபம் ஒருவி. வழிபாடு வணங்குதல், வழிபடு எனலும் முசனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். அரசவரிசை அரசாக்கிரிய வரிசை, குடை, கொடி, சாமரம், ஆலவட்டம், பரிவாரம் முசலியன். 'போய' எனலும் வினையெச்சம் பாடடினிதுதியிலுள்ள புக்கான என்பகைக் கொண்டிமுடிபும்.

செய்யுள்

உரை:—பளங்கு படிக்கதகளை, ஒளி கறுவ பிரகாசம் மிகும்படி, போழந்த பிளந்தகனாலாயி, பலகை பலகைகளை, கண்குலவ இடம் விளங்கும்படி, சேர்கதி பொருக்தி, விளங்கு ஒளி விளிம்பின செம்பொன் : விளங்குகின்ற ஒளியையுடைய விளிம்பிலே செம்பொன் பொருந்திய,

8 குமாரசாலச் சருக்கம்.

வேதிகை : மேடையினையும், வெள்ளிவேயுள் - வெள்ளித்தகடுகளாலமைந்த விதானத்தையும், துளங்கு ஒளி : அசைவதுபோல் விட்டுவிட்டு மிக்க கார் தியைப்பரப்பும், பயழத்தின்கால் - வலிய பலளக்கால்களையும், சுடர்மணி த்வமும் பூயி - கிரணங்களைப் பரப்புமணிக எழுத்திய அடியிடத்தையு முடைய, வளம் கவின்று அனையது ஆய செல்வப்பொருள் அழகியவடிவுடன் திகழ்ந்தாறபோன்ற, மண்டபம் மலியபுககான : கொலுமண்டபம் விளங்குபடி உட்புகுந்தான.

குறிப்பு—பழகம முசலிய கற்களையறுத்துச் சாண்பிடித்த பின்னரே அவற்றின் ஒளி இனிது விளங்குமாதலின் 'பளிங்கொளி கதவப்போழ்ந்தபலகை'யென்றார் பளிங்கு. ஸ்பழகம் எனலும் வடசொற்சிகைவு. வேயுள்: மேறகட்டி; விதானம், தொழிலாருபெயர், ஈண்டு, உள்-தொழிற்பெயர் விசுதி. பவழம், பரவாளம் எனலும் வடசொற்சிகைவு. கவினறு' இறநதகால வினையெச்சம்; கவின், பகுதி - எல்லாவளங்களுக்குச் செறிந்த கொலுமண்டபமேயாயினும் மனனினதேற கவினினறமென்பார் 'மண்டபமலியப் புககான' என்றார் 'மண்டபமவிரப்புக்கான' என்று வேறுபாடங்காட்டுவாருமுளர். புக்கான பகுதி இரட்டித்திறநத காலகாட்டியது; ககரத்தை இறநதகால விடைநிலையென்று கொளவார இலக்கணவிளக்க நூலார். புரோகிதன் யாவற்றிற்கும் முன்வைக்கப்படுபவன்; எனவே சுபாசுபங்க விரண்டனையும் முன்னிருந்து நடத்துபவன், இத்தங்களை (நன்மைகளை) முன்னறிந்து சொல்பவன் எனப்பாருமுளர். அருகாசனத்தினராயினார் சமீபித்த இருக்கையராயினார்.

பக்கம் - 5.

விடுக்குதி : அனுப்புவாய். திரிகாலநானம் : இறப்பெதிர்வு நிகழ்வென்னும் முக்காலங்களையு முணருமுனர்ச்சி. நிமித்திகன் . குறிசொல்வோன்; நிமித்தம் குறி. கடை வாயிறகடை கங்குல : இரவு. விசுமபு; ஆகாயம் இழிதல் . இறங்குதல். விஞ்சை : விததை; விஞ்சையராஜன் . வித்தியாதரமனனன். திருமுகம் ஒலை; சடித்தம். புட்பமாகாண்டம் : பயாபதிமனனனது நந்தவனம், மலர்களின் மிகுந்த கூட்டத்தையுடையதென்று பொருள்.

பக்கம் - 6.

வியப்பு : ஆச்சரியம். தகைமை தன்மை. நாழிகைப்பறை : நாழிகை கழிந்ததைத் தெரிவிக்கும் வாத்தியம். மந்திரசாலை : ஆலோசனை செய்யுமிடம். அமாததியா அமைச்சர், மந்திரிகள்; அருகிலிருப்பவர் என்று பொருள்படும் வடசொல், அமர் : அண்மை. சம்பவம் : நிகழ்த்தக்கது. ஏகசக்கிரேசுவரன் . தனியே ஆஜனாசக்கிரஞ்செலுத்தி அரசாள்பவன். ரேகை : கோடு சங்கபாணியன் : பாஞ்சபன்னியமெனலுஞ் சங்கத்தைக் கையிலுடைய திருமால். சங்கை : சந்தேகம். நிகர் : ஒப்பு. பொழில் : சோலை. துருமகார்தன் : மரங்களுக்கு விருப்பமானவன் என்றுபொருள்; மரங்களைச் செழித்து வளருமபடி போற்றபவன் என்பதுகருத்து.

பக்கம் - 7.

நல்வி : கொடுத்தது. கோயில் : அரண்மனை; இலக்கணப்போலி. உத்தியானம் : நந்தவனம்.

பாகம் - 8.

இரத்தாபுரச்சுருக்கம்.—இரத்தாபுரமென்னும் விஞ்சையாபுரியில் நிகழ்ந்தசெய்தியினைத் தெரிவிக்கும் பாகம்.

செய்யுள்.

உரை.—மஞ்சுகதோயவரை : மேகங்களைவந்து படிக்கின்ற (பயர்ந்த) அம்மலையில், மைந்தரோடு ஆடிய காசியருடன் விராமாடிய, அமசில்லுதியர். அழகிய பொனவட்டை, கட்டணிபொருந்திய கூந்தலையுடையாங்கையரது, ஆர அங்கம் நிறைந்த முன்னெற்றியிரினமேல் (பொருந்திய), பொடிவாசனைப்பொடி, பஞ்சராகம் ஐயகை நிறமபடைக்க இரத்தினங்களை, பந்தக. (பலவேறுவிசமாய்ப) பந்தக, பளிங்கு அறை. படிக்கத்தாலாகிய அறையிலே, தட்டி பொருந்திக்கிடக்கும், பறைகள் மேல். கற்பாறைகளினமேல், துடைவுற்றது. சிந்திமிக அடாந்த கிடந்தது.

குறிப்பு.—மஞ்சுகதோயவரை தொடர்புயர்வு நவீனச்சிவணி; இசைவடநூலார 'சம்பந்தாதிசயோகதி யலங்காரம்' என்பார். அ. சிலோழி அழகிய சிவானமயிரிணையுடையாள எனபாநச்சினூக்கினியர். இனிஅழகிய குளிர்ந்த கூந்தலையுடையாள எனறுரைத்தது மொன்று ரகம் நிறம். ராணி நிறக்கையுடைய அரசனாதிக்ககு ஆகுபெயர். டளிகு + அறை. டளிக்கறை; 'மென்றொடாமொழியுள்' எனனு (சுந்திரத்தாமை : 4. 'விளிப்பறை போகாது மெய்புறத்திலீழம், பளிக்கறை மண்டபம்' எனனும மணிமேகலை யடிகளாற பளிக்கறையிலப்பை யீண்டறிக.

நாககனவியா தேவரகளிர், நாகம் விண்ணுலகம். "நாகமவிண்குரங்கு பண்ணை நற்றுமலைபாமபியாணை." இனிப்பாதலத்தறையும் நாகச்சாநி மசளிரென்று கூறலுமொன்று. நறுநாறநிறம், நல்லவாசனை, கோடு-சிகரம். பொற்பிறந்து. அழகுடையது விலங்கலமலை, காரணப்பெயர், ஒரு பக்கலிலிவி நிறபதென்று பொருளபடும். பெயரியது. பெயருடையது. ஈடு: உவமை.

பாகம் - 9.

பெண் அணங்கு . தெய்வத்தனமை வாய்ந்தபெண் . ஏறறம் . உயர்வு .
 பேதைப்பருவம் ஐந்தாமுதல் ஏழாண்டுவகையில், எட்டுமுதல் பதினொன்
 றளவும் பெதுமபைப்பருவம் . சொபமபிரபை . இயலில் ஒளியுடையாள் .
 செவிலிததாய . வளாக்குநகாய் . தாதி . 'தாசி' எனனும் வடசொற்றிரிவு;
 வேலைசெய்பவள் எனறு பொருளபடும . இவாநது : ஏறி . மனோவனம :
 கண்டோர்மன்ததைக் கவாவதென்று பொருள் . மடவார் இளமகளிர் .
 மாணும் . போலும் முருகசித்தழ . பலாசமபூவி னிதழ . உறழும் : ஒக்கும் .

பககம் - 10.

ஏயக்கும் . போலும் . இவநனம் ஒக்கும் எனனும் பொருள்படும் பல
 சொற்கள போநதமையின பொருட் பீள்வரு நிலையணியாம் . வர்ணிய
 த்தை அவர்ணியமாகவும் , அவாணியத்தை வாணியமாகவும் உபசரித்த
 மையிற் புகழ்பொருளுவமை யணியாம் . வனப்பு : அழகு . கண்ணி :
 மாலே . சினகரம் . கோயில் , ஜிசாலயம் ; ஜிசக்குறும் என்னும் வட

10

குமாரகாலச் சருக்கம் .

சொற்றிரிபு . பூப்பலி . பூவாகியபலி ; கடவுட் பூசைக்குரியபொருள் ;
 பிரதக்கணம் : வலமாகச்சுற்றிவருதல் இசைத்து சொல்லி . நிருமாலியம் :
 உபயோகித்தமிகுதி . கபாடபநநம் கதவுசாததல . திகம்பரா . திக்கை
 யேவஸ்திரமாகவுடையோர் சாரணா : சமணமுனிவர் , தேவதூதரெனறு
 மாம் . ஆகாயமாககததில் சஞ்சரிப்பவரென்று பொருளபடும் இவா எண்
 வகைப்படுவரென்பர் அடியாரிக்கு நல்லாரி ; இவாகள இவவிருவராகச் செ
 ன்று இவ்வலகினர்க்குத்தருமோப தேசமசெய்வதியல்பு . சிலாதலம் : இது
 காநதகதபதித்த மேடை . சாரணா வரவு கருதி ஜிசாலயங்களில் அவா சா
 யிருநது கடவுட்பூசை செய்ய அமைத்தது எனபா . "ஐவகை நின்ற
 வருகத்தானததுச் , சந்தியநதம சமமுடன கூடி , வரது தலைமயங்கிய வான
 பெருமனறத்துப , பொலம்பூம் பிண்டி நலங்கிளா கொழு நிழல , நீரணி விழ
 வினும நெடுநதோ விழவினுளு , சாரணர் வருஉநதகுதி யுண்டாமென , உலக
 நோனபிக ளொருங்குடவிட்ட , இலகொளிசசிலாதலம்" எனபது சிலப்பத்
 காரம் நாடுகாண்காதை . ஆசி வாழ்த்து . இருத்தி . உட்காருவாய .

பககம் . 11.

வேண்டுகோள் - Request. திரம - தனமை, வாயில் - மார்க்கம காட்சி ஞானம், கிளாந்தது பிரகாசித்தது. அநநதரம பினபு நோதக இயதற. சங்கறபித்தாள்; நிசசயித்தாள். ஜகதபிரதனா உலகததை மகிழ விப்பவர். ஜகநநதனா அபிரநதனா எனபவைதா மவாகள பெயாகள, கசிய; ஒழுக். பாஷ்பம கணணீர்,

பக்கம். 12.

செய்யுள்.

1. உரை:—ஆதி அம்கடவுளை யாவதறிற்கும் முதன்மையாகிய அழகிய கடவுளாக வுள்ளாய்; அருமறை பயநதனை: அருமையாய வேதங்களை யீநதருளினாய்; போதி அமகிழவனை. ஞானததுக்கு உரிய இருப்பிடமாவாய்; பூமிசை பொதுங்களை தாமரைப்பூவினபேரிற் சென்றருளினாய்; போதி அமகிழவனை—, பூமிசை ஒதுங்கிய—, சேதி. செய்கையையுடைய, அம்செலவ: அழகிய செலவனே, நின திரு அடி வணங்கினம்: உனது அழகிய பாதங்களை வணங்கினம்.

குறிப்பு:—அம் - சாரியை, போதி மரமெனின் புத்தனுக்குரித்தாதலின் ஈண்டுத தகாமைகாண்க. அருகன தாமரையினமேல் ஊரநது செல்பவன் என்பார் சைனர். சேதி: செய்தி யென்பதன் மருஉ.

2. உரை:—காமனை கழந்தனை - மதனை வென்றாய்; காலனை காயந்தனை: யமனைசசயித்தாய்; தேமலாமாரியை: தேன்மிருத்த பூமழையைச் சொரியப்பெறுவாய், திருமறு மார்பனை: அழகிய வடுகளை யுடையமார்பையுடையாய்; தேமலா மாரியை—, திருமறு மார்பனை—, மாமலர் வண்ணம் நின்மலர் அடிவணங்கினம்: சிறநத தாமரைபோன்ற நினது பதமலர் வணங்கினம்.

குறிப்பு:—இதனானே அருகக் கடவுள் இவ்விலக விற்பத்தை வெறுத்து வனென்றும் அழிவிலலாதவனென்றும் புலப்படும். இவன மறுப்புணர்திருத்த

குளாமணிக் குறிப்புரை.

11

தலைச் "செம்பொனவரைமேற் பசும்பொன னெழுத் திட்டதேபோ, லம்பொற பிதிர்வின மறுவாயிரத தெட்டணிகது, வெம்புஞ் சுடரிற் சுடருந் திருமாதறி" என்ற சிந்தாமணியின்கண் தேவருரையானு முணர்க,

3. உரை:—ஆர் அருள பயந்தனை . மிருகந கருணையைச் செய்தலு
 டையாய், ஆழதயா அவிததனை . மிருகந துன்பத்தை நீக்கினாய்; ஓர்
 அருள் ஆழியை ஒப்பறற கருணைக்குக கடலபோன்றனை; உலகு உடை
 ஒருவனை உலசமுழுதும் தனதென்றுடைய ஒப்பறறவனாயிருக்கின்றனை;
 ஓர் அருள ஆழியை,—உலகு உடை ஒருவனை—, சீர் அருள மொழிய : சிறந்த
 (நினது) கருணைமொழிகளை (எமக்கு) அணுககிரகிக்கும் பொருட்டி, நின் திரு
 வடி தொழுதனம் உனது அழகிய பாசகளை வணங்கினோம்.

குறிப்பு.—‘ஒருளாழியை’ பெண்பதற்கு ஒப்பறற தரும் சக்கிரத்தை
 யுடையவன் என்று பொருள் கூறலுமொன்று. இந்தக் கருகருவ மார்த்
 கததால் இடைமடக்கின தேவபானிககொச்சக யொரு போயின்கண்
 வந்த மடகருக்கள் அன்பின் மிருதி பறறியாதலிற் கூறியது கூறலன்று.

பிரதாபம் = உயாவு, மேனமை. அருங்கலம் . அரிய ஆபரணம்.

வந்தல் . காளை. பேரவா பெரியவிருப்பம். விடலை; ஆண்மகன்.

பக்கம் - 13.

செய்யுள்.

இவவிரண்டடியும் குளாமணிச்செய்யுளடிகளே.

உரை.—அந்தணர் ஒழுக்கமும் மறையோரது ஆசாரமும், அரசர்
 வாழ்க்கையும் மனனா தம் செலவவாழவும், மந்திரம் இல்லை எல்; மந்தி
 ரம் இல்லையாயின, மலரும் மாண்பு இல் . நனகு பரதது விளங்கும் மாட்சி
 மையடையா.

குறிப்பு —மறையோர் ஆசாரத்திற்கு வேத மந்திரமும் அரச வாழ்க்
 கைக்கு ஆலோசனையும் இன்றியமையாப் பொருள்களாம். ‘மந்திரம்’
 றாணிச் செமமொழிச்சிலைடை.

சொல்லேருழவா; மந்திரிகள். இப்பொயர் இப்பொருளின்கண் திருக்
 துறனிலும் வந்தனது. (திருக்குறள் 872) சொறகலப்பையா லுழுதற்றெரு
 ழில் செய்பவா. உழவுாண்டு அரசாட்சி.

பக்கம் - 14.

மூன்றாவது மந்திரசாலைச்சருக்கம்.

மந்திரசாலைச்சருக்கம் . ஆலோசனை சபையில் நடந்த செய்தியைப்பற்
 றிக்கூறும் பாகம். அவர்கள் : வவலாளர். அங்ஙனே : அங்ஙனமே என்
 பதன் விகாரம், அப்படியே. தேர்ச்சித்துணைவர் மந்திரிமார், தேர்ச்சி.
 ஆலோசனை. உழையா : மந்திரிமாரா, உழை - பக்கம்; அருகிலிருப்பவர்
 என்று பொருளபடிம அமாததிபர் எனபதற கொததபதம் முதுவா : முது
 மையுடையவர்; அறிவில் முத்தவர். றுண்ணிய : றுட்பமான. றூலறி

வினர் . சாஸ்திரஞானமுடையவா. அறிவினரனறு : இதைச்சிலர் வழுவுவன்
பர், சிலர் வழுவமைதி யென்பா. ஆயினும் அல்லர் எனபது வழாநிலை. புல
வர் : அறிவுடையோர் , புலம் : அறிவு. பிரபை : ஒளி. கோல் ; செங்கோல்.

12

மந்திரசாலைச் சருக்கம்.

ஏனாதிபர் மந்திரிகள்; ஏனாதி காவிதி முதலிய பட்டப்பெயர்கள் மன்னனால்
தனது மந்திரி சேனாபதியாசனஞ் அளிப்பது. நுகம் . நுகத்தடி. விதியா . மந
திரிமாரா; செயவன தவிரவன விதிப்பவா. நுண்ணியா துட்பவறிவினோர்,
உசாவி : ஆலோசித்தது. வாயில வழி. சூழ்ச்சி . ஆலோசனை.

பக்கம்-15.

மணவாளன் : கணவன். இதன் பெண்பால மணவாட்டி. நீடுநாழி .
நீண்ட ஊழிககாலமளவும். நிலவுக; விளங்குக, நாமம் . பெயர். குரவன .
பெரியோன. சூரியகாந்தம் “சூரியனெனியாற நீப்பொறி நால்வது சூரி
யகாந்த மென்பபெயா பெறுமே.” சந்திரகாந்தம் “சந்திரனெனியாறறண
ணீர் கால்வது சந்திரகாந்த மென்பபெயா பெறுமே.” உறுதிசு சுற்றம் . நன
ஸையைய செய்யும் பந்துககள் கதுப்பு கணைய. மூாததி திருமேனிகொண்ட
வன.

பக்கம் 16.

விழலர் புலவர், விழலெண்ணும புல்லனையா. உழலும் சூழறும்.
காக்கசமொழி பயனிமொழி. உத்தரசேடி விஞ்சையா நாட்டின வட
பாகம்.

சேய்யுள்.

உரை —மன்னியல வாழநர்க்கு பூமியிற பொருத்தி வாழவர்க்கு,
வான் உலகு ஒப்பது விண்ணுலகை நிகாப்பது, புண்ணியம் இல்லாரா; நல
வினையறறோர், புகுதற்கு அரியது . சோதற கருமையானது, கண்ணிய மே
லான, கற்பகககானம் கலந்தது கற்பகசசோலை விரவியது, விண் இயல
இனபம் இனிது விரவிற்று. விண்ணுலக வினபம் இனிமையாகப் பொருத்தி
யது. (அநநகரம்)

தறிப்பு —இஃது அடிமறி மாறறின்பாற் படும. கண்ணிய . ‘கணய’
எனணும வடசொல; இனிக ‘கண்’ ‘இட’ மெனககொண்டு இடமகனற என்
றும், ‘நினை’ யெனககொண்டு யாவராலும் உயாவாக நனகு மதிக்கப்பட்ட
என்றும் பொருள் கூறலாம்.

மயூரகண்டன மயிலினது கழுத்துப்போன்ற கழுத்தை யுடையான்.
தானை. சேனை, ஆனை. ஆஜறை. திரிகாலசம்பவம்: முககாலததம் நிகழ்
பவை.

பக்கம்-17.

சீராய். ஒழுங்காய். சகசம ஸஹஜம், இயற்கை. ஒச்சவான் :
செலுததுவான்.

பக்கம். 18.

ஏந்தல் : அரசன். மேலைச்சார் : மேறநிசைப்பக்கம் புரவி விஞ்ஞை:
குதிரை செலுததம் வித்தை, இதனை அசவஹருதயம் எனப்ந் செமமல: அர
சன் ; புதல்வனுமாம். செமமல் - ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர். செம்மை
யுடையான் எனபது பொருள். அமிழ்தமாபதி : ஓர் நகர். வேகமாரதன் :
வேகமாகச்செல்லும் பெரிய தேரையுடையான் என்பது பொருள். இளங்

குளாமணிக் குறிப்புணா.

13

களியுழுவை . களிப்பிணையுடைய இளம்புலி. மேகமாபுரம் : ஓர் நகர் ;
மேக மண்டலத்தை யளவிய பெரிய பட்டணம். பதுமரதன தாமரை
போலும் வடிவமுடைய தேரையுடையான், தேரின கொடிச் சிபும் தாமரை
வடிவமாயிருத்தலுங் காண்க இனித்தாமரை மலரை வாகனமாகக்கொண்ட
மையான வந்த பதுமரதன எனனும் அருக்ககடவுளின் பெயர் இவனுக்கிடப்
பட்ட கெலிஹமாம். ஊழிச்சி . ஊழி காலத்திறேன்றி யுலகையழிப்ப
சொரு நெருப்பு. இரத்தினபுரம் ஒரு நகரம். இடியேறு : பேரிடி, சுவாண
ரதன் . பொறதேருடைபோன, செங்கணமால் : சிவந்த கண்களையுடை
விஷணு. செயித்ததநரிய . வெல்லுதற்கு அருமையான, அரிகண்டன் : ஒளி
பொருந்திய கழுத்தைப்படையான சேய் குமாரன் . இராசசிமமம் : அரச
சிவகம் , அரசர்களுட் சிறந்தவன் , எல்லாப் பண்கயரசர்களை யு மழிப்பவன்.
நகதன்ன . பிள்ளை. சயந்தன இநதிரன் மகன். மதலை . குமாரன். ஏமாவ்
கதன் பொன்னாற செய்க அங்கநத்தை யுடையான் மாறாக . எதிராக ;
காதலன் மகன். திலகம் நெறறிப்பொட்டு. காளை . காளை போலபவன்

உவமையாகு பெயா திருநிலைபா ஒரு நகரம், திருமகள வாழியிடம் என்றும் செவ்வ நிலைக்கப்பெற்ற தென்தும் பொருளபடும், ஸ்ரீநிலையம் என்றும் பெயா பெறும். சித்திரரதன் . அழகிய தேருடைபோன. செற்றவர்ச் செஞ்சுக்குள் செருவல்லான . பகைத்தயரை யழிகரும் போரில் வல்லவன் . கானமுனை மகன, சந்ததியிற் றேனறியவன் எனபது பொருள். விஞ்சைய ருலகு வித்தியாதர லோகம். மணவாளன் : கலையாணரு செயது கொள் வேன், மனநல புரிக : கலயாணருசெயக. பவசுகதன் : சடியரசன் மந்திரி, பகாநதான . சொனனூன ,

பக்கம் - 19

எஞ்சியோர் மீசமுள்ளோர், மறறையோர், எஞ்சுதல்-குறைதல். அஞ்சு லியஸ்தா . கூப்பியகையா. இந்நங்கை இப்பெண புரக்கும். ஆளும. உய்யும் பிழைக்கும், இவகு கடைத்தேறும் வையசம பூமி; இஞ்ஞானறு: இக்காலத்தில. ஆளு துன்பம். காமபிண மென்றேளி முங்கிலை யொத்த மெல்லிய தோளையுடையாள ஆனோன் மருமம் மருவுமாயின் . அதனை மையோன் மாாபையணைவாளானூல. ஆம்பல. அல்லி. அவிரகதிராத திங்கள பிரகாசிகுகின்ற கிரணங்களை யுடைய சந்திரன். சரகுணூலயம். நறகுணங்களுக்கு இருப்பிடம்

சேய்யுள்.

உரை — நமபிதங்கை-அரசனாகிய அவவிச்சுவன தங்கை [சோதிமலை], நகை - ஒளிபொருந்திய, மலர் - மலர்களையுடைய, கற்பகக கொம்பின் அன்னவள - கற்பக விருகத்தின் கொம்பினைப் போலவாள, கொங்கு அணி கூந்தலாள - (இயற்கை) வாசனையைக்கொண்ட கூந்தலையுடையவள், அம்பின் நீண்டு-ஆம்பைப்போல நீட்சிமைபெற்று, அரி சிந்திய-செல்வரி பரவப்பெற்ற, மாகயல - பெரிய கெண்டையின் பிறழாமாறு போலே, வம்பின் நீண்ட - புதுமைபால் மிகுந்த, மை-மை எழுதிய, வாள நெடுகண்ணினூள் - வாளாயுதம் போல நீண்ட கீண்டை யுடையவள்.

தூதிப்பு — வாடாமைக்கும், மலர்ச்சிக்கும், இன்பந்தருசற்கும், இயற்கைவாசனை யுடைமைக்கும் மலர் கற்பககொம்பு உவமை, இனி, நகைமலர்

கற்பகக்கொம்பி னன்னவள் என்பதற்கு - ஒளியோடு பரவுகின்ற கற்பினை மனத்தே யுடைய பூங்கொம்பினை யொத்தவள் என்று கூறினுமாம். வம்பின ரீண்டமை - கூட்டுவாசனைபா லதிரிததமை யெனினுமொக்கும். செவ வரிபடர் திருத்தல உத்தமப பெண்களின இக்கணம். வரி-இரோகை. வாளா யுத்ததை கண்களுக் கொப்பிடுதலின ஆடவரை வருத்தாதனமை குறிக்கும்.

பக்கம் - 20.

சேய்யுள்.

சேய்யுளுரை :—கோது இல் மாலைகள்மேல - சூறறமில்லாத பூமாலை களினமீது, குதிகொண்டுஎழு - குதித்தலைகொண்டு கிளம்புகின்ற, சீதம மாலை - சங்கீத ஒழுங்கினையுடைய, கிணனரம-கிணனரம எனனும் இசைக் கருவியின் இசையை, வண்டினம் - வண்டுக்கூட்டங்களை, ஊதி - (வாய விட்) டொலித்தது, மாலைவாய் - வரிசையாய், உறையும் - தங்கப்பெற்ற, குழல் - கூந்தலையுடைய, சோதிமாலைஎன்பாள் - சோதிமாலை யெனனும் பெயரினையுடையாள், சடர் பூணீளுள் - பிரகாசிக்கின்ற ஆபரணங்களை யுடைய அப்பெண்.

குறிப்பு :—இச்செய்யுட்டுக்கு வருந்திப் பொருளகூறுவாரு முளா.

அங்குரத்தினம பெண்களுக்குள் இரத்தினமபோலச சிறந்தவள். வயோதிகன . வயதில் அதிகமானவன், விருதகாப்பியன் என்றபடி. வய ஸ X அதிகன. நினைசகுந்தகையன் அன்று : எண்ணுந் தகுதியுடையோனும் அல்லன். பெண்ணலக ஊர் தொழுகாரினற. பெண்டனமையின் அழகு ஊர் தொழுகாரினற, இனி நலம் நறகுணமாம். அண்ணலங்களிறறசன் . பெருமையுடைய அழகிய யானைபோன்ற அரசன். வதுவை : கலயாணம். புரியாதிருப்பதும். செயயாதிருப்பதும். சரேநதிரகாரதம : ஒருநகரம். கடவுளர்தன்மையன் : தேவர்களின் தனமையுடையோன். சித்திரகூடம் . ஒருமலை, அதிசயிக்கத்தக்க சித்திரங்கையுடையொன்று பொருள். அணி விழவு அயாந்த : அழகிய திருவிழாவைச செயவித்தது. ஆண்டு : அவவி

டத்து. முன் : முற்பிறப்பில், பங்கயப்பமுனவேலி : தாமரை மலாக னையுடைய வயல்கள் வேலியாகவுடைய. பவகிரிபுரவலன் : பவகிரியெ ன்னு நகரத்தரசன். பயந்த . பெற்ற. மதம்பாயும் : மதஜலம்பாயும். சயசேனன் : வெற்றியுள்ள சேனையுடையோன், பிரிதிமதி : அன்புடை யான் என்பதுபொருள். சாசாரம : ஸற்றஸ்ராம எனனும் வடமொழிச் சிதைவு.

கடல்தொகை : காலத்தின் வரையறை. இது உலகத்தைக் கடல்கொள்
ளுவதைக் காலமாகக்கொண்டு 17 - கடற்றொகையென்று அளவிட்டதாகக்
கொள்ளவேண்டும். அமரர் : தேவர்; மரணயிலலாதவர் எனபது பொருள்
போகம். இனபம். நுகர்ந்தவன் : அநுபவித்தவன். லேண்டற்பாலன் :

விரும்பும் பகுதியுடையோன். வார்பூட்டிய : தோற்கயிற்றூற் கட்டிய,
வயிர் : ஊதுகொம்பு. வீன : சங்கு. குழாங்கள் : உட்டங்கள். சண்டி :
நெருங்கி. நிமித்திகள் : சோதிடன் ; வருங்கால மறிந்துரைப்போன்.

குளாமணிக் குறிப்புரை.

15

செய்யுளுரை .—இரதிரன் அணைய - தேவேந்திரனை யொத்த, நீரோய்-
தன்மைபையுடையோனே ! இனி பிறிது எண்ணல் வேண்டாம்-இனிவேறு
ஆலோசிக்கதல வேண்டிவதில்லை, மந்திரம் நீருமாயின - ஆலோசனை அதிக
ரிடகுமாரால், வருவன் - வருந்திங்குகள், அறியல் ஆகா - (இன்னதென்று)
அறிய முடியா, (ஆகவன்) சந்திரன் தவழ நீண்ட - (ஆகாயத்திற் செல்
வான்); சந்திரன் தன்னிடத்தே தவழ்ந்து செல்லுமபடி உயானத, தமணியம்
சூலம் நெறதி - பொன்னினுற செய்த சூலங்களை நெறதியிலே யுடைய
[உச்சியிலுடைய], அநதரம் திவளும் - ஆகாயத்தில் விட்டு விட்டுப் பிரகா
சிக்கின்ற. நூயில் - மதில சூழரத, கோயில் புககு அருளுக என்றார் - அந
தப்புரஞ்சென நருளுவீராக வென்று சொன்னார மந்திரிகள்.

குறிப்பு—'அநதரமயங்கும்' என்பதற்குத் தெய்வலோகத்தார். இத்தன்
மைபானதில்லையே யென்று மயங்கப்பெற்ற எனதும் பொருள் கூறுவர்.
நூயில் - சினையாருபெயர் தமணியம் - தபநீயம் என்னும் வடமொழிச்
சினதைவு, எரியில் தபிக்கப்படடுப் பொலிவது எனபது பொருள். அநதரம் -
ஆகாயம், பிறபொருளுககு இடவாகுபெயர்.

தேன வண்டின பேதம். விண்டு இசைபாட : வாய்விட்டுப் பண்
ணிகைபாட. ஆரவாரிசுதல ஒலித்தல. அரமகளிர் : தேவமாதர் ; அமர
மகளிர் எனபதன் விகாரம்.

கவரி வெண் சாமரை. உசசிக்காலம் : நடுப்பகல. கன்னலங்கருவி : நாழிகைகடை யறிவிசுரும யந்திரம, கன்னல் - நாழிகை ; கடிசாயநதிரம் எனறும் கூறவா. கொளளை கொளளையாய : மிகுதி மிகுதியாய் ; ஊவுதல் : இறைத்தல். பாதசாரியாய, கால நடையாய, போதலாயினன : செல்வா னாயினன. விவ்உயிழ மணிக்கழல் : ஒளி வீசுகின்ற மணிகள பதித்த வீரக் கழல். ஒல்லெனல் : ஒலிகருதிப்பு. சரம : மலாமலை. இரைநதெழுந்தன : ஒலித்தெழுந்தன. மகரகுண்டலம் : சுரமீன் வடிவமாகச் செய்தகாதணி. எஃகம் : வேல. வாளம், கத்தி ; வடமொழி. ஈட்டி : எறிவேல. இரு மருங்கு : இருபக்கம். கரும்பினும் இனமொழி காரிகையார். கரும்பு ரசத் தினு மினிய வார்த்தையை யுடைய பெண்கள் ; காரிகை - அழகு ; அதனை யுடையார காரிகையாரா. மருமலா வரசனை யுள்ள மலா. சுண்ணம் : வா சனைப்பொட்டி ; கந்தப்பொட்டி. சாந்து : சந்தனம். பெரும் புயல்மாரி : பெ ரிய மேகம் பொழிபெற மழை. மாடநீள் மந்திர மலியப்புக்கனன். உபரி கைகள் உபாந்த கிருகம் விளக்கப் புகுந்தனன். அருளி : அருள் செய்து. கொங்கலந தெரிபலாய் : தேன் நிறைந்துள்ள அழகிய மாலையுடையானே ! கொங்கு-வாரசனையுமாம் ; அல் சாரியை ; அம்-அழகு ; "கொங்கலர், தெரிய லாய" என்பது செய்யுள். கொற்றம் : வெற்றி. கொள்க என : பெறுக என்று ; இதில்ஊறு தொகுத்தல் விகாரம். உலாயர் : பக்கத்துள்ளார் ; உழை யர் எனபது ; பரிசனங்கள். வல்லபம். வல்லமை ; நுவல்கின்றான் ; சொல்கின்றான்.

16

மந்திரசாலைச் சருக்கம்.

பககம் - 23.

பெண்கொடி. சொடிபோன்ற பெண். வலங்கொண்டு வலமிட்டு, ப்ர தக்ஷணமாக. இலக்குமி திருமகள். சுபகாரியம். நற்காரியம். சம்புக் தீவு. நாவலநதீவு, இக்கீவு நாவன மரத்தால இப்பெயா பெறறது. கண்டம் பகுதி, பிரிவு. வகுத்து வகைப்படுகிதி. பரத கண்டம் - பரதா என்ப வன அரசாண்டமையின் இப்பெயா பெறறது ; நவகண்டங்களில் ஒன்று ; இநதியாவிறகு இப்பெயா வழங்கும். நவகண்டங்களாவன சீழவீச்சேகம், மேலவீச்சேகம், வடவீச்சேகம், தென்வீச்சேகம், வடவிரேபதம், தென்விரேப

தம், வடபரதம், தென்பரதம், மத்திமகண்டம் எனபன. பேக பூயி இன பதுகருமபூயி. பிரபஞ்சம் உலகம். ஊழி. முடிவுகாலம் மனனூயிர்கள்

துயா பல்புகடெட , நிலைபெற்ற உயிரகளுடைய பல துன்பங்களுங்கடெட ,
பிறகாலம நிகழவன வறறை , தனக்குப்பின்வருற காலத்தில் நடக்கும்
சங்கதிகளை , மாற்றலா * சத்துருக்கள் .

பக்கம் - 24.

அவதரிப்பான : உதிப்பான் , பச்சயிர : பசியஉயிர நுகாந்து குடி
த்து , ஆழி : ஆஜரூ சகசரம் . சாற்றப்படுதல் ; சொல்லப்படுதல் , சிர
கண்டிதம் . சிரததைக்கண்டித்தல் , உத்தராக்ஷணசேடிகள் , வடக்குகடெ
ற்குப்பகங்ககள் , சீயம சிங்கம் , அறிகுடி , அறிவாய , அகம் : வீடு .

பக்கம் - 25.

செய்யுள்.

I. உரை :—இளமலா - இளமைபொருந்திய புஷ்பங்கள் [அன்ற
லர்ந்த மலர்கள் என்றபடி] , சொருகுததைவுஇலாத - சோரது நெ
ருங்கியிராத , சோலையும்-மரச்சோலைகளும , இளமைதாமரை - இளமைபொ
ருந்திய தாமரைகள் , புக்கு - பொருந்தி , நகாத - மலராச , பொய்கையும்
-தடாகமும் , மிக்கு - ஒளிமிசுந்து , இளமபிறை - இளமையான பிறைச்சந
திரன் , விசும்புஇலாதஅநதியும் - ஆகாயத்தில் உடையதாகாத அநதிப்பொ
ழுதும் , மக்களைஇலாத - குழந்தைகளையுடையதாகாத , ஓர்மணியும் - ஒருவீ
டும் , ஒக்கும் - தம்முள் ஒத்திருக்கும் .

குறிப்பு'—சோலைக்கு மலரும் , பொய்கைக்குத் தாமரையும் , அந்திப்
பொழுதுக்குப் பிறையும் பொலிவுண்டாககுதலபோல , மக்கள மனைக்குப்
பொலிவுண்டாக்குவ ரென்பதகருத்து .

II. உரை :—தலைமகன் - கணவன் , தனக்குத்தாள் ஆக-தனக்கு அடி
மரமாகவும் , நிலைமை கொள் மனைவி - உறுதியைக் கொண்ட மனைவியான
வள் , சாகையாக - கிளைகளாகவும் , நலம் மிகுமக்கள் - நன்மை மிகுந்த மக்
கள் , நிமிர்ந்த பூதணா ஆக - சிறந்த மலர்ந்த பொலிவினற பூங்கொத்துக்
களாகவும் , முதியா-பெரியோர்கள் , தேனகளா-தேனகளாகவும் , குலம்மிகு
கற்பகம் - (ஒப்பற்ற) குலமாகிய சிறப்பினையுடைய கற்பக மரமானது , குளி
ர்ந்த தோனறும் - இன்புற்று விளங்கும் .

தூய்ப்பு - தாள் - அடிமரம், கற்பகம் - கற்பினை யகத்தேயுடையதோர் மரம் என்ற இலவாழ்க்கையைச் சிலேடை வகையாற கூறினார். குளிர்ச்சியாவது வெப்ப மினதிக தட்பமாயிருக்கல இச்செய்யுள் உருவகவணி.

III. உரை:—தூய்மை இலா - குற்றமில்லாத, கூடர்மணி - பிரகாசிக்கின்ற இரத்தினங்கள், தூளுமபும-அகசயும், பூணிஞாய - ஆபரணங்களுடையாளே! தகனிவாய - அகலில் (உள்ள), கொழுசுடர் - கொழுவிடைய சுடரானது, தனித்தம - தனிப்பாயிருந்தும், கோழ் இருள் நிகளம் - கொழுந்த இருளாகிய விலகலினை, வாய்பிளந்த - வாயினகட பிளந்த, அகம - (தானிருக்கும்); இடத்தை, சுடர நிறமும் - பிரகாசிப்பித்தக கொண்டிருக்கும்; (அதுபோல) மகள-நினைமகள், எல்லாததிகைகளும் - எல்லாததிகுக்குக்களிஷம், மலிர - விளங்க, மனனிஞாய - நினைஞர்.

தூய்ப்பு - விளக்கினொளிபோலும் விளக்கத்தை யுடையான நினைமகள் என்பது கருத்தது. இச்செய்யுள் எடுத்துக்காட்டுவமை. தனித்தம - பல சுடரினோடனதிக தனிப்பாயிருந்தாலு மென்றபடி. நிகளம்-வடமொழி, செவ்விறகுத தடையுண்டாதலின இருள நிகளமாயிற்று.

IV. நாமநீ - அச்சத்தை உண்டாக்குகிற நீராகியகடலிலே (சஞ்சரிக்கின்ற), வலம்புரிவயிறறிடை - வலம்புரி மெனனும் சங்கத்தின வயிறறில் பிறந்த - உதித்த, மாமணி-பெரிய முத்தானது, நலம்புரி பவிசதிரம் ஆகும்-நன்மையைச்செய்கின்ற பரிசுத்தகுண முடையதாகும்; (அதுபோல), பொலம்புரி - அழகைச் செய்கின்ற, மயில அனுப - மயில் போலும் சாயலுடையாளே! பயந்த - நீபெற்ற, பூங்கொடி - பெண்ணை, குலம்புரிந்தவாக்கு எலாம் - குலத்திற பொருந்தியவாக்கு எல்லாம், கோலம் ஆகும்-அழகினைத் தருவதாகும்.

தூய்ப்பு:—பொலம்புரி மெனபதற்குப் பொன்றாத செய்து எனினுமாம். இச்செய்யுள் எடுத்துக்காட்டுவமைபணி. பவிசதிரம்-வடமொழி.

V. மாவினை மருட்டிய - (ஒகத பிளவினையுடைய) மாவறிவை (த்தனக் குவமையாகாதபடி) அஞ்சும்படி செய்ய, கோக்கி - பாவையை யுடையாளே! நின்மகள் - நின்முதல்வி, பூவினாள் - தாமரைப்பூவி லிருக்கின்ற, மடநதை - திருமகளும், பொன - அழகிய, பூவை - காயாமலரின, நாள ஒளி - புதிய நீல வொளிபோலுந் திருமேனியுடைய, தேவனுக்கு - திருமாலுக்கு, அயிர்சுமாம - (அதுபலிக்கத்தகும) அயிர்சுமும் ஆகிய, தெய்வம் ஆம் என - தெய்வம் ஆவானென்று, ஒவில - நீங்குசலிலலாத, தூல் - சாஸ்திர ஆராய்ச்சியையுடைய, புரோகிதன-நிமித்திகளுகிய புரோகிதன, உணர ஒதினாள் - தெரியக்கூறினாள்.

தற்ப்பு:—மாவடுவையும், அதன் பிளப்பையும் பெண்கள் கண்களுக்கு உவமையாகக் கூறுதலின் இவ்வு மாவினை எந்ததற்கு அதன் பிளப்பினைக் கூறினாம்; வடுவென்றே பொருள் கூறினாமாம்; 'மாவியனறன்ன மென் னென்கி' என்றும், "வடிக்கண்ணிவை" என்ற நூல் திருக்கோவையாரின் தூண்க; வடி - மாம்பிஞ்சு. நோக்கியாகிய நின் மகள என்று மகளுக்கு அடை மொழியாக்கியும் கூறுவர். பூ - ாண்டு மடகதை யெனலுங் குறிப

3

19

தூதுவிடு சருக்கம்

பால சாராயை புண சதிறு, அன்றிப் "பூவெனப்படுவது பொறிவாழ பூவே' என்றும் கூறிப்பவாறறலும் தாமரையை யுணத்திறறெனக் பூவை யென்பது காயா, அகன் மலருக்கு முகூாருபெயா, அது நீல நிறமாக லின் திருமேனிகு உவமமாயிற்று, "செவகை - யங்கதிராழியான போல லாநதன் விரிநசகாயா" என்றா தீருவினையாடந்புராணத்தய புரோகி தன் - உடமொழி

வாயுவேகை-சடிபரசன்மனைவி உவகை-மகிழ்ச்சி

ஒளி முகிழ முக்தொசது பிரகாசககைக குவிககின்ற முததை யொ சது, நகை சிரிப்பு

பகசம 26.

புடபசயனம் பூக்களாறசெயச படுககை, பாயல கொண்டு படுகது - துயினறு திரு மேனமை மாட்டு இடசதில. வரலாறு; வரன்முறை. தேறறினா தெளிவிக்காரா, திரு முகம் கடிம வரைநது எழுதி, அவனவறறையும் ஆகவேண்டிய காரியங்களையம் அடியினை இரண்டு பாகங்கள விசும்பாறக ஆகாயாராககமாந

பகசம-27

தூதுவிடு சருக்கம்

மர்சி எனப்படும் பயாபதி யரசனிடம் சட்டமரசன் றுதனுப்பிய பாகத
 கைக கூறுவது. மருகமழ வாசனை வீச சேனமாரி கேனமழை. அந்
 காவின்மகத்து அச்சோலையி னுள்ளிடத்து மலர மலிந்து மல நிறை
 நது வகுளம் மகிழ் மரம் கேமா திசுதிடபாகிய மாமரம், சேனமா
 மரம் எனவுகூறுவது, அகற்றுக கேனபோல மினிமைடையுடைய மாமரம்
 என்று பொருள் கொள்க நாகம் சுரபுனை மரம் புனகு புனக
 மரம். குரா குரா என்னு மோமரம் குரமம், குரவு, குர எனப்பெயர்
 பெறும மரம் கடம்ப மரம் வெண்கடம்பு மரம், "பரசரை மரம்" எனபது தீநு

முநகாற்றுப்படை, பாசவம் மரம் அடிமால் நீரைகூடிப்பது எனபது
 பொருள், இது உடமொழி மேகசுவு மேம்பாடு அனிசசம் மோப்பினூர
 கொடினக குழையு ம் மையுடைய பூசெடி, இசனை மரமென்று மயங்கு
 வா மாசவி குருகசுசதி கொசுடி ஓடை இவை பூங்கொடிகள், தடபம் குளிர்
 சசி. ஓடபம் ஒளி. பொய்கை சடாகம் மனோசகியம் மனதை மகிழ்
 வித்தல், இது மனோஹம் என்னும் உடமொழிசசிகைது பொருகின்ற
 மோதுகின்ற. திவலை நீர்த்துளி, சீகரம் என்றும் பெயர் பனிநீர் குளிர்
 நக வாசனை நீர் திவலைப்பனிநீர் இருபெயரொட்டுப் பண்புகசொகை,
 திவலையாகிய பனிநீர் என விரியும் திரைகசரம் அலைகளாகிய வககள்
 வியல் பெரிய சுருமபு வண்டு அருமடண அரிமராகம் பிண்டி,
 அசோசமரம் அனனோன அவன இயற்றப்பட்ட செய்யப்பட்ட தூய
 தாவி ரோடை சிலாசமம் அடிசுள் செய்வம் வீதறிருகசறகு எழுக
 சருளியிருசகரகு

பசகம் - 28

பொழில் சோலை அங்கச புரோகிசன அங்கசனென்னும் பெயரு
 டைய புரோகிசன, நிமிசுதிசுன் இவாநதிருகனை எறி வீதறிருகநான,

குளாமணிக குறிப்புரை

வழியினைப்பு வழிவந்த வருத்தம். உடனம் நாடடியம் கீதம் பாடல்
 கள். ஆறதுமின் நீகருமின் கணிகையா வேசையா, உடடியப்பெண
 கள். பவனி உல்லாசமாயவருகல் வருதலின் சிறப்பு அமரருலகு தேவ
 ருலகு அமரமாதா தேவவகிர்கள மடவார பெண்கள் ஓறகம் அடர்
 கம் நுகாவித்தாரகன் உண்பித்தாரகன்

கொணமு மேகம உருவகொணமுப போல ம நிறமுடையன
 திவிட்டன எனக ஆரோணிதகல ஏல வரமம இடப்பககம. பலலா
 ண்டி மங்கவாழகது அச்சவது இவவாரே பல வருஷங்காரக வாழ்ந
 திருநதல் வேண்திமெனல் கெழ வளவக கூடவர, அணயினூ சபீ
 பிகார

நேயுள்.

உரை —பல இயம குழா - டலவரத்தியங்களின கொகுதிகள்,
 லாகக - சபதிகதன, குஞ்சரககுழாம - யானைககூட்டங்கள, ஆதிகக - சப
 திகதன, வீரா கோகுழாம - டசா ஏரிவருகினர கோககூட்டங்கள்,
 கோதக - (கம வரவை ஒலியால்) தெரிவிசகன பல சனககுழாம - பல
 ஜனங்களின கூட்டங்கள் திசசகச - திககுதகளில் நிறைகதன சாமரம
 குழாம வெணசாமரைக கொகுதிகள், போகக எனகு நிறைகதன,
 வெணகொடி குழாம - வெண்ணிர ம பொருத்திய கொழககூட்டங்கள்,
 புசைதத - நெருங்கி நிறைகதன, வேகா பலகுழாம - பல அரசாங்களின

கூட்டம, யோகக - (நெருக்கதினால்) கோசதுப்போயின, கூதலமாரு
 குழாம - புறயிரகையுடைய குதிரைககூட்டங்கள் விரைக - விரைவாக
 வதன

அஞ்சல் ஸாகுபுதல் குரவா ஆசிரியா ஓர்இ விட்டி. மர்இய -
 பொருத்திய.

பாடம் - 31.

புருஷனைய முறயிறப்பு கையாந கவல் இவாமின ஏறுங்
 கள னாரிபம வாசதியம கோணி = க சபதிகக. சுண்ணம பொடி
 நாற்றி கொங்கவிட்டு ஒபடனை செயக நீரமையான அலங்காரம செய
 தகனமையால் அருவி துவகுவு குளிமணிக குன்றம அருவிகள் விழு
 கினற குளிர்நக மணிகளை யுடைப்பலை அநுமதி உதசரவு கலநவில்
 தோளிணை. மலைமென துறை சொல்லப்படும கோளையுடையவன், மலை
 யொடு பயின்றகோளுமாம அமபரசரன ஆகாயசதித சஞ்சரிப்பவன்,
 அமபரம-ஆகாயம, சரன - சரிப்பவன் லேககன எழுதுவோன திருமு
 கப்பாசரம ஒலையில் எழுதப்பட்ட சொற்றொடர்

பாகம் 31.

மனபதை ஜனங்கள் பிரமித்து மயங்கி ரரபதி அரசன -
 மணிகாளுககுத சலைவன நிரா ஒப்பு சவை ருசி

பாகம் - 32.

பொள்ளையாக்கை குற முள் ரச ம , னைபானொடியுடைய
 வுடலுமாம , யாககை - கொழிலாகுபெயா , வவன பபடி , ஓயுகிய

20

கூதுவீடு சருக்கம்.

நடந்த; அழுந்திய : அமிழந்த ; வருந்திய, பாலதோ . பாகுபாடுடையதோ.
 மேம்பாடு. மேனமை. நித்தியமறவி : தினந்தோறும் மறதியையே அதிகமா
 கககொண்டிருத்தல். உழந்த : அலைந்து. ஆற்றல் : வலலமை. அஃது அட :
 அவ்வியாண யழித்தலால். குழை : தழை. கயந்தலை : யாணக்களறு ; கயம -
 இளமை எமமவா மகத்துவம் எங்கள் ஜாதிடாரது மகிமை. வரங்கிடத்தல் :
 தாம வேண்டிய வரத்தைப்பெறத்தவம் செய்தல் , இராசதம். வெள்ளி. கிரி .
 மலை. கழறினன் : சொன்னான். வாளாவிருத்தல் . ஒன்றும் பேசாதிருத்
 தல். சனவறக கோபியா திருப்பாயாக.

பக்கம் - 33.

பூபன் . அரசன் , பூமிக்குத்தலைவன். குருவாராத்தைகள் . கொடிய
 வாராதைகள். விஞ்சை . விததை. உதித்தவன் . பிறந்தவன். கலைமகள்
 பொருவும் . சரஸ்வதியை ஓகுகும் பெருமகள் தாய். வயிரதிலதம் :
 வயிரத்தான திலதம் போற சிரேஷ்டமான வயிரம். நம்பெருமான : நமது
 கடவுள். திருவடியொழுதி : சீர பாதங்களிற பத்திசெய்து நடந்த.

பக்கம் - 34.

உதாசீனன் : ஸ்சியமிலலாதவன் , பராமுகன். அறக்கடவுள் : தரும்
 மூர்ந்தியாகிய தேவன் ; ஈண்டு அருக்ககடவுள் ; தியானசசோதி : தியானஞ்
 செய்வதிற காணப்படும தெய்வவொளி.

செய்யுள்.

1. உலா - அறம-தரும் சொருபியாகிய, வேந்தே-தலைவனே ! அலகு
 இலா - அளவிலலாத, ஞானத்த - அறிவால், உலகு எலாம் - எல்லா உல
 கவகையும், அகத்து அடவக - உள்ளே அடங்கும்படி, றுகி - விழுங்கி,
 நினனூள் - உன்னிடத்தில், ஒளித்தாயும் - ஒளித்தவனும், நீயே, ஒளித்தாயும்
 நீயே—; உயிரககு எலாம் - எல்லா வுயிரகளுக்கும், கண்ணாய - கண்போ
 னறு, அளித்தாயும் - படைத்தவனும், காத்தாயும் - காப்பாற்றினவனும்,
 நீயே - நீதான் , (ஆதவன்) வாழி - வாழநதிருப்பாயாக.

குறிப்பு:—ஞானத்தால் என்னு மூன்றனுருபு துக்கி என்னும் எச்ச வினையையும் அவவெச்சம் ஒளித்தாயு மெனனும் வினையாலினையும் பெயராயுங் கொள்ளும். அநதஞானம் எனறறகு அல்கிலா ஞானம் என்றார். திரிமூர்த்திகளுக்கும் தலைமையானவா அருக்ககடவுள் எனபது அம்மதத்தார் கொள்கை. வாழிய என்னும் வியங்கோள வாழி எனக் கடைகுறைநது நின்றது. “வாழியவெனபத னீறறி னுயிர்மெய் ஏகலமுரித்தலீதேகினு மியல்பே” என்பது சூத்திரம்.

II. உரை:—திருமாலே - திருமாலென்னும்பெயராயுடையவனே ! அழல் நாதம் - வெப்பத்தை வீசுகின்ற, வெங்கதிரோன - சூரியன், நாண - வெட்கங் கொள்ளும்படி, அலராத - (அச்சுரியனைப் போல உஷ்ணத்தோடு ஒளி) பரவாமல், நிழலநாதம் - குளிர்சசியாகிய ஒளியை வீசும், மூர்த்தியாய் நின்றாயும் நீயே - வடிவுடையவனுமாய் நின்றவனும் நீதான் ; நின்றாயு நீயே—, நிறைபொருள்—(குறைவின்றி) நிறைநத பொருள்களைபுடைய, எல்லைகள் - முத்தியுலகில், சென்றாயும் சென்றவனும் வென்றாயும் - வெற்றி கொண்டவனும், நீயே - நீதான், (ஆதலின) வாழி - வாழந்திருப்பாயாக.

குளாமணிக் குறிப்புரை.

21

குறிப்பு —எலலை - உலகு, நிறைபொருளெலலை யென்றமையின் முததியுலகாயிறது. நிழல் - குளிர்நத ஒளி.

III. உரை —நிறைநத கேவலத்தோட - நிறைநத கேவலமென்னும் ஒப்பற ஞான உணர்ச்சியுடையோனே ! வென்ற பெருமானே - (யாவறறையும்) வெற்றிகொண்ட பெருமை யுடையோனே ! நின் அடியாககு எல்லாம் - நினதடியவா யாவாகும், குறைதலில் இனபம் கொடுப்பாயும் நீயே - குறைவில்லாத இனபத்தைக் கொடுப்பவனும் நீதான், கொடுப்பாயும் நீயே—, குறு வலவேண்டாய - (டானசெய்யும்) சிறியதிருவடித் தொண்டையும் வேண்டாமல், விடுத்தாயும் - விடுதகவனும், நீக்காயும் - (பறறுகக் கொல்லாவறறையும்) ஒழித்தகவனும், நீயே—.

குறிப்பு —திருவடித்தொண்டை நோக்கி அது காரணமாக அருள் செயதலினறித தனது வரமயி லுருளாலேயே அருளுகின்றமையின், ‘குறறே வல வேண்டாய’ என்றான.

இம்மூன்று செய்யுளும் இடைமடக்கி வந்த கந்தாவமாரகம். இடைமடக்காவது ஒளித்தாய முதலியன மீண்டு மடக்கி வந்தன காரணக.

குறிஞ்சி ஓர்பண வணங்குதல நாணத்தால் தலைசாயத்தல அல்லது குறிஞ்சியும் இறைஞ்சின எனபதற்குக் கீதங்கேட்ட மலைகளும் இளகிவணங்கின எனினுமாம், பிறிதுபொருளுந் கூறுவா வாகாய அழகாய. அம்பா, ஆகாயம், அம்பரம் வடமொழி தம்பித்தல அசையாது நிறதல. கினனரா ஒரு தேவவகுப்பைச் சோநதவா போனகம் உணவு காணியிழதம். இசையாகிய அமிழதம். பன்னகலோகம் நாகலோகம் பணமுடி படங்கலோடு கூடிய தலை.

பக்கம் - 35.

வேண்டினா வேண்டியாகு விருமபினோ விருமபியபடி எய்தினன: சென்றன. நமிசூலம் - நமி எனபவன் வம்சம் நிகாப்பீர் ஒத்திருப்பீர். தொடாபு தொடாச்சி. கூறுவல் சொல்வேன. பொறி அடையாளம், இத்தலை திருமகடகுப பொறி எனறொரு பெயருண்டு, மேவுவான: பொருநத; இதுவானவாய்பாட்டு வினையெச்சம். ஆவன "என்று கூடியது" கடவுளை. மரகதம் பச்சை. இலங்குதல விளங்குதல. வாகுவலி: தோளவலி யுடையோன.

பக்கம் - 36.

ஓம்பி காத்தது. இறைத்தொழில். அரசாட்சி செய்யுந் தொழில். தியானுகமினி. தியானவொளி. பயில்: வசிக்க வலவிகள் கொடிகள். பொழிந் மரககண. சோலைவின் கணுள்ள மரத்தில். கோழரை. வழுவு முப்பான அரை, அரை - அடிமரம் வழுவுமுப்பாடிய அரையை யுடைய மரங்களைக் கோழரை யெனதும், பொருக்கான அரைகளை யுடைய மரங்களைப் பொரியரை மறமெனதும் சொல்லப்படும. குஞ்சி சினை, ஆணமயிர. இருகுடித்தொடா இரண்டு குலங்களின் சம்பநதம், வம்சபரம்பரை. கேசரன். வித்தியதரன், கே - ஆகாயம், சரன் - சஞ்சரிப்பவன் நினனி காவார. நினனை யொப்பவா.

22

சீயவதைச் சஞ்சுக்கம்.

பக்கம் - 37.

குழ்ச்சி: ஆராய்ச்சி என்னென்று யாதெனது. அறிவுகொளுத்தல்: அறிவுபுகட்டல். தரிக்கச்செய்து தங்கச்செய்து.

பக்கம் - 38.

சீயவதைச் சருக்கம்.

திவிட்ட னெனபவன பகைவர் தனனிடத்தனுபயிய மாயச சிங்கத்தை வதைத்த சங்கதிபைக் குறிக்கும் டாகம். சீயம-சிரஹம் எனலும் வடசொல்விகாரம். கைசசயிஃகை : கைககுறிப்பு, ஸம்ஜ்ஜா எனலும் வடமொழிச சிதைவு. பொலிவினாலை : விளக்கத்தினால். அதுமித்தல . ஊகித்ததறித்தல்; அதுமானித்தல, அதுமானமாவது புகையைக் கண்டவிடத்து நெருப்புண்டென்று ஊகித்தல , இஃது அளவைப் பிரமாணங்களிலொன்று. இரைத்துக் சபதிசது மேலவிழ. வணசிறை பெரிய இறகு , வளபபம் பொருந்திய சிறகுகள். வளபபம் - அழகு, நிசதிலம் , முத்து. வெள்ளி வேயநத பத்திகள் : வேளளியால வேயப்பட்ட வரிசைகள் , வேயதல - மேலமுடிதல். வேதிகை மேடை. பிண்டி. அசோகமரம். நிழல : ஒளி. வீற்று வையகு : மிக்கசிறப்பொடிக் தங்குக, புகன்று . சொல்லி ; துதித்தமாம. அணங்கு அணையா தெய்வப் பெண்களையொத்த பெண்கள், அணங்கு-நீரும்களுமாம். அஷ்டமங்கலம் எட்டுமங்கலப் பொருள்கள் , அவையாவன் சாமரம், தீபம், நிறைகுடம், இணைக்கயல, கண்ணாடி, அங்குசம், கொடி, முரசம் எனபன. சோடசோபசாரம் பதினாறுவகை யுபசாரம், அவை:—தவிசளித்தல, கைகமுல நீர்தரல, கால்கமுல நீர்தரல, முக்குடி நீர்தரல, நீராட்டல, ஆடைசாததல, முப்புரிநூல்தரல. தேயவை பூசல, மலர் சாத்தல், மஞ்சளரிசி நூவல, நறும புகைகாட்டல, விளக்கிடல, கற்பூரமேற்றல், அமுதமேந்தல, அடைக்காய்தரல, மந்திர பலரான அருசசித்தல எனபன ; இவற்றை முறையே ஆசனம், அரக்கியம், பாத்தியம், ஆசமனீயம் ஸ்நானம், வஸ்திரம், எஜ்ஞோபவீதம், கந்தம், புஷ்பம், சோபனாக்கதை,

நூபம், தீபம், கற்பூரதீபம், அன்னம், தாம்பூலம், மந்திரபுஷ்பம் எனபர் வடநூலாரா. ஷ்ட+த்ச-சோடச எனபது வடமொழிச்சொறி. இளங்கருவ கைமமா . இளமை பொருந்திய கரிய துதிச்சகையையுடைய யானை, தளம் தருமொயவெரிந பருமை அமைந்த வலியுள்ள முதுகு.

பக்கம் - 39.

இறை : அரசன். பொன்னிறப்பொறி : பொன்னின் நிறத்தாலமைந்த முத்திரை , இலைச்சினையெனவும படும திருமுகம் . ஓலை. விமயிதம் . பிரயித்தல் ; நினையாதிருக்கையில் வருவதோரானந்தம் ; விஸ்மிதம் என்னும்

வடசொறசிறைதவு. மோனி : மொனி, பேசாதிருத்தல. மெய்க்நிலை : உண்மைநிலை. பொறகுவால : பொனகுவியல ; சுவாணத்திரள். அருங்கலம : விலையுயர்ந்த ஆபரணம். புண்ணியம் புணர்த்தவா : புண்ணியங்கூடியவிதம்.

பக்கம் - 39.

இறப்ப. மிக. உசாவ, வினாவ, விசாரிக்க அவதி. காலம்.

குளாமணிக் குறிப்புரை.

23

பக்கம் - 40.

வதுவை : கலயாணம். நிலமடகதை : பூதேவி. ஊழி : கோபித்த அறறம் : சமயம், உட்பகை ; காமம் முதலியன ; அவை-காமம், கோபம், லோபம், மோகம், மதம், மாறசரியம் எனபன, இவறறை யறுவகையுட்பகையென்பா.

பக்கம்-41.

புனசொல நிமித்தம் அறபச் சொல்லாகிய குறி நிமித்தம் ; பின் நிகழ்வதை முன்னறிவிப்பது. சச்சரை யரசன : போரத தொழிலுள்ள அரசன், ஆலவட்டம் விசிறி. தளங்குதல் அசைதல் பிரசண்ட மாருதம் : மிகுதியுக் கொடுமையான காரறு. தானவா : அசுரர். தானை : சேனை. அடுதல் : கொல்லுதல். பொச்சல் பொய எற்றுக்கு எதற்கு. பற்றுக் கோடு : ஆதாரம்.

பக்கம் 42.

வாய்த்துழி : நேரிட்ட விடத்து. நச்சுமரம் : விஷமரம். களைதல் : பறிதல். காழ்ப்பு : வைரம். குடாரம் கோடரி இயலுதல். முடிதல். சேரிய ஆறு கோந்த விதம் இழுககு குற்றம், (Drawback)

சேய்யுள்.

உணர்.—நட்பு பிரித்தல் - (சனது) சிநேகிதரைப் பணகமாக்கிக் கொள்ளுதலும், பகை நட்பு - பகைவரோடு சிநேகம் செய்தலும், ஒற்று இகழ்தல் - வேவு காரரை அவமதித்தலும், பக்கக்காராயாரையும் ஐயுறுதல் - தன அருகேயிருக்குநா யாவா மாட்டினும் சுககேசப்படுகலும், தக்கார நெடு மொழி கோறல் - மேசகவுடைய பெரியோரது உறுதி மொழிகளைக் கடந்து நடத்தலும், குணம் பிறிது ஆகல் - (முன்னிருத்த) சனது தன்மை வேறு படுத்தலும், (ஆகிய இவை யனைத்தும்) கெடுவது காட்டுவகுறி-(ஓராசன) இணிக்கெட்டழியப் போகு மாறறினை முன்னரே காட்டுகின்ற உற்பாதங்க ளாம.

குறிப்பு:—நட்பு. பகை இவ்விரண்டும் பண்பாகு பெயர்கள். ஒற்று - முத்தனிலைக் கொழிலாகு பெயர். குறி - அறிகுறி.

பக்கம்-43.

திறை: வரி வம்மின் வாருகளை அநுமதி செய்து . கட்டளையிட்டு. திருமுகம்: ஒலை, இது தகுதி வழக்கு பரித்த தாங்கிய நாட்டியம்; கூடது வீசதியாதார. ஓர் வகை தேவ ஜாதியார் சேறல் . செலுதல். பீதாம்பரம்: பொறப்படாடை;

பக்கம்-44.

முத்தம்: முத்து; மருப்பு: தந்தம். நூசனமான: புதிதான. புகையும்: கோபிக்கும். அன்னோன பணி. அவன கட்டளையிட்ட வேலைகள். முற்சனனம்: முறபிறப்பு.

சீயவதைச் சருக்கம்.

பக்கம்-45.

புதல்வர்: பிள்ளைகள், கோள்: தந்தம் சாதிப்பவளங்கள்: சிறந்த பவளங்கள். அனநசரர்: பிறகு, அநநாவழி: ஆகாசவழி. கவழிகை: திரைச்சீலை.

பக்கம்-46.

முண்டது: உண்டாயிற்று முடித்தலையிருந்து: கிரீடத்தின் நுனியினின்று, அரதனசதனம்: இததின்முள்ள இடம் புயம்: தோள. வதனம்: முகம்; உறுக்குதல்: அதட்டுதல்; ஆழி: சககிரம் வறிகாக: பய விலலாமல்.

பக்கம்-47.

பானோப சாரம் பாணததைப் பிரயோகித்தலாகிய உபசாரம். 'வின்

ஊலகையும அரசாளக கொடுப்பேன்' என்றது மங்கல வழக்கு பாருடம : திறைப்பொருள் ; 'இது ப்ராப்ருதம்' எனனும் வடமொழிச் சிதைவு, கையுறை : காணிகைக இரூகார்க்கு செலுத்தாதவர்களுக்கு பார்த்திவன் : அரசன, இயமபுமின சொல்லுங்கள், நாணி - வெட்க மடைநது.

பக்கம்-48.

வர்த்தமானம் வரலாறு சுவாலை - கொழுநது, உளை : பிடரிமயிர், உகிர் : நகம, ஒளி வீசுகின்ற எயிறு : பல, தெரிமா : சிங்கம், பிரசித்தமான விலங்காதலின இப்போ பெற்றது போலும், அடைகற்கள் : மலையைச் சாராநதுள்ள கலலுகள், புடைபதா : புடைக்கப்பட்டபதர், உரும் ஏறுண்ட - இடி மேல்வீழ்ப்பெற்ற, சட்செவி : பாம்பு கண்களையே காதாக உடையது எனனும் காரணக்குறி ; இது சக்ஷுச்ச்வா : எனனும் வடமொழியின மொழிபெயாப்பு, உட்கி : பயநது.

பக்கம் - 49.

பவனிவரல : ஊர்கோலம் வருடல நூதை : நும் தகப்பன் விண்டு-அகல, பிரிந்து - நீங்க, மதிசத : தடுகத வயப்புவி ; சிங்கம். இயக்குதம் - செலுத்தவேம, நலீஇ : வருத்தி ; பொலிமதி : விளங்கு இதிலமதி - முன்னிலை யசை ; " மியாயிக மோமதி " என்பது நன்னூல், பொருமுடி எழ : பூரிகுத்ததோன்ற ; நகாபுதம் : நகத்தையே ஆயுதமாக வுடையது என்று சிங்கத்திறகுக் காரணக்குறி, செயிர்பு, கோபித்து, முழை-குடை.

பக்கம் - 50.

வித்தகா : இங்கு, தூதர், வீய கெட, முழைஞ்சு : மலைக்குடை, உறமும : ஒக்கும், வலிததுப்போக : வலியச்செல்ல, சுவான் : தொடை, இது 'கலீநீ' எனனும் வடசொற்சிதை வெணபர், கம்பலம் : இரத்தின கம்பளம், குவால் : கூட்டம், உவா - அரசயாணை, எருக்கி : பதிரது, பஞ்சாரநம், பரநத முகமுடையது என்று சிங்கத்திற்குக் காரணக்குறி, சாரல் : மலைச்சாரல், அணிபன் : கிட்டியவன், வயப்போத்து : வலிய ஆணசிங்கம், துறுகல : நெருங்கிய கல, பிதீர் : பொடி, அத்தகடகம் :

அஸ்தகடகம் எனும் கையில் அணியும் வளை. குஞ்சி - ஆண்டலைமயிர். தொடர் கொண்டு திரித்து. சயிற்றிறை சட்டி, சேய்சாய மேய தூரத்திலுள்ள தாய்ப் பொருநதின். காளிகொடியது எனபது பொருள்; சிங்கம். காயம பனிக்க-உடல்நடுங்க. ஓட்டெடுத்தல் - ஒடிப்போதல் இளைபகளை; இங்கு, திவிட்டன; சாளை - உவமைப்பாகு டெடா.

பக்கம் 51.

1. உரை - அங்கு-அப்பொழுது, சுழல் - (அருத்த திவிட்ட னுடைய) வீரக்கழலகள், ஆர்த்தில - சடத்திக்கவிலலை; காலகளும—, நிலம் உறூ-பூமியிற படவிலலை; முடங்க - மடங்கவ மிலலை, அழலும் - சொல்க் ள்ளற, செமசுடா கடகம்-சிவந்த ஒளியை யுடைய கடகமென னூம அணியை (அணிரத்த), கை அவை-கைகள், புடை-பெயரா—பக்கங்களில், அசையவிலலை; குழலும் குஞ்சியும்-துணிசுரிந்தமயிரமுடியும், மாலையும-பூமாலையும, கொளு விய தொடரும் - (அககுஞ்சியைச) கடடியகயிதும், எழுந்த - றோலெழுந்த, எழிலும் - அழகிய, தோளிலும்—, எருகதிலும் - பிடரியிலும், கிடந்தில - விழுந்த படிந்தவிலலை.

குறிப்பு - அவை - பகுதிப்பொருள் விகுதி. ம சாரியை.

2. மரங்கள்—, வேரொடும் வீழ்ந்தென - வேரோடு வீழே விழுந்தன வாக, வளிகொடர்ந்து எழுந்த - காற்றுக்குள் வரிசையாய் மேலே எழுந்தன; நிரந்த - கூட்டமான, மானகளும் பாவையும்—, நிலம் கொண்டு - தரையில் நின்றுகொண்டு, பதைத்த - துடித்தன, அரம்கொள் - அரம்என னும் ஆயுத்ததை யொத்த [மிக்கவும் கூாமையான], வொம்பரல் - கொடிய பருக்கைக் கறகையுடைய, அணிவரை - அழகிய மலையின, கொடு முடி அவைதாம் - சிகரங்களசாம, உரம்கொள் - வல்லமையுடைய, தோளவன் விரல் நுங்கிஉற - தோளையுடைய திவிட்டனுடைய விரல்படிக் செல்லு கலால், உடைந்த ஒழிந்த - உடைபட்டி ஒழிந்தன.

குறிப்பு - 'வீழ்ந்தென' எனபது 'செய்தென' எனும் வாய்பாட்டு வினை யெச்சம்.

வனதேவதை. காட்டிலுள்ள செயவம் கண்டரம்: இது கண்டர வம் எனறதன் திரிபு; சுழல்தில ஓசையையுடையது எனச்சிங்கத்திற்குக் காரணக்குறி. அண்டிய: நெருங்கிய. சேசரி. பிடரிமயிரை யுடை

யது எனச்சிங்கத்திற்குக் காரணக்குறி, எனவே, அண்சிங்கம். ஆரவாரம்: பேரிணைச்சல். நிலகம்பம் பூமிநடுகல். அரியரசு சிறந்தசிங்கம். கொ

டுமபுலி: சிங்கம். மாபுலி எனபது மிது, கெழும நிறைந்த மடங்கல்: ஆண்சிங்கம். பிலம் குகை. உதிரம் இரத்தம்

விசும்பினர் : ஆகாயத்திலுள்ளவா உடல் பணித்தனர் : தேகம் நடுங்
கப்பெற்றனா அறுகு ' சிங்கம; பேழுகள ' பிளப்புக்கள; அடிகாள் '
பெரியோய் , ஆளி : சிங்கம். மாள் ' இறகக சேறும் : செலவோம்; தும்-
சனமைப்பனனும் விருதி.

உரை —1. சற்றவர் - படித்தவர்களும், கடவுள் தானம சோநகவர் -
கோயில் முசல்ய இடத்தை அடைந்தவர்களும், களைகண் இலார் - திக்கற்ற
வர்களும், அறறவா - பெருளுதறவர்களும், அநசனூள் - பிராமணர்களும்,

4

கலியாணச் சருக்கம்.

அன்றியும் - கீழ்க்கூறியவர்களல்லாமலும், அணைய நீரார்க்கு - உத்தன்மை
புடையவர்களுமாகிய விவர்களுக்கு, உற்ற ஓர் இடுக்கண் வந்தால் - பெரிய
தொரு தன்பம் வந்தால் உதவுதற்கு - (அதனைப் போக்கி) உதவுவதற்கு,
உரித்து அன்று ஆயின - உரியது அன்றாகும் ஆயின், பெற்ற இ உடம்பு தன்
னல்—, பெறும்பயன இல்லை.

உரை.—மன்னுயிர வருத்தங் கண்டும்—, வாழ்வதே வலிக்கும் ஆயின -
(ஒருவன அசைப்போகாமல் தான) வாழ்வதே உலிமையாகக் கொள்வா
னாயின், அன்னவன ஆண்டை ஆவது—, அல்பெற்ற அழகுபோலாம்—;
' யான்—, எனை கொடுத்தும் - எனதுயிரைக் கொடுத்தாயினும், வையத்து
இடுக்கண்ரோய் கொடுப்பன் - உலகத்தவரது தன்பமாகிய விபாதிபைப்
போக்குவேன்', எனனார்—, நினைவே—, போலும் - ஓகரும், நீரா - தன
மையுடையவர், நிலமிசை—, நிலவி நின்றார் - (சீர்த்தியினால்) விளங்கி நின்
றார்கள்.

பக்கம் - 53.

மகிழ சிறந்தனர் சுகதோஷம யிகப்பெற்றனா அச்சம் பயா. இ
துகப்புலவி . கெட்டியாயத்தழவி. வனத்துகள காட்டுப்புழுதி. போற
றி வாழக, இது வியங்கோள். வட்பலி புலியினும் வணமையுடையது
எனச்சிங்கத்திற்குக் காரணக்குறி.

பக்கம்-54.

கலியாணச் சருக்கம்.

திவிட்டனது கலியாணத்தைக் கூறவது.

உணர்.—செங்கணமால் - சிவந்த சணகையுடைய திருமாலின் அமசு
 மான திவிட்டன், சிங்கம வென்று—, செழுமலா திலதம் கணணி - அழகிய
 மலர்களாலாகிய சிறந்த முடிமாலையுடைய, திங்களமா வண்ணனோடும் - சந
 திரன்போன்ற சிறந்த நிறமுடைய விசயனுடனே, திருநகர் பெயாநதபினை-
 சிறந்த (சுனது) பட்டணத்திறகுத் திருமயிய பின்னர், அம் சண்மாறகு
 உரிய - அழகிய கணகையுடைய அசதிவிட்டனுக்கு ச தகக, நவகை-மகளும,
 அருமபெறல் அவடகு - பெறுதற்கு அருமையானவளுமான அச்சுயம்பிர
 பை என்பாளுக்கு, தாகை - சகையாகிய, வெம் கண்மால் களிது அனனான
 தன் - கொடிய கணகையுடைய பெரிய மசயானையை யொத்த சடியரச
 னது, திறம் - செத்தியை, இனி விளம்பல உறதேன—.

தமராயினா : பநதுககள். வாத்தமானம் ஒரு வித்தியாதா நகரம்.
 சக்கிரி : அரசன் வசகிர தாடன வச்சிராயுதம் போன்ற அடித்தலையு
 டையான் புரவலன், தராபதி. அரசன் வேயிறோ : ஓற்றர். பண் உறு
 த்தல : அலங்கரித்தல். இளவல் : தமயி, இதில், அல் - பெயர்விருதி

பககம. 55.

அரிபுரம் ஒரு வித்தியாதா நகரம். பொருண் : அரசன், போர்செய
 பவன், வீரன். வியாக்கிரதன் . புலியை வாகனமாக வுடையவன். கணனி
 மரடம் : கலியாண மாகாபபெண்கள் வசிக்குமிடம். சேடியர் : சீதாழி
 யர். பூஷணம் : அணி மினிரும . விளங்கும். லகு : லேசு.

குளாமணிக் குறிப்புணா.

27

பககம - 56.

மஞ்சிகை . பெட்டி, குப்பி , ஒருவகைப்பாத்திரம். எஞ்சல் இல்
 குறைவில்லாத. கொம்பு : ஊதுகொம்பு. காசனம் ஒருவகைவாத்தியம்
 பாடாட்டுத்தாய் எனபது முதல் ' செவிலித்தாய்' எனபது ஈராக : கீழ்க்
 கூறிய ஐயகைத்தாயா. ஊரதி வாகனம். இரசித்திரி . வெள்ளிமலை. இர
 ணியவரை பொன்மலை. காவுகள் சோலைகள். காண்மதி : பார்ப்பாய் ;
 இதில் மதி : முன்னிலையரை ஆகாசஅயநம் ஆகாசவழி. அங்கனா
 அவவிடத்திருப்பவா. மங்குல மேகம். வங்கமலை . வெள்ளிமலை.

பககம 57.

உலா.—1. இரைச்சும - சபதிக் கினற, அமசுறை பறவைகள் என - அழகிய இறகுகளையுடைய பறவைகள் போல், பெயர் - திரிகிற, இனம வண்டுபுடை சூழ - கூட்டமாகிய வண்டுகள் பகர்த்திற சூழ, துரைகள் என னும் அகுழம்பு - துரைகளாகிய அந்தச் சந்தனக்குழம்பை, கொண்டு -

(தான்) கொண்டு எதிர்த்து—, எழ நடங்கிய - (அலைகள்) மேலே எழுந்து மடங்கும் தனமையால், (கங்காநதியானது), திரைகரங்களின

அலைகளாகிய கைகளால், செழுமலை - செழுமையான மலைகளிலிருந்து கொண்டு வருகிற, சந்தனம் திரைகளை - சந்தனக்கட்டைகளின் கூட்டங் களை, கரைமேல் வைத்து—, அரைசும - அரைகிறதபோலும், மறறும் - பின்னும், இது - இந்த அருள்து, குணகடல் திரையொடும் பொருது அல லது - கீழ்க்கடலின் அலைகளோடு தாக்கி அல்லராமல், அவியாது-அடங்காது.

சவவியம் : இடதுபக்கம் பெயாவது செல்லுவது. கலங்கள் : அப ரணங்கள். அறியின : அறியுங்கள், பொனஉறழ் - பொனனைஒப்ப, மின பிறழும் : ஒளிவீசும், கரதலம், கையினிடம், நதம் மேறகுத்திக் கிற செல லும் ஆறு விளையாட்டு இழைப்பது - விளையாட்டைச் செய்வது.

உலா :—2. உயரும் சந்தனம் பொழில் - உயாநதுள்ள சந்தனச் சோலையை, அலைத்த—, ஒளிர் மணிகலங்களை - விளங்குகின்ற இரத்தினு பரணங்களை, உமிழ்நதிட்டு வெளிப்படுத்தி, பெயரும் - பெயாந்து செல்லு கிற, தென்திரை பிறங்கத்தளை - தெளிவான அலைகளாகிய மலையினிடத்து, பின்னங்கிய - நெருங்கியுள்ள, பெருவரை அகிலதேககி - பெரிய மலையிலுள்ள அகிலகட்டைகளைக் கொண்டுவந்து நிறைத்து, வயிரம் வேதிகமமலையது -

(கரைகளிலுள்ள) வச்சிரமிறைத்த மேடைகளில் மோதுவது அன்றியும் அச்சிறது நதியானது) கோபுரம் வாயதலின் - (சினுலயத்துக்) கோபுர

வாயிலின, பழதீண்டி - பழையைச்சோந்து, அயிலாவா கரைகுடகடல் - மீன்களையும் நீண்டகரையையுமுடைய மேல்கடலின், திரையொடுமபொ ருது அலது அவியாது - அலைகளோடும் மோதியல்லாமல் அடங்காது.

‘செலவம்’ என்றது இறகுச் சுயம்பிரபையை. முகிறபடலம் - மேகக் கூட்டம், கருவரை - கரியமலை.

பகசம் - 58.

கனன்று : கொதித்து. அளகம் ; கூந்தல். அரிவை ; பெண். இடந்து : கீண்டு. பகடு : ஆண்யானை. பிழக்கணம் ; பெண்யானைகளின் கூட்டம். இல

ங்குறும் ; விளங்கும், அலங்கிருதி : அலங்காரம். திவளுதல ; அசைந்து விளங்குதல். விற்பனமயிலே . அறிவுள்ள மயின்போன்றபெண்ணே ; இ

28

கலியாணச்சருக்கம்.

து இங்கே சுயம்பிரபையைக்குறித்தது. உழையவள . சம்பத்திலிருப்பவள. பந்தி : குதிரைச்சாலை, கொட்டில . கொட்டகை.

பக்கம் - 59.

அனவரதம் . எப்பொழுதும். தும்பாடி . உமமுடையஇடம். வரையாது - அளவிடாமல்.

பக்கம்-60.

எய்தினமை அடைந்தமை. தந்தி தந்தத்தையுடையது எனயானைக் குககாரணக்குறி கந்து யானைகட்டுநதரி. கால்நிகளம் காறசங்கிலி. வரிபுரிபொருந்திய நீட்சியும் முறுகலும்பொருந்தின . கசசைகளவீககி ; யா

னைககமுசதிடு கயிறறைககட்டி. கிடுகு தேரின ஓர் உறுப்பு. புளகம்பொரு ந்தி . கணனுடிகட்டி. பரவைத்தட்டி . அலைமானத்தட்டு. புடைமிடைதல. பக்கங்களில நெருங்குசல. மணிககோவை மணிமாலை. கவரிஇணைந்து. மரையிரினால் செய்யப்பட்ட ஒரு சலையாபரணத்தைப் பொருந்தி. நரநறுக தொங்கல்கி இதுபிரவினை. பூரணகும்பம் : நீர் நிறைந்தள்ளகுடம். இருநிதி பெருஞ்செல்வம். கணனுகம் - குதிரை. மட்டி - வாசனை, தேன. பூங்கா - பூஞ்சோலை. பவனகவனம் . வாயு வேகம்.

பக்கம் - 61.

செய்நுளுனா

திங்களை இரண்டு கூறுசெய்து - சந்திரனை இரண்டு பிளப்பா க்கி, முன செறித்த போல் - முன அமைத்தன போல், மங்கள வடிவின வந்த - மங்கள கரமான வடிவத்துடன் வந்த, வலன் உயர் வயிரம் கோடு - வலலமை மிகுந்த உறுதியான தந்தங்களையும், செமகளி விதித்த பேரஹம் - சிவந்த சந்தனக் குழம்பினால் அமைத்தன போன்ற, செம்பொறி - சிவந்த முகப்பாளிகளையும், சிறு எண் - சிறிய கண்களையு முடையதும், வெம களி - கொடிய களிப்பையுடைய, வியாழம் வல்ல விநலது - புலியுடைத் தான வலிமையைத் தான உடையதுமாகிய, வேழம் வருக - பட்ட யானை யானையானது இங்குவரக்கூடவது, எனமுன்-என்று கட்டினையிட்டான.

தவளம் - வெண்மை, கஞ்சக்கருவி - வெண்கல வாத்தியம், நரம்புக்கருவி - கீணைமுதலியன. மிடற்றுக்கருவி யென்றது பாடுந் தொண்டையை.

பக்கம் - 62.

பறறாத ஈடாகாத. வரமுன் வராமுன்.

பக்கம் - 63.

வினையம். வணக்கம். ஐக்கியம்: ஒற்றுமை. மலையரசன்: வித்தியாதரராஜன்.

செய்யுளுரை.

பெரலம் கலம்புலம்ப - பொன்னுபரணங்கள் சப்திக்கவும், ஆயம்புடை நினறு - தோழியார்களின் கூட்டம் பக்கத்திற சூழ்ந்து நினறு, போற்றுகுவ - வாழ்த்துக்களைச் சொல்லவும், அலங்கலம் குழலும் தாம - மாலையும கூறதலும் தொங்கவும், அணிஞ்சியு அரவம் செயய - (அவற்றில்) மொ

குளாமணிக் குறிப்புரை.

29

ய்க்கினற வணடுள சபதம் செயயவும், இலங்கல - விளவகுண்டற, அம்-அழகிய, ககனம் மாடத்து - ஆகாய மளாவிய உபபிரகையின, எழுநிலை ஏறல உறறான - ஏழாவது நிலைமையு அடைந்தவள், விலங்கலின குவடி சேரும் - மலையினது சிகரத்தை அடைகின்ற, மெல இயல - மெல்லிய தனமையை யுடைய, தோகை போலவாள் மயிலை யொத்தவளாயினாள்.

காப்பு - கதவு சுட்டி. குறித்து. மீட்கல ஆறறமை: திருப்பக்கடாமல.

பக்கம் - 64.

செய்யுளுரை.

தாமரு - பரிசுத்தபொருந்தின, நீலம் எனனுமமணி - நீலரத்தினம் துணாநதுஅணைய - திரண்டாறபோன்ற, குஞ்சி - மயிர்முடியுடைய, காமருகாலை - அழகிய காலைபோலவளாகிய திவிட்டன, தாமரை அணைய - கண்ணும - கண்களையும், தடகையும் - விசாலமான கைகளையும், பவளவாரம - பவளம்போன்றவாயையும், பூமருகண்ணி - அழகுபொருந்திய மாலையாகத் தொடுக்கத்தக்க, புதுபூவைமலா - அப்பொழுதுமலர்ந்த காயாமபூ போன்ற, ஒளியும் - (தனனுடைய) தேக காந்தியையும், காட்டி-காண்பித்து, கணிகண்களை - அப்பெண்ணினது கண்களை, சிறைகொண்டிட்டான் தனவசமாக்கினான்.

பணிகள்திருத்ததல் - ஆபரணங்களை ஒழுங்குபடுத்தல், குறங்கு - தொடை, அந்தாப்புரம் - அந்தப்புரம், காண்டறகு அமைத்தல் - தரிசிப்பதற்குத் தக்க, காடபுமங்கலங்கள் - இரகைக்கருத்தக்க மங்கலப்பொருள்கள்,

பக்கம் - 65.

தாபதமகளிரா, முனிவாமகளிர் கைத்தாயா-செவிலித்தாயார். இதன்விசேடங் கீழ்கூறினும். சிவிகை; பல்லககு, பூவணை; புஷ்பசயனம் இரட்டல்; வீசுதல். உழைக்கலமகளிரா; பரிசாரகப்பெண்கள்.

பக்கம் - 66.

குறுமுறுவல் - புனசிரிப்பு திருமொழிப்பண்ணிகாரம் - அழகியவார்த்தையாகிய சிறுநுண்டுவகை, துணிலிகைத்தொழில் - சித்திரமெழுதும்வேலை, சமைத்தல் - அமைத்தல், பண்ணல்.

பக்கம் - 67.

வழிப்படல; பூசித்தல் இளையநம்பி. இங்குத்திவிட்டன. அடிகள்; சுவாமி. அறறம்; சமயம்.

செய்யுளா.

வெய்யோன - சூரியன், விண்ணியல் - ஆகாயத்திற் பொருந்தின, உருவம் வீதிமேல் நின்றது - அழகிய மேலிடத்தினின்றும், இழிந்து - இறங்கி, தண் இயல் - விசாலம் பொருந்திய, விலங்கல் நெற்றி - (அஸ்த) மலையின சிகரத்தை, கதிர்என்னும் கையின் ஊன்றி - கிரணங்களாகிய கை

30

கலியாணச் சருக்கம்.

களால் ஊன்றிக்கொண்டு, மண்ணியல் - பூமியிற் பொருந்திய, மரத்தின் சாக்கை நுதிபிடித்து - மரங்களின்கிளை நுனிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு, அவையுமலிட்டு - (பிரகு) அவற்றையும் விட்டுவிட்டு, பண் இயல் - (தன்னுடைய) இயற்கையான குணமானது, பிரிது ஒன்றுஆகி - மாறுபட்டு, பையவே மறைந்து போனான் - மெல்லமறைந்து சென்றான்..

பக்கம் - 68.

மதனுத்திரம், 10னமகபாணம்; மதன + அஸத்திரம் எனப்பிரிக்க. இது வடமொழித்திரக்க சந்தி. வசமஅழிந்து - சவாநினம் கெட்டு. சந்திரகிரணம்; சந்திரன் ஒளி (நிலா.) சாமம்; ஏழொநாழிகை கொண்டகாலம்

இதுபாாமம என்றிருத்தலு முண்பி. பொருகாமம : மிகக ஆசையென்பது கருத்து. ஒருவாது சணியாமல், ரஞ்சித வாராததைகள் சநதோஷம் உறு விக்கும் வாராததைகள். சியமம . செயகடன. ரையித்திகம : விசேடச்சட ங்கு. ஒருத்தல : ஆண்பாணை.

பககம் - 69.

இளையபெருமாள் என்பது திவிட்டனை, அகனிகாரியம . விவாகத்திற செய்ப்பும ஓமங்கன.

பாகம 70.

கோட்டம கோடு, வெள்ளையிடுதல அரிசி இங்குல குணக்கு - கீழ்திசை. வாலவளைபயினறு . சுததனமான மண்டலம அமைதது. பரி திசயிதைகள் பரிதிசுளும் மற்றுமவேண்டும் சயிதைகளும் ; பரிதிசுள். கீழ்திசை பொழிந்ததிசைகளில வைககபபிடும சயிதைகள் சயிதை பலா சங்கொம்பு, அரசங்கொம்பு மாகலாம். கிரியை . சடங்குகள். எரிவலம் வரு தல : அக்கினியைச் சுற்றிவருதல். கன்னிதமர் : பெண்ணின உடவின முறை யார். தியாகம : வரம்பிலலாத கொடை. டுண்டுடி . கலவியாணப்டெண்.

செய்யுளுரை.

உலம பாராட்டிம தோளான—திரண்டுள்ள கற்றுணின தன்மையைத் (தன்னிடத்திற) கொண்ட தோள்களை யுடைய திவிட்டனானவன, ஒள் பூ குழலானை : ஒளிபொருந்திய மலர்களைத் தரிதந கூந்தலையுடைய சுயம பிரபையை, நலம் பாராட்டி — இனபத்தாற கொண்டாடி, நாகுஇள முல்லை நகுவிக்கும்-மிகவும இளைமயான முல்லைக் கொடியை மலரச் செய் கின்ற, வலம் பாராட்டி வந்தது—(பூய்யைப) பிரதகூணை யாகச் சுற்றி வருவ தாகிய, ஒர்மாரிபுயல் ஒத்தான்—ஒரு கார்காலமேகத்தை யொத்தான்: குலம் பாராட்டிம் கொம்பும—பிறந்த குலமும், புக்ககுலமுமாகிய இரண்டுகுல மும் கொண்டாடப் பெற்ற கொடிபோன்ற அப்பெண்ணும் , ஓர் முல்லைக் கொடி யொத்தான்—ஒருமுல்லைக் கொடியைப் போன்றான்.

வசன குளாமணிப் பகுதியுரை முற்றப் பெற்றது.

சுபமஸ்து.

மு க வு ளா .

இக்கதைச்சுருக்கம், பழைய தமிழ்க்காப்பியமைந்தனார் மூன்றாவதும், பொளத்தமத பிசுநுணீபாகிய மணிமேகலை யென்பவளின சரித்திரத்தை விரிததுக்கூறுவதுமாகிய மணிமேகலையென்னும் நூலிற் கூறப்பட்டுள்ள சரித்திரத்தின் சுருக்கமாதலால், மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கமென்று பெயாபெற்றது.

[ஐந்துகாப்பியங்களாவன : சீவகசிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, குண்டலகேசி, வளையாபதியென்பன.]

இதனால், பொளத்தமத ஸம்பிரதாயங்களும், பல நூற்றாண்டுகளுக்குமுன் இத்தமிழ்தேயம பலவகைக் கலவி, பாஷாபிமானம், சிறபம், ஸங்கீதம், வாணிகம், அந்நியதேசயாததிரை, சமயக்கொள்கை, தேவாலயபரிபாலனம், தெய்வவாழிபாடி, தவவொழுக்கம், கறபு, பலவகையான நீதிகள், அரசாட்சி, துஷ்டநிச்சிரகம், சிஷ்டபரிபாலனம், இராசவிசுவாஸம், நாட்டுவளம், ஆற்றுவளம், நகரவளம் முதலியவற்றில் இன்ன இன்னவண்ணமாகச் சிறப்புற்றிருந்த தென்பதும் நன்கு அறியலாகும்.

மாணக்கர்களுடைய ஸௌகரியங்களைக்கருதி, அரும்பதவுரையும் அபிதானவிளக்கமும் நூதனமாக எழுதி இக்கதைச்சுருக்கத்தின் பின்னர்ச் சேர்க்கப்பெற்றுள்ளன.

அன்புலவதது இக்கதைச்சுருக்கத்தை 1907 - ஆம் ஓபத்து எப - ஏ பரீசைக்குப் பாடமாக நியமித்த தமிழ்ப்பாஷாபிமானிகளாகிய சென்னை யூனிவர்ஸிடியார்பால் மிக்க நன்றியறிவுள்ளவனாக

இப்புத்தகத்திலடங்கியவை.

	பக்கம்.
1. மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.	க
க. விழாவறைகாதை.	க
உ. ஊரலருளாத்தகாதை.	உ
ங. மலர்வனமபுக்ககாதை.	ங
ச. பளிக்கறைபுக்ககாதை.	ச
இ. மணிமேகலாதெய்வம் வந்துதோன்றியகாதை.	அ
ஊ. சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்தகாதை.	ஊ
எ. துயிலெழுப்பியகாதை.	கஇ
அ. மணிபல்லவத்துத் துயருற்றகாதை.	கஊ
க. பீடிகைகண்டு பிறப்புணர்ந்தகாதை.	கஎ
கஊ. மந்திரங்கொடுத்தகாதை.	கக
கக. பாத்திரம்பெற்றகாதை.	உக
கஉ. அறவணர்ந்தொழுதகாதை.	உச
கங. ஆபுத்திரன்றிறமறிவித்தகாதை.	உங
கச. பாத்திரமரபுகூறியகாதை.	உச
கஇ. பாத்திரங்கொண்டு பிச்சைபுக்ககாதை.	ஙக
கஊ. ஆதினாபிச்சையிட்டகாதை.	ஙங
கஎ. உலகவறவிபுக்ககாதை.	ஙஇ
கஅ. உதயகுமரன் அம்பலம்புக்ககாதை.	ஙஎ
கக. சிறைக்கோட்ட மறக்கோட்டமாக்கியகாதை.	ஙக
உஊ. உதயகுமரனை வாளாவெறிந்தகாதை.	ஈ

உக.	கந்திற்பாவை வருவதுரைத்தகாலை.	...	...	சுரு
உஉ.	சிறைசெய்காலை.	...	...	சுரு
உங.	சிறைவிடுகாலை.	...	...	டுக
உச.	ஆபுத்திரளுடைந்தகாலை.	...	...	டுச
உடு.	ஆபுத்திரனோடு மணிபலவமடைந்தகாலை.	...	...	டுஎ
உஊ.	வஞ்சிமாநகர்புக்ககாலை.	...	...	சு0
உஎ.	சமயச்சணக்கர் தந்திறங்கேட்டகாலை.	...	...	சுஉ
உஅ.	கச்சிமாநகர்புக்ககாலை.	...	...	சுஉ
உஊ.	தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டகாலை.	...	...	சுசு
உ0.	பவத்திறமறுகெனப் பாவைநோற்றகாலை.	...	...	சுஎ
2.	அரும்பதவுரை.	...	...	சுஅ
3.	ஆபிதானவிலக்கம்.	...	...	சு0

பிழையும் திருத்தமும்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௩.	சு0.	என்.	என்று.
சு2.	௩.	செத்தோரை.	சாவோரை.
சுஉ.	சு0.	கொடுத்த.	கேட்ட.

உ

பரமபதி துணை.

மணிமேகவஸக்கதைச்சுருக்கம்.

வேண்பா.

“பழக நிறமும் பவளமபோல் வாயுங்

கடிகமழ்செந தாமரைபோற கணணும் - தடியிடையும்

அல்லும பகலு மனவரத முந்நினைநதாற

கல்லுஞ்சொல் லாதோ கவி.”

க.—விழாவறைகாதை.

பண்டைக்காலத்திற் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை வள முறச்செய்விததற்கு நினைந்த அகத்தியமுனிவருடைய கட டனையின்படி, தூங்கெயிலெறிந்த தொடிததோட்செம்பியனெ ன்னுஞ்சோழன், இந்நிரனைவணங்கிக் குறையிரந்து அவனனு மதிபெற்று இருபததெட்டுநாள் அந்நகரில் நடத்தியதும், 5
அச்சோழன்காலத்திற்போலவே பிற்காலங்களில் அவன்பரம பரையோரால் வருடங்கள்தோறும் நடத்தப்பெற்றுவந்தது மாகிய இந்நிரவிழாவை நடத்தக்கருதிய அந்நகரதனள்ள பல சமயவாதிகளும் பிறரும் ஒருங்குகூடி, “இந்நிரவிழாவை நாம் மறந்தால் முசுருந்தனது துயரைப போக்கியதான நாளங்காடி 10
ப்பூதம் துன்பஞ்செய்யும்; பாவினைப் புடைததுண்பதாகிய சதுக்கப்பூதம் இந்நகரை விட்டுநீங்கும்; ஆதலால், இவவிழா வை நடத்தவேமாக” என்று தம்முள் நிச்சயித்துக்கொண்டு, அவ்விழா நடக்கப்போதலை நகரததாருக்கு அறிவிக்குமபடி முரசறைவோனுக்குச்சொல்ல, அவன், வச்சிரக்கோட்டதது 15
ள்ளமுரசை யானையின் பிடரிலேற்றி, முதலில் ஊரைவாழ் த்தி, “மேகம் மாதந்தோறும் முமமழைபொழிக; அரசன் செங்கோலினனாகுக; அறிஞாகளே, இந்நிரவிழா நடக்குங் காலத்திற் சுவர்க்கலோகம வறிதாரும்படி எல்லாதேவரும் அதனைநீங்கி இங்கே எழுந்தருளுவாரென்பது பெரியோர்க 20
2 மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்

25 ஞடைய துணிபாதலால், வீதிமுதலியவற்றிற் பூரணகும்பங்
 களும் பொறபாலிகைகளும் பாவைவிளக்குககளும் ஆகிய
 இவற்றைப் பரவ வைத்திடமின்; குலைக்கமுக்கும் குலைவாழை
 யும் கருமபும வஞ்சிக்கொடியும் பூங்கொடியும் ஆகிய இவற
 30 மைக கட்டவேண்டிய இடங்களிற் கட்டுமின்; தூண்களில்
 முத்துமால்களை நாரற்றுமின்; வீதிகளிலும் மன்றங்களிலும்
 பழமணலை மாற்றிப் புதுமணலைப் பரப்புகமின்; துகிறகொடி
 வகைகளை மாடங்களிலும் வாயில்களிலும் கட்டுமின்; சிவ
 பெருமானமுதல சதுக்கப்பூதயிறுதியாகிய தெய்வகளுறை
 30 யுங் கோயில்களிற் செய்யவேண்டிய காரியங்களை ஏறபச்செய்யு
 மின்; தருமோபதேசஞ்செய்ய அறிந்தவாகளே, பந்தரிலும்
 அம்பலங்களிலுஞ்சென்று பிரசங்கமபுரிமின்; சமயவாதி
 களே, வித்தியாமண்டபத்தையடைந்து இருததற்குரிய இட
 ததிலிருந்து வாதமபுரிமின்; யாரிடத்தும் பகைமையும் கோப
 55 மும்கொள்ளனமின்” என்றுகூறி முரசறைந்து இந்திரவிழா
 வைத் தெரிவித்தான.

உ.—ஊரலருணாத்தகாதை.

பின்பு, காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இந்திரவிழா நடை
 பெற்றது; அவ்விழாக்காலத்திற் பண்டைவழக்கப்படியே ஆடு
 தற்பொருட்டு மணிமேகலையும் மாதவியும் வாராமையால் மனம்
 புழுங்கிய சித்திராபதி, வயந்தமாலையையழைத்து, “நீ மாதவி
 5 பார்த்தென்று விழாவிற்கு வாராதிருத்தலபற்றி இவ்வூரா
 கூறும் பழிமொழியை அவளுக்கஞ்சொல்லிவா” என்று
 அனுப்ப, அவளசென்று மணிமேகலையோடு மாதவியிருந்த
 மலாமண்டபத்தையடைந்து, அங்கே தவத்தாலவாடிய மாத
 வியினுடமபைக்கண்டு வருத்தமுற்று அவளைநோக்கி, “நீ உன்
 10 மகளுடன் இந்திரவிழாவிற்குவாராமலும், உன்மர்பிற்கு ஒவ
 வாத தவவொழுகமபூண்டியிருத்தலபற்றி ஊராகூறும் பழி
 மொழிகள் இன்னவை” என்றுகூற, மாதவி, “கணவன்

கொலையுண்டதற்குப்பொருளாய் மிகச்சினந்து மதுரையை
யெரிதத பத்தினிககடவுளாகிய கண்ணகியினுடைய மகள மணி
15 மேகலை, தவவழியிறசெலலுதற்கு உரியனோயன்றி, மிகவு
மிழிந்த பரததைமைததொழிலுககு உரியளலலள ; ஆதலின,

ந.—மலர்வனம்புக்ககாதை.

ந

அவள் அங்கேவாராள் ; நான் இங்கேவந்து பௌத்தாசாரிய
ராகிய அறவணவடிகளைவணங்கி, என்காதலன் மதுரையிற
கொலையுண்டதுமுதலிய பெருந்துன்பத்தை வருந்திச்சொல்லி
முறையிட்டேன் ; முறையிட்ட எனக்கு, அவா

20

“பிறந்தோ ருறுவது பெருகிய தன்பம
பிறவா ருறுவது பெருமபே ரின்பம
பற்றின் வருவது முன்னது பின்ன
தற்றோ ருறுவ தறிக” (சுச - சுஎ.)

என்று நால்வகைவாய்மைகளையும் அருளிச்செய்து, பஞ்ச
சீலத்தையும் உபதேசுதது, “இவறறைக்கடைப்பிடி” என்
சொல்லி என்னைத தவவழியிற்புகுத்தினராகலின, நானும்
அங்கே வருதற்கு உரியேனல்லேன் ; இச்செய்தியை என்
தொழிமாரகருக்கும எனநறறாய் சித்திராபதிக்கும சொல
என்றுகூற, அதுகேட்ட வயந்தமலை, பெறுதற்கரிய மாணிக
கததைக் கடலிலவீழ்த்ததியவாபேரலச செயலற்றுமீண்டு
சித்திராபதியிடமசென்றாள்

25

30

ந.—மலர்வனம்புக்ககாதை.

இங்கே மாதவி வயந்தமலைக்குச்சொல்லிய வருததச்
சொல்லைக்கேட்ட மணிமேகலைக்கு அககேள்விவழியாகப பற்
றறுதற்குரிய நற்காலம (ஏதுநிகழ்ச்சி) வந்துற்றமையால,
அவள, தன்னுடைய தாய்தந்தைகளான கண்ணகிக்கும் கோ
வலனுக்கும் மதுரையிலநேர்ந்த துயரசசெய்தி தன்காதுகளைச்
சுட மனங்கலங்கி அழுது சிந்துகின்றகண்ணீரால் தான்
தொடுக்கின்றமலையை நனைத்துக்கொண்டிருப்ப, மாதவி, அத

5

னைக்கண்டு கண்ணீரைததுடைத்து அவருடைய துக்கத்தை ஒருவகையாக மாற்றுகின்றது, “இப்பூமலை உன்கண்ணீர்க் கலப்பால் தூய்மையொழிந்ததாதலின், வேறுமாலையொழித தற்கு நீ சோலைசென்று புதுமலாபறிததுவா” என்றான். 10

அதனைக்கேட்ட சுதமதி, மாதவியைநோக்கி, “தாய்தந்தையாக்கு நேர்ந்த பெருந்துன்பத்தைக்கேட்டு மிக துக்கத்தை யடைந்த மணிமேகலையினை கண்ணீரைகாணிற் காமன் தனது மடைக்கலங்களை எறிந்துவிட்டு நிற்குவான்; இப்பாவையை 15 ஆடவர் புறத்தே காண்பாராயின், விட்டுநீங்குவாரோ? நீங்கார்; இயற்கைத்தன்மைகுன்றுவர்; குன்றமல நிற்பாராயின், ச
மணிமேகலைகதைச்சுருக்கம்.

அவர்கள் பேடியரன்றோ? ஆதலால், இவனை இப்பொழுது புறத்தே பூப்பறித்ததற்குத் தனியே அனுப்பலாகாது; இந்நகரத்தில் 20 நான்வந்ததற்குரிய காரணங்கூறுவேன்; கேட்பாயாக: சண் பைநகரத்துள்ளானுனை கௌசிகனென்னும் அந்தணனுடைய மகனாகிய யான், தனியேசெல்லுதற்கு அஞ்சாமல் ஆராய்ச்சியின்றி ஒரு சோலையிற்சென்று பூப்பறித்தேன்; அப்பொழுது இந்திரவிழாவைக்காண்டற்கு இந்நகரானோக்கி ஆகாயவழியே 25 வரும மாருதவேகனென்னும் வித்தியாதரனொருவன் என்னைக்கண்டு உடனே எடுத்துக்கொண்டு மேலேசென்று, தன்வயமாக் கிச சிலநாள்கழித்தபின் இந்நகரத்தே என்னைவிட்டுவிட்டு நீங்கித் தன் நகரம்போயினன்; மகனிட தனியேசெல்லுதலாலுண்டாகுந்தீங்கு இத்தன்மையது; ஆதலால், மணிமேகலை தனியேபோய்ச் சோலையிற் பூப்பறித்தல தவறாகும். இவளுடன் 30 யாரேனும்செல்லவேண்டும்; இலவந்திகைச்சோலைக்குச்சென்றால் அரசனுடைய பக்கத்திலுள்ளார் அங்கிருப்பர்; உய்யானத்திற்குச் செல்லலாமோவெனின், அதில் தேவாகளாலன்றி மனிதர்களால் விரும்பப்படாதனவும வண்டிகள் மொய்க்கப்பெறாதனவுமான மலர்களையுடைய மரங்களெல்லாம் வாடாத 55

பூமலைகளைத் தூக்குதலால், “இவ்வனம் பாசக்கையையுடைய பூதங்களாற் காக்கப்படும்” என்றுநினைந்து அவ்வனத்தை அறிவுடையோர் அடையார்; சூரியகிரணத்தாற சிறையிழந்த சம்பாதிருந்த சம்பாதிவனமும், காவிரியின் தந்தையாகிய கவேரனிருந்த கவேரவனமும் மிக்க முதுமையையுடையனவும் தீண்டிவருததுவனவுமாகிய தெய்வங்களாற் காக்கப்படுதலின், அவற்றினிடத்தும் அறிவுடையோர் செல்லார்;

அருளு மன்பு மாருயி ரோம்பு

மொருபெரும் பூக்கையு மொழியா நோன்பிற்

45 பகவன தானையிற் பன்மரம பூக்கும் (கூ - கூக)
உவவனமென்று ஒருவனமுண்டு; அவ்வனத்தில் தன்னகத்தள்ளோருடைய ஓசையை வெளிப்படுத்தாமல் அவர்களுருவங்களைமட்டும் வெளிப்படுத்தவதாகிய புனிக்குமண்டபம் ஒன்றுண்டு; அம்மண்டபத்தினுள்ளே மாணிக்கச்சோதிபரந்த
50 பதமபீடம் ஒன்றுண்டு; அப்பீடத்திலிட்டால் அரும்புகள் மலரும்; பலவருடஞ்சென்றாலும் அதில் இட்ட மலர்கள்

௩.—மலர்வனம்புக்ககாதை

௩

வாடா; அம்மலர்களில் வண்டிகள் மொய்யா; இதுகாறும் அதன் பெருமையை உனக்குச்சொல்ல மறந்தேன்; கேட்பாயாக: ஒருதெய்வத்தை நினைந்தோர் அததெய்வத்தின் அடிகளைத்தியானிதது மலர்களை அப்பீடத்திற்சேர்த்தால் அம் 55 மலர்கள் அப்பீடத்தை நீங்கி அததெய்வத்தின் அடிகளிடத்தே செல்லாநிற்கும்; யாதொரு நினைப்புமின்றி அவறறை அப்பீடத்தே சேர்ப்பின், அவைகள் அதனைவிட்டு நீங்கா; இத்தற்குக்காரணம் யாதென்று வினாவுவாயாயின், சொல்லுவேன்: “செய்யும் கருமங்கள் மனத்தோடு கூடாதவிடத்தும் அவை 60 காபலிக்கும்” என்னும் விரதிகள் துன்பமடையவும், “மனத்தோடு கூடாதவழிக் கருமங்கள் பலியா” என்போர்க்குத்திருஷ்டாந்தமாகவும் மலரை இட்டுக் காட்டுதற்கு மயனென்

னும நெய்வததச்சுனல் அப்பீடம் நிருமிக்கப்பட்டதாகும்; 65
 அவ்வனத்திலன்றி உனமகள வேறுவனங்களிற் செல்லுதறகு
 உரியளலலா. அவனோடு பூப்பறித்தறகு நானும் துணையா
 கச் செலவேன்” என்று சொல்லிவிட்டு மணிமேகலையோடு
 சோந்து சுதமதி போகும்பொழுது, உண்ணுநோன்பியொரு
 வனைத தொடர்ந்துநின்ற, “ஐய, இதனை உண்ணும்; உண் 70
 டால், காற்றுபுகாத அறையிற புகுந்தவரைப்போலே அழுக்
 குடைய உடம்பிற் புகுந்து வருந்திக்கொண்டிருக்கும் உம்
 முடைய உயிர அவ்வருத்தமொழிந்து மிக்க இன்பத்தை
 அடையாநிற்கும்; ஆதலால், இதனையுண்டு தெளிக” என்று
 கள்ளையுண்ணும்படி வற்புறுத்திக்கூறும் களிமகன்பின்னே 75
 வியப்புற்றுச்செல்லும் சனங்களும், ஒரு பித்தனுடைய பல
 வகைப்பட்ட விகாரசசெயல்களைக்கண்டு வருந்தி நிற்கும் சனங்
 களும், பேடென்னுங் கூததைக்கண்டிநிற்கும் சனங்களும், தெ
 ருவின் இருபுறத்துமுள்ள மாளிகைகளில் எழுதப்பட்டுள்ள
 சித்திரங்களைக்கண்டு வியந்துநிற்கும் சனங்களும், சிறுதேரின்
 மீது செய்துவைக்கப்பட்டுள்ள யானையின்மேற் சிறுவர்களை 80
 யேற்றி மகளிர் பாராட்டுதலைக் கண்டிநிற்கும் சனங்களும்
 ஆகிய எல்லோரும், முன்னம் விராடநகரத்திற் பேடிவடி
 வங்கொண்டு சென்ற அருச்சுனைக்கண்டு வியந்து சூழ்ந்து
 கொண்டவர்களைப் போல மணிமேகலையைச் சூழ்ந்துகொ
 ண்டி, “மிக்க அழகையுடைய இவளைத் தவவழியிற்புகுத்திய 85

கா மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

தாய் மிக்ககொடியவள்; இவள் பூப்பறித்தறகுச் சோலையிற்
 புகுவாளாயின், ஆங்குள்ள அன்னப்பறவைகள் முதலியன
 இவள் நடைமுதலியவற்றைக் கண்டு என்னபாடுபடா” என்
 று இவைபோல்வனவற்றைச் சொல்லி அவளுடைய அழகைப்
 90 பாராட்டிக்கொண்டு மிகவும் வருந்தி நின்றனா; மணிமேகலை,
 சுதமதியோடு மெல்லச்சென்று உவவனத்தில் மலாகொய்தற்

குப புகுந்தான்.

சு.—பளிக்கறைபுக்ககாதை.

புகுந்தவன், அச்சோலையின்வளங்களையும் ஆங்குள்ள பொய்கையினழகையும் சுதமதிகாட்டக் காண்பாளாயினள்.

அவள் அங்கே அப்படியிருக்க, மதவெறிகொண்டு தெரு
5 ததோறும் சனங்களை வருத்தித் திரிந்ததான காலவேகமென்
னும் யானையின் மதத்தையடக்கித் தேரோற்சிச் சேனையுடன்
வரும் உதயகுமரன், நாடகக்கணிகையர்வீதியில் ஒரு மாட
ததே மலரணைமேற் காதற்பரததையொருத்தியோடு, யாழின்
கோட்டைத்தழுவிக் கொண்டு மயங்கிப் பாவைபோலிருந்த
10 எட்டிகுமரனைத் தெருப்பக்கத்திலுள்ள சாளரவழியாற்
கண்டு, “நீ அடைந்த துன்பம் யாது” என்றான். உடனே
அவன் துணுக்குறறெழுந்து விரைந்து அருகேசென்று உதய
குமரனைவணங்கித் துதித்தது, “இயற்கையழகுக்கெட்டி மலர்
வனத்திற்கு இவவீதிவழியே நடந்துசெல்லும மணிமேகலை
15 யைக் கண்டேன்; கண்டவுடன் அவளது தந்தையாகிய கோவ
லன் மதுரையிலடைந்த கொடுந்துன்பம் நினைவிறகு வந்து
என்மனத் திண்மையைமாற்றி இந்த யாழிலுள்ள பகைநரம்பில்
என்கையைச் செலுத்தியது; இதுவே நான் அடைந்தவருத்
தம்” என்று சொல்ல, பலநாளாக மணிமேகலையை விரும்பிக்
கொண்டேயிருந்த உதயகுமரன், அவன்சொல்லால், அவன்
20 சோலைசென்றானென்பது தெரிந்து மகிழ்ந்து, “அங்கேபோய்
மணிமேகலையை என் தேரிலேற்றிக்கொண்டு வருவேன்”
என்று அவனுக்குச் சொல்லிவிட்டித் தேரைக் செலுத்திக்
கொண்டிசென்று உவவனத்தின் மதிலவாயிலையடைந்தான்.

மணிமேகலை, அததேரொலியைக்கேட்டுச் சுதம்தியை
25 நோக்கி, “உதயகுமரன் என்மேல் மிக்கவிருப்பமுடையவனெ

சு.—பளிக்கறைபுக்ககாதை.

எ

ன்று மாதவிக்கு வயந்தமாலே சொல்லியதை முன்னங்கேட்டு
 ளேன் ; இஃது அவனுடைய தேரொளிபோலும் ; இத்துன்பத
 திற்கு யாதுசெய்வேன் ” என்றான் ; அதைக்கேட்ட சுதமதி,
 அவளை ஆங்குள்ள பனிக்கறையிற் புகுத்தித் தாழ்க்கோலிட்டு
 க்கொண்டு உள்ளேயிருக்கச் செய்துவிட்டு, தான் அப்பனிக் 30
 கறைக்கு ஐந்துவிற்குடைத்தூராததே நின்றான் ; அங்ஙனம்நின்ற
 சுதமதியைச் சோலையினுள்ளேவந்த உதயகுமரன் கண்டு,
 “ யாருமில்லாத இவ்விடத்தே நின்றாய் ; நீ மணிமேகலையுடன்
 வந்தாயென்று அறிந்து கொண்டேன் ; அவள் முதுக்குறைவுற்
 றனளோ ? அவளுடைய செவ்வாய் நகைதலைப்பெற்றதோ ? 35
 கண்கள பிறழ்ந்து உலாவி வேட்கையைப் புலப்படுத்தாமோ ?
 அவள் பௌததசங்கததாரிருப்பிடத்தை நீங்கி இவ்விடம்வந்த
 தற்குக் காரணம் யாது ? சொல்வாய் ” என்று தனது வேட்
 கைதோன்ற வினாவினன்.

அப்பொழுது சுதமதி, வாயிலில்லாத அறையில் அகப் 40
 பட்டோர் போல மனமவருந்தி, “ இளமைப்பருவத்திலேயே
 முதுமைவேடம் பூண்டு வழககைக்கேட்டு உண்மையை வெளி
 ப்படுத்திய சோழன்கரிகாறபெருவளத்தானுடைய வழித்தோ
 ன்றலே, நீ ஆண்டில் இளையையாயினும் அறிவில் முதியைய
 ன்றோ ? உனக்கு மகளிர் தெரிவித்ததற்குரியனவும் உளவோ ? 45
 ஆயினும் ஒன்று தெரிவிப்பேன் ; கேட்டருளுக :—

வினையின் வந்தது வினைக்குவினை வாயது
 புனைவன நீங்கிற் புலால்புறத் திடுவது
 மூத்துவிளிவுடையது தீப்பிணி யிருக்கை
 பற்றின் பற்றிடங் குற்றக் கொள்கலம 50
 புற்றடங் கரவிற் செற்றச் சேக்கை
 யவலக் கவலை கையாறமுங்க
 நவலாவுள்ளந தன்பா லுடையது
 மக்கள் யாக்கை யிடுவென வுணர்ந்து
 மிக்கோ யிதனைப் புறமறிப் பாராய்” (ககந - கஉக). 55

என்று உடம்பினியல்பைக்கூறினள் ; அவள் இங்ஙனங்கூறிய

இனியவார்ததை உதயகுமரனதுகாதை அடையுமுன்னே பளி
க்கறையுள்ளேயிருந்த மணிமேகலையினுருவம் அவன் சண்ணு
க்குத தோற்றியது.

அ மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

௩—மணிமேகலாதெய்வம்
வந்துதோன்றியகாதை.

தோற்றியவுடன் அவ்வடிவத்தை மணிமேகலையின் வடி
வமென்று நிச்சயித்து அப்பளிக்கறையினுள்ளே சென்றடை
தற்கு நினைந்த உதயகுமரன், அதன்வாயில் காணப்படாமை
யால அஃது இன்னவிடத்திலுள்ளதென்பதை அறிந்துகொள
5 னாதற்குப் பளிக்குச்சுவரைக் கையால் தடவிககொண்டு சூழ்ந்
துவந்தான்; வந்தவன், சுதமதியைப்பார்த்தது, “மணிமேகலை
எத்திறத்தினள? சொல” என்றான்; என்றவனுக்குச் சுதமதி,
“அவள் தவ்வொழுக்கமுடையள; குறறஞ்செய்தாரைச் சபி
10 க்கும்வன்மையையுமுடையள்; சிறிதும் காமவிகாரயிலலாத
வள; ஆதலின, நீ அவளை விரும்புதல் தக்கதன்று” என்று
கூறினள்; கூறவே “அவள் எத்தனமையளாயினும் ஆகுத;
எப்படியும் எனக்கு உரியளாகக்கடவள” என்று சொல்லிக
கொண்டுசெலபவன், மீட்டிம சுதமதியைப்பார்த்தது, “துற
15 வொழுக்கம்பூண்ட சமணமாதர்களின் நடுவே ஒரு வித்தியாத
ரனால் இடப்பட்டாய்” என்று எல்லாராலுங்கூறப்படும் நீ
அவரைநீங்கிப் பெளத்தசங்கத்தைச்சார்ந்த மாதவியின் மகளு
டன் வந்ததற்குக் காரணம யாது? சொல்லுவாய்” என்றான்.
அதுகேட்ட சுதமதி, “அரசு, யான் சண்பைநகரத்துள்ள
கௌசிகனென்னும் அந்தணனுடையமகள்; என் இளமைப்
20 பருவத்தில் அன்னையிறந்தாள்; அவளிறந்தபின்பு தந்தையால்
ஆதரிக்கப்பட்டுவந்த நான் ஒருசோலையிறசென்று தனியே
நின்று பூக்கொய்கையில் என்னை விரும்பி ஆகாயத்தே எடுத

துச்சென்று தன்வயமாககிக்கொண்ட வித்தியாதரனெருவறால்
 இடபபட்டி இந்நகரத்திருந்தேன்; இதையறியாத என தந்தை
 25 எனனைக்காணாமல வருந்தி, த தேடிக்கொண்டே கன்னியாகுமரி
 யாற்றிற்கு நீராடச்செலவாகளோடு சென்றா; செலவாகை
 யில் இடையிலுள்ளதான இந்நகரச சங்கமுகத்திறையில நீரா
 டுகறகு அந்தணர்களோடுவந்து என்னை இந்நகரிற்கண்டி,
 'நீ இங்கே எப்படிவந்தனை' என்றுசொல்லி வருந்தி, அந்த
 30 ணாகளோடிருத்தற்கு நான் தகுதியிலேனையினும் என்னிட
 தது மிக்க அபுடையவராதலின், அவர் என்னைக் கைவிடாத

௫—மணிமேகலாதெய்வம் வந்துதோன்றியகாதை. ௯

வராகி மனைகடோறும் பிச்சையெடுத்த உண்பித்தாத் தாமு
 முண்டு பொழுதுகழிப்பாராயினர்; அப்படியிருக்கையில், ஒரு
 நாள், அவா பிச்சையெடுத்தறகுச் செல்லும்பொழுது இளங்
 கன்றையுடைய ஒருபசு அவளொழுட்டி வயிற்றைக்கிழித்தது 35
 விட்டது; அதனற் சரிந்தகுடலாக் கையிலேந்திக்கொண்டு,
 நாளிரந்த, விடமென்று முன்பு அறிந்தவராதலாற சமணப்பள
 ளியிற்புகுந்து, "முனிவர்களே, யான் உங்களடைக்கலம்;
 என்னைப் பாதுகாக்கவேண்டும்" என்று முறையிட்டார;
 அதைக்கேட்ட அவர்கள் சினந்து அவளா என்னோடும் புறத 40
 தே தள்ளிவிட்டனர்; நாங்களிருவரும் மிககதுக்கமுடையவா
 களாய்ப் புறவீதியிறசென்று, "கதியற்ற எம்மைப் பாதுகாக்
 கும் அறவோரா யாரேனுமுண்டோ?" என்று புலம்பி முறை
 யிட்டேம்; அப்பொழுது, மனைகடோறுஞ்சென்று ஐயமெ
 டுக்கும் பாததிரந்தையேந்திய கையையுடையவனும் முழுமதி 45
 போன்ற முகத்தினனும் பொன்னிறமுள்ள சீவரவாடையனு
 மாகிய சங்கதருமனென்னுமுனிவன் விரைந்துவந்து, "எனை

துன்பமடைந்தோர்கள்” என்று எமமை அருளுடன்பாதது
 இனியமொழிகளைக் காதுகளில் நிறைதது எமமனதைக் குளிர்
 விதது உடனே தன் கையிலுள்ள பிச்சைப்பாததிரததை என்
 கையிறகொடுத்தவிட்டு என் தந்தையின் துன்பம் முற்றமநீங்
 குமபடி அவரைத் தழுவி யெடுத்ததுகொண்டு சென்று பௌத்
 தசங்கத்தாரிருப்பிடத்தைக்காட்டி என் தந்தையின் மரணத்
 துன்பததையும் நீக்கினான்; அமமுனிவன் எனக்குச் செய்ய
 றிவுறுத்திய,

50

எங்கோ னியல்குண நேதமில் குணப்பொரு
 ளுலக நோன்பிற் பலகதி யுணர்ந்து
 தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரி யாள
 னின்பச் செவ்வி மன்பதை யெய்த
 வருளறம பூண்ட வொருபெரும பூட்கையி
 னறகநகதி ராழி திறப்பட வருட்டிக்
 காமற் கடந்த வாமன் (எக - எஎ.)

55

60

பாதங்களை யே என்னுடைய நாவானது இடைவிடாமற பாரா
 ட்டிமேயல்லாமல் வேறொன்றையும் சொல்லவறியாது; அது
 முதல், பௌத்தசங்கத்தைச்சார்ந்திருந்த மாதவியிடத்தில்

65

க0 மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

உறைவேனாயினேன்; அதலை இவளுடன்வந்தேன்” என்று
 கூறினள்; அதுகேட்ட உதயகுமரன், “உனதியலபை அறிந்
 துகொண்டேன்; மணிமேகலையைச் சித்திராபதியால் இனிச்
 சோதலுங்கூடும்” என்று சொல்லிவிட்டுக் காமபரவசனாய்
 70 அச்சோலையினின்றும் போயினன்; போனவுடன் மணிமேகலை
 பளிக்கறையினின்றும் வெளியேவந்து சுதமதியைநோக்கி,
 “உதயகுமரன், அனபிலனொன்றும் தவவுணர்ச்சியிலலாதவ
 ளென்றும் வருணக்காப்பிலனொன்றும் விலைமாதென்றும் என்
 னைஇகழ்ந்தானென்று நினையாமல, அவன்பின்னே எனனு
 75 டைய நெஞ்சமானது செல்லுதலுற்றது; இதற்குக் காரணம்
 யாது? காமத்தினியலபு இதுவோ” என்று சொல்லிக் கொண்

80 டென்றான் ; நின்றபொழுது, இந்திரவிழாவைக் காணுதலுற்ற மணிமேகலாதெய்வம், அவர்களுக்கருத்தெரிந்தவனும் மாயவிததைசெய்பவளுமாகிய ஒரு மடந்தை வேடம்பூண்டு அசசோலையைடைந்து பளிக்குறையிலுள்ள ஸ்ரீபாதபீடிகையை வலங்கொண்டு உயர எழுமடிகின்றது,

85 “புலவன் நீ. சத்தன் புண்ணியன் புராண னுலக நோன்பி னுயாந்தோ யென்கோ குற்றங் கெடுத்தோய் செற்றஞ் செறுத்தோய் முற்ற வுணர்ந்த முதல்வா வென்கோ காமற் கடந்தோ யேம மாயோய் தீநெறிக் கடும்பகை கடிந்தோ யென்கோ வாயிர வாரத் தாழியன் றிருந்தடி நாவா யிரமிலே னேத்துவ தெவன்” (கௌ - ௧௦௮)

90 என்று துதிக்கத்தொடங்கியது. இங்ஙனம் துதித்துக்கொண்டிருக்கையிற் பகற்காலம்நீங்க அந்திமாலே வந்தது.

கூ.—சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்தகாதை.

வந்த அந்திமாலேபொழுது நீங்க, சந்திரன் உதயமாயினன் ; மணிமேகலாதெய்வம், மீட்டும்,

ஆதி முதல்வ னறவாழி யாளவோன்

பாத பீடிகை பணிந்தன னேததி, (கக - ௧௩)

5 அங்கே வாடிநின்ற சுதமதியைப்பார்த்தது, “நீங்கள் இவகேநிள் றதற்குக் காரணம் யாது? என்ன துன்பமடைந்தீர்களா?” என்று கேட்க, சுதமதி உதயகுமரன் மணிமேகலையைவிருப்பிச சொ

கூ.—சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்தகாதை. கக

ல்லிய சொல்லையும், பின்பு சித்திராபதியால் அவளைப் பெற லாமென்று அவன் எண்ணிச்சென்றதையும் கூறினன் ; கூற லும், அததெய்வம், அவளைப்பார்த்து, “உதயகுமரனுக்கு 10 மணிமேகலைபாலுள்ள ஆசை சிறிதும் தணிவுற்றிலது ; ‘இது முனிவர்களுடைய தவவனம் ; இதில் யாம தீங்குசெய்யலா காது’ என்றெண்ணியே அவன் இசசோலையைநீங்கினன் ;

இவள் இதனைக்கடந்துசெல்வளாயின, புறவீதியில் அவன்
 இவளை அகப்படுத்திக்கொள்ளுவான்; இஃது உண்மையே; 15
 நீங்கள் இச்சோலையைச்சூழ்ந்த மதிலின் மேறற்சைக்கண்ண
 தாயிய சிற்றவாயிலவழியேபோய் முனிவர்களுக்கிருப்பிடமா
 கிய சகசரவாளக் கோட்டத்திற செல்லுக; சென்றால், ஒரு
 பொழுதும் யாதொருதுன்பமும் அணுகாது” என்றுசொல்
 லியது; சொல்லலும், சுதமதி, “மாருதவேகனும் நீயும் அத 20
 னைச் சகசரவாளக்கோட்டமென்று சொல்லுகிறீர்; மறறையோ
 ராயாவரும் சுகிராடிக் கோட்டமென்றே சொல்லுகிறபா; சக
 சரவாளக்கோட்டமென்றதற்குக் காரணமயாது? அதனைச்
 சொல்லுக” என்றார்.

என்றலும், அததெய்வம், “காவிரிப்பூம்பட்டினம்தோன் 25
 றியகாலத்தே உடனேரூன்றியதான நன்காடு இச்சோலையின்
 பகதத்தேயுள்ளது. அது, நாறபுறத்தும் வாயிலகையுடைய
 மதிலாறகுழப்பட்டது; காளிகோட்டத்தையும், அருந்தவா
 அரசா கணவனிறக்க உடனேயிறந்தமடவார ஆகிய இவர்க
 ளுள் இன்னினீன்றர் இன்னஇன்னவிடத்தே புதைக்கப்படடா 30
 ரென்பதற்கு அறிஞர்யாக அவரவர்களுடைய வருணம் ஆசசி
 ரம் முதலியவற்றற்கும் அவரவர்களுடைய தகுதிக்கும் ஏறபச
 சிற்றும் பெரிதுமாகக் கட்டப்பட்டுள்ள பறபலகோட்டங்க
 ளையும், மயானதெய்வங்களுக்குப் பலியிடுதற்குரிய தூண்களே
 யும், கற்களைவிறத்திச் செய்யப்பட்டுள்ள திண்ணைகளையும், 35
 காவறகாரர் உண்பதற்கும் உறங்குவதற்கும் அமைந்துள்ள
 குடிசைகளையும், தோரணங்களையும், பந்தர்களையுமுடையது;
 பிணங்களைச் சுழிதற்கும் சம்மாபோடுதற்கும் குழியிற்புதை,க
 தீற்கும் உள்ளேவைத்த வாயிலைபடைத்தற்கும் தாழியாறகவி
 ததற்குமாக இரவும்பகலும் வருபவர்களுடைய ஓசையும், 40
 அடிவனம் வந்துசெல்பவர்களுடைய ஓசையும், சாப்பறைகளி

கஉ மணியேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

45 னேசையும், இறந்த துறவிகளைத் தொழுபவரோசையும், மற்
 மையோபொருட்டு அழுபவரோசையும், நரியின் கூகரூரலோ
 சையும், செத்தோரையழைக்கும் பேரார்தைகளினேசையும்,
 கோட்டானுடையரூரலும், ஆண்டலைபறவைகளின ரூரலும்
 அமமயானத்தில் மிருதியாகவுண்டு; தான்றி, ஒழிவை, உழிஞ
 சில, கான்றை, சூரை, கள்ளிமுதலிய பற்பல மரவிசேடங்களும்
 அங்கே அடர்ந்துள்ளன; பேய்கள் நெருங்கியுள்ள வாகைமரம்
 50 நிற்கும் மன்றங்களையும் நிணத்தோடு இறைச்சிகளைத்தின்று
 மகிழ்ந்து பறவைகள் தங்கியுள்ள விளாமரமநிற்கும் மன்றங்க
 ளையும், காபாலிகசமயத்தோர வாழும் வன்னிமரமநிற்கும்
 மன்றங்களையும், விரதத்தாலினைத்த உடமபையுடையசிலர்
 உடைந்தலைகளை மாலைபாகககட்டும் இலந்தைமரமநிற்கும்
 மன்றங்களையும், பிணங்களைத்தின்போர் களித்துவாழும் வெளி
 55 யான இடங்களையுடைய மன்றங்களையும் அமமயானம உடை
 யது; நெருப்பிருந்தபாண்டங்களும் மணடைகளும் பாடைக
 ளும் அறுததெறிந்த மாலைகளும் உடைந்த குடங்களும் நெற்
 களும் பொரிகளும் சிறுபலியாக இடப்பட்ட அரிசிகளும் எங்
 கும் பரவப்பெற்றது;

60 தவததுறை மாக்கண் மிகப்பெருஞ் செல்வ
 ரீறறிளம பெணடி ராற்றூப பாலகா
 முதியோ ரென்னா னினையோ ரென்னன்
 கொடுநதொழி லாளன் கொன்றனன குவிப்பவீவ்
 வழல்வாயச் சுடலை தின்னக் கண்டு

65 கழிபெருஞ் செல்வக கள்ளாட்டயாந்து
 மிகக நல்லறம் விருமபாது வாழு
 மக்களிற் சிறந்த மடவோ ருண்டோ (கூஎ - ௧௦௪).

70 இத்தனமையதான அச்சுகாட்டை, பார்ப்பனச்சிறுவனாகிய
 சார்ங்கலனென்னும் ஒருவன், ஒருநகரமாக நினைந்து அதில
 தனியேசென்று அங்கே களித்தாடிய பேயொன்றைக் கண்டு
 அஞ்சி அதலை தாக்கப்பட்டுக் கதறிககொண்டு ஓடித் தனது
 தாயாகிய கோதமையைடைந்து, “சுடலை யிலுள்ளபேய்க்கு

என்னுயிரைக்கொடுத்தேன்” என்று சொல்லி அவள்முன்
 வீழ்ந்து இறந்தாள்; உடனே கோதமை, “முதுமைப்பருவ
 75 மடைந்துதளர்ந்த பாப்பானும் யானும் கண்ணிழந்துள்ளே
 மென்பதையும் வேறுபுகலில்லேமென்பதையும் நினையாமல்
 கூ.—சக்கரவாளக்கோட்டமுறைத்தகாதை. கங

எங்கள் மைந்தனுடைய உயிரையுண்டது, அணங்கோ! பே
 யோ! அறிகிலேனே” என்று புலம்பிக் கொண்டு தன் அரு
 மைப்புதலவனுடைய உடம்பையெடுத்தது மார்போடு தழுவிச்
 சென்று சுகிகாட்டைச் சூழ்ந்த மதிலவாயிலை யடைந்துகின்று, 80
 “சம்பாபதி, நீர்ததுறைகளிலும் மனறங்களிலும் பழைய மர
 அடிகளிலும் கோட்டங்களிலும் வேறிடங்களிலுமிருந்து யா
 ருக்கும எந்தச் சமயத்தம யாதொருதீங்கும் அணுகாவண்ணம்
 பாதுகாத்தருளும் நீ எனமகளைக் காவாதொழிந்ததற்குக் கார
 ணம யாது? கின்பால் நடுவுகிலைமையிலையோ; இனி யான் 85
 எனசெய்வேன்” என்று வருந்தி முறையிட்டாள்.

முறையிடவே சம்பாபதிவந்து, “இவ்விரவில் இம்மயா
 னத்திற பேய்கள போகருவரவுசெய்யும் வாயிலில் கின்று மிக்க
 வருத்தமடைந்து நீ என்னை அழைத்ததற்குக் காரணம யாது?
 சொலவாய்” என்ன, கோதமை நிகழ்ந்ததைக் கூறினள்; சம 90
 பாபதி, “உன் மகனுயிரை அணங்கும பேயும் கவாந்தில; அவ
 னுடைய அறியாமையையே பற்றுக்கோடாகக்கொண்டு இழ
 வுழே அவனுயிரை கவாந்து சென்றது” என்று கூறினள்;
 கூறலும், கோதமை, “என்னுயிரை வாங்கிக் கொண்டு இவ
 னுயிரை நீ தந்தருள்வாயாயின், இவன் கண்ணற்ற தந்தை 95
 யைக் காத்தளிப்பான்; ஆகலால், அங்ஙனம் செய்தருளவா
 யாக” என்று வேண்டினள்; சம்பாபதி மனமிரங்கி, “உயிர்
 உடம்பைவிட்டுநீங்கின் அது வினைவழியேசென்று வேறு பிறப
 பையடையாநிற்கும்; இதில ஏதேனும் ஐயமுண்டோ? போன
 வுயிரை மீட்டளித்தல என்னை இயலுங்காரியமன்று; ஆத 100
 லால், மகன் இறந்ததுபற்றி நீ இரங்காதே;

உலக மன்னவர்க் குயிரக்குயி ரீவோ

நிலரோ விந்த மீமப் புறங்காட்

டரசர்க் கமைந்தன வாயிரங் கோட்டம

நிரயக கொடுமொழி நீயொழி” (கசச - கசஎ)

105

என்றலும், கோதமை, “கேட்ட வரங்களையெல்லாம் தேவர்
தருவாரென்று நூல்கள் கூறாநிற்கும்; ஆதலால், யான் கேட்ட
இவ்வரத்தை நீ தந்தருள்க; தாராயாயின், இவ்விடத்தில் இப்
பொழுதே என்னுயிரைத் துறப்பேன்” என்று சொன்னாள்;
சொல்லவே சர்பாபதி, “நீ சொல்லியபடியே இச்சககர 110
கச

மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

வாளத்துள்ள தேவர்களில் யாரேனும் நீ கேட்ட வரத்தைக்
கொடுப்பாருளராயின் யானும் அதனைக் கொடுக்கும் உரிமை
யுடையேனாவேன்; என் ஆற்றலைக் காண்பாயாக” என்று
சொல்லிவிட்டு, நான்குவகை அருவபிரமகணங்களையும் பதி
115 னாறுவகை உருவபிரமகணங்களையும் இருசுடர்களையும் அறு
வகைத் தெய்வகணங்களையும் பலவகை அசுரகணங்களையும்
எண்வகை நரகங்களையும் பல விண்மீன்கூட்டங்களையும் இரு
பத்தேழு நாட்களையும் கோட்களையும் தனக்குள்ளே அடக்கிக்
கொண்டிருக்கும் சககரவாளத்தில் வரங்கொடுக்கும் வன்மை
120 யையுடைய தேவர்களையெல்லாம் வருவிததுக் கோதமைக்கு
முன்னே நிறுத்தி, “இவளுடையவருத்ததைக் கெடுத்திடு
வீராக; இவளடைந்த வருத்தம் இதுவாகும்” என்று கிகழ்ந்
தவறறைசொல்ல, அததேவர்கள் சம்பாபதி கூறியவாறே
கூறிமுடித்தாராள்; அதனைக்கேட்டு உண்மையறிந்து ஒருவாறு
125 வருத்தமொழிந்தகோதமை தன்மகளைச் சிகாட்டிற் சோதது
விட்டு இறந்துபோயினாள்.

அப்பால், சம்பாபதியின் வன்மையை யாவருக்கும் புலப
பதித்த வேண்டி, எல்லாததேவர்களும் கூடியவிடத்து அவர்

- கள கூடியதற்கு அறிஞர்யாக, இவவுலகின் நடுவேயுள்ள மே
 130 ருமலையும் அதனைச் சூழ்ந்த ஏழுமலைகளும் நான்கு பெருந்
 தீவுகளும் இரண்டாயிரம் சிறுதீவுகளும் மற்ற இடனிசேடக
 களுமாகிய இவற்றைப்புலப்படுத்தி ஆங்காங்கு வாழ்பவாக
 ஞடைய உருவங்களையும்வகுத்து மயனால் கிருமிக்கப்பட்டதா
 தலின், இது சககரவாளக்கோட்டமென்ப பெயாபெற்றது;
 135 இது சுகிகாடடைச சூழ்ந்த மணிலின்புறத்தேயுள்ளதாதலாற்
 சுகிகாட்டுக்கோட்டமென்று எல்லாராலும் கூறப்படும்; இதன்
 வரலாறு இதுவாகும்” என்றுசொல்ல கேட்டுக்கொண்டிரு
 ந்த மணிமேகலை, “மனிதா வாழ்க்கை இததன்மைதது”
 என்றுசொன்னா. அவள் அங்கே அப்படி யிருக்கையில்,
 140 சுதமதி தூங்குதலுறறனள்; அப்பொழுது அகதெய்வம் தன்
 விததையால் மயக்கி மணிமேகலையைத் தழுவினெயிததுக்
 கொண்டு ஆகாயவழியே முப்பதையோசனையளவு ஒதறகே
 சென்று கடலசூழ்ந்த மணிபல்லவமென்னும் சிறுதீவை
 யடைந்த அதில் அவனைவைத்துவிட்டுச் சென்றது.

எ.—துயிலெழுப்பியகாதை.

கடு

எ.—துயிலெழுப்பியகாதை.

சென்ற மணிமேகலாதெய்வம், “விடிந்தால் மணிமேக
 லையை எப்படியும் நான் அகப்படுத்திக்கொள்வேன்” என்று
 எண்ணிக்கொண்டு காமபரவசஞய்த துன்பமுறறுத தூங்காம
 லேயிருந்த உதயகுமரன் முன்னேசென்று, அவன்காண நின்று,

“ ... மன்னவன் மகனே
 கோணிலை திரிந்திடிற் கோணிலை திரியும்
 கோணிலை திரிந்திடின் மாரிவறங் கூரும
 மாரிவறங் கூரின் மன்னுயி ரில்லை
 மன்னுயி ரெல்லா மணனாள் வேந்தன்
 றன்னுயி ரென்னுந் தருதியின் றாகும்
 தவத்திறம பூண்டோ டன்மேல வைத்த

5

10

என்று அவனுக்குச் சொல்லிவிட்டுப் பின்பு உவவனஞ்சென்று
 அங்கே தூங்குகின்ற சுதமதியையெழுப்பி, "யான் மணிமேக
 லாதெய்வம்; இந்நகரில் நடக்கும் இந்நிரவிழாவைக்காணுத
 ற்கு வந்தேன்; நீ அஞ்சாதே; பெளததசமயவழியே செல்லு
 தற்குரிய நற்காலம் மணிமேகலைக்கு உண்டாயிற்று; ஆதலால்,
 அவளை எடுத்துக்கொண்டுசென்று மணிபல்லவத்தில் வைத்
 தேன்; தன்னுடைய முற்பிறப்பில்நிகழ்ந்த செய்தியையும்
 அறிந்துகொண்டு அவள் இற்றைக்கு ஏழாவதாளில் இங்கே 20
 வந்துசேருவாள். இந்நகரில் வேறுவடிவங்கொளவளாயினும்
 அவள் உனக்கு ஒளிப்பாளல்லள்; அவள் இங்கே புகும்நாளில்
 இந்நகரின்கண்ணே பல அறபுதங்கள் நிகழும்; நான்வந்ததை
 யும் மணிமேகலை நல்லவழியிற்சென்றதையும் மாதவிக்குச்
 சொல்வாயாக; மாதவி முன்னமே என்னையறிவாளா: கோவ 25
 லன், 'நமது குலதெய்வத்தின்பெயரை இக்குழந்தைக்கு
 இடிக' என்றுசொல்லி, என்பெயரை இவளுக்கு (மணிமேக
 லைக்கு) வைத்தநாளின் இரவில் மாதவியின் கணவிற்சென்று,
 "காமன் செழலற்று ஏற்கும்வண்ணம் ஆசையை முற்றக்கெ
 டிக்கும், தவமாகைப்பெற்றாய்" என்று நனவிற்சூறுவதுபோல 50
 யான் கூறியதுண்டு. இதனையும் அவளுக்கு நினைப்பூட்டுவா
 யாக" என்று கூறிப்போயிற்று.

ககூ மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

35 அபபாற் சுதமதியெழுந்து மணிமேகலையின்பிரிவால்வரு
 ந்தி அச்சோலையைச்சூழ்ந்த மதிவிண்மேறகேயுள்ள சிறியவாயி
 ல்வழியேசென்று சக்கரவாளக்கோட்டதையைடைந்து ஆங்கு
 ள்ள உலகவறவியின் ஒரு பக்கத்தேயிருந்தாளா; அவள் அபப
 டியிருக்கும்பொழுது அவ்விடத்தே தூணிவாளைப்பாவையொ
 ன்றை அதிஷ்டித்திருக்குந் செய்வமொன்று, ரதமதி மயங்கி
 அஞ்சும்படி,

40 “இரவி வன்ம நெருபெரு மகளே
 தரகத தானைத துச்சயன் நேவி
 தயங்கிணாக கோதைத தானா சாவுற
 மயங்கி யானைமுன் மன்னுயிர நீத்தோய்
 காராளா சண்பையிற கௌசிகன் மகளே
 45 மாருத வேகனோ டிநககா புருநது
 தானா தவ்வை தன்னொடு கூடிய
 வீரை யாகிய சுதமதி கேளாய்; (கௌ - ௧௦௮)

உன் தங்கையராகிய இலக்குமி தன்னுடையமுற்றபிறப்பையும்
 உன்னுடையமுற்பிறப்பையும் அறிந்துகொண்டு இற்றைக்கு
 50 ஏழாநாளிரவில் இந்நகரத்தேவருவள்; அவளா பிரிந்ததுபற்றி
 நீ அஞ்சறக” என்று தனது தெய்வவாக்காற கூறிற்று; அத
 னைக்கேட்டு மனநடுங்கிய சுதமதி, பொழுதுபுலருமளவும் அவ
 விடத்தேயிருந்து சூரியனுதிததவுடன் எழுந்து புறப்பட்டு
 55 வீதிவழியேசென்று மாதவியையடைந்து முதனாளில் நிகழ்ந்த
 வற்றைச் சொன்னவுடனே அவள் மாணிக்கத்தையிழந்த நாக
 ம்போன்று மிக்க துயரத்தோடிருந்தாளா; சுதமதி, மணிமேகலை
 யின்பிரிவாறறாமையால் உயிரிழந்த உடம்புபோலச் செயலற்
 பிருந்தாளா

அ.—மணிபல்லவத்துத்துயருற்றகாதை.

சுதமதி இங்கே ஜிப்படியிருக்க, மணிபல்லவத்திற் கட
 லருகே மணவிற்புயின்ற மணிமேகலை, துயிலுணர்ந்து தனக்
 குத்தெரிந்தபொருள் யாதொன்றும் அங்கே கடினப்படாமை
 யால், தான் முனபிருந்த இடத்தைத்தறந்து வேற்றிடத்துச்
 5 சென்றுபிறந்த உயிர்போனறவளாகித் திகைத்துக்கொண்டி
 ருக்கையிற சூரியனுதிததான்; உதிததவுடன் அவளா, இவ

கூ.—பீடிகைகண்டு பிறப்புணர்ந்தகாதை. ௧௭

விடம, உவவனத்தில முனனம் கண்டறியப்படாத ஒருபகு
 தியோ!

சுதமதி யொளித்தாய் துயரஞ் செயதனை
 நனவோ கனவோ வென்பதை யறியேன
 மனநடுக குறாஉ மாற்றந் தாராய
 வலலிருள் கழிந்தது மாதவி மயங்கு
 மெலவனை வாராய விட்டகன றீனையோ? (20 - 2ச)

10

இது, மாயவிததைபோடுதோன்றிய அம்மடந்தைசெய்த வஞ
 சமோ! ஒன்றும் தெரியவில்லையே! ரனியேயிருகதறகு மிகவும்
 அஞ்சுகின்றன; நீ விரைநதுவருவாயாக” என்று சொல்லி
 கரொண்டி, பல நீர்ததுவாகனிலும் பல மணற்குன்றங்களி
 லும் ரொன்று தேடித் தனக்குகதெரிந்த ஒருவரையுங்காணு
 தவளாகிக கூக்குரலிட்டு அழுதுவருநதுபவா, தனநதையை
 கினைந்து,

15

கோறொழுடி மாதரொடு வேற்றா டடைந்து
 வைவா ஞழந்த மணிபூ ணகலத
 தையா வோ” என நழுவோண முன்னா, (சக - சக)

20

இத்திரனாவிடப்பட்டதும் தரிசித்தோராகுப பழம்பிறப்பைத்
 தெரிவிப்பதுமாகிய புகதபீடிகை தோன்றியது.

25

கூ.—பீடிகைகண்டு பிறப்புணர்ந்தகாதை.

தோன்றலும், அதனைக்கண்ட மணிமேகலை, விமபித்த
 தால்தனை அறியாளாயினா; அவளுடையகைகள் தலைமேற
 குவிந்தன; பின்பு ஆணந்தக்கணணியாகுது அப்பீடிகைத்
 மூன்றுமுறை வலமவந்து பணிந்து எழுபவள, அப்பீடிகைக்
 காட்சியால தன பழம்பிறப்பிலங்கிழந்த செயதிகளையறிந்து,
 “மாதவ, உறுதிப்பொருளையுணர்ந்தோய, காயங்கரையென
 னும் நதிககரையில் நீ சொல்லியவெல்லாம உணமையாதலை
 விளங்க வறிந்தேன்.—நார்தாரமென்னும் பெரியதொருநாட்டி
 லுள்ள பூருவதேசத்தில இடவயமென்னும் நகரை இராசதானி
 யாக்ககொண்டு அரசுபுரிந்துவாழும் அதிபதியென்னும் அரசு
 னுடைய மைதானனாகிய பிரமதரும், நீ அவவரசனிடத்திற
 சென்று நருமோபதேசமபுரிகையில், ‘இசசமபுத்தீவில இற

5

10

- 15 பொழுது இந்நகரும் நாகநாட்டில நானூறுயோசனைப்பரப்பும்
பாதலத்திலவீழ்ந்து கெட்டொடியும்; ஆதலால், நீ இந்நகரத்
தைவிட்டு வினாவில வேறுநகரம் புருவாய்' என்றுசொல்ல,
அவன் நகரத்தாராயாவருக்கும் அச்செய்தியைப் பறையறை
வித்ததுச்சாறறி எல்லாருடனும அந்நகரைநீங்கி அதற்கு வடக
கேயுள்ள அவந்திநகரம் செல்லுதற்குப் புறப்பட்டு வழிகொ
20 ண்டி இடையேயுள்ள காயக்கொயென்னும் நதிககொயை
யடைந்து அங்கே பாடிவீதி செய்துகொண்டிருந்தபொழுது,
ஐய! நீ உணாததபடியே குறித்தநாளிற பூதமபமுண்டாக இட
வயநகரம் அழிந்துபோயிற்று; அதுதெரிந்த அரசனும் மற்
லையாரும் உன்பால் அன்புமிகு உன்னைச் சரணமடைந்து
25 சூழ்ந்துநின்றகாலத்தில, அவர்களுக்கு முத்திவழியை உபதே
சித்தகொண்டிருந்தாய்; இருந்தபொழுது, அச்சாநகரகரத்
தரசனாகிய இரவிவனமனைப்பவனுடைய தேவியான அமுத
பதியென்பவளவயிறற்றிப்பிறந்து இலக்குமியென்று பெயர்
பெற்று, அதிப்பதியென்னுமரசனுக்கு நீலபதியென்பவள்பாற்
30 பிறந்த இராகுலனுக்கு மனைவியாப்புககயான் எனகணவ
னோடுவந்து தருமங்கடடறபொருட்டு வணங்கியவுடன், நீ
எனனைப்பாகி, 'இவ்விராகுலன இஹைகருப் பதினூறாவது
நாளில் திட்டிவிட்டென்னும் பாம்பாவிற்றப்பான்; நீ இவனோடு
தீயிற் புருவாய்; புருந்த, பின்பு காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்
35 சென்றுசிறப்பாய்; அவவிடத்தில் உனக்கு ஒரு தன்பமவரும்;
அப்பொழுது மணிமேகலாதெய்வம் வந்துதோன்றி நள்ளிர
வில் உனனையெடுத்தகொண்டிசென்று காவிரிப்பூம்பட்டி
னத்திறகுத்தெற்கே கடலிலுள்ள சிறுதீவொன்றில் வைத்து
விட்டுச்செல்லும்; சென்றபின் ஆங்குள்ள புத்தபீடிகையைத்
40 தரிசித்துத் தொழுவாய்; தொழுதவுடன் உனது முற்பிறப்
பில நிகழ்ந்தசெய்திகளையறிந்து இன்று நான்சொன்னமொழி

45 களையும் தெரிந்துகொள்வாய்' என்று நீ சொல்ல, 'என் கேள்வன் இன்னவாறு பிறப்பானென்பதையும் தெரிவிக்கவேண்டும்' என்று கேட்டேன்; கேட்டவனக்கு 'உன்னைக்கொண்டு சென்ற தெய்வம மீண்டுந்தோன்றி உனக்கு அதனைப் புலப்படுத்தும்' என்று அருளிச்செய்தாய்; அததெய்வம் வரவில்லையே' என்று வங்கி அழுதுகொண்டிருந்தாள்.

க0.—மந்திரங்கொடுத்தகாதை.

கக

க0.—மந்திரங்கொடுத்தகாதை.

மணிமேகலை இப்படியிருக்கையில்,—புத்தபீடிகைக்காட்சியால இவள பழமபிறப்பையறிந்தாள்; இவளுடைய இயற்கையும் அழகிது—என்றெண்ணிகொண்டு ஆகாயத்தினின்று மிறங்கிவந்த மணிமேகலாதெய்வம், அவளகேட்குமபடி,

“உயிரக ளெல்லா முணர்வுபாழாகிப்

5

பொருள்வழங்கு செவித்தனை தூரத்தி விழந்த

வறந்தலை யுலகத தறம்பாடு சிறக்கச்

சடர்வழக கற்றுத் தமொறு காலையோ

ரிளவள ஞாயிறு தோன்றிய தென்ன

நீயோ தோன்றின நின்னடி பணிந்தே

10

னீயே யாகிநிற கமைந்தவிய் வாசனம

நாமிசை வைத்தென் றலைமிசைக் கொண்டேன்

பூமிசை யேற்றினேன் புலமபழக” (எ - கடி).

என்று புத்ததேவனுடைய பீடிகையை அவளுக்கேயொளிசுது, துதித்து வலரவந்து பூசித்து வணங்கியது; வணங்கியதெய்வத்தை மணிமேகலை வணங்கி, “உன திருவருளால் என்னுடைய முற்பிறப்பையறிந்தேன்; அப்பிறப்பிற கணவனாயிருந்த இராகுலன் எங்கேபிறந்துள்ளான்?” என்று கேட்டாள்.

15

கேட்டவளுக்கு அததெய்வம், “இலக்குமி! கேட்பாயாக; நீ ஒருநாள் சோலையொன்றில் இராகுலனொரு ஊழியிருந்தாய்; இருந்தபொழுது அவன் ஊடலைத்தொத்தபுது உனதடியைவணங்கினான்; வணங்குகையில், இரத்தினத்தினால்

20

சென்று அங்கே தருமசக்கரத்தைப் பிரவிருத்திக்கரச்செய்யு
 விட்டு வருபவனாகிய சாதுசக்கரனென்னும் பொய்க்காரரண
 முனிவனொருவன் உச்சிப்பொழுதில் ஆகாயத்தினின்றும இற
 25 ங்குவர, நீ அவனைக்கண்டு மெய்ந்நடுகிழி மயங்கிக் கலக்கி ஒல்
 கிப் பணிந்தாய்; அதுகண்ட இராகுலன், “இங்கே வந்தவன
 யாரா?” என்று கோபிததுசொல்லலும், நீ அஞ்சி நடுகிழிக்
 அவன்வாயைப் பொத்தி, “ஆகாயத்தினின்றுமிறங்கிய இப
 30 பெரியோனுடைய மலரடியவணங்காமலும் இவனைத் துதி
 யாமலும் இருந்தது எவ்வளவுபெருமபிழை?” என்று அவனு
 க்குச்சொல்லி அவனோடுகூட அமமுனிவனுடைய பாசங்களை
 வணங்கி, “யாங்கள் தேவீருடைய அடியேமலலேமாயினும்,

உ௦ மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

“அத்தீர் தணனி ரமுதொடு கொணர்கேம் (௩௭)

35 அமுதுசெய்தருளாக; தேவீருடைய திருவுளப்பாங்கின்படி
 யே நடத்தற்கு உரிமையுடையேம்” என்று தெரிவித்தலும்,
 அம்முனிவன், “தாயே! உன்பேன்; இங்கே கொண்டுவருக”
 என்றுசொல்ல, நீ உடனே அவற்றைக்கொணர்ந்து அவனை
 யுண்பித்தாய்;

40 அந்நா எவனுண் டருளிய வவ்வறம்

நின்னாவு கொழியாது நினபிறப் பறுத்திடும்; (௪௦-௪௧).

அவ்விராகுலனே உவவனத்தில உனபால்வந்த உதயகுமரன்;
 அதனாலேதான் அவனுடையமனம் உன்னை விரும்பியதன்றி
 உன்மனமும் அவனை மிகப்பறறியது. அந்தப்பிறைமாறறி
 45 நல்வழிப்படுத்தற்கு நினைந்து உன்னை இதழீறிக்கொணர்ந்து
 வைத்து இப்பீடிகையைக் காட்டினேன்; இலகருமீ! இன்
 னுங்கேட்பாயாக; முறபிறப்பில் உன்னுடைய தமககைமாரா
 யிருந்த தாரையையும் வீரையையும் அங்கநாட்டுள்ள கச்சய
 நகரத்தரசனாகிய துச்சயனைப்பவன் மணஞ்செய்துகொண்டி
 50 ஒருநாள் அவாகளோடுசென்று மலைவளங்களைக்காணடுவந்து
 கங்கைக்கரையை அடைந்திருந்தபொழுது, அறவணவடிகள்

அங்கேவரக்கண்டு உடனே எழுந்து வணங்கிய அவன், “ தேவரீராயாவீ? எங்கே எழுந்தருளியது? ” என்று கேட்க, அவர்,
 55 “ பாதபங்கயமலையைத் தரிசித்தற்குவந்தேன்; ஆதிகாலத்தே
 புத்ததேவன் எல்லாவுயிரகனும் துககத்தினின்றும் நீங்கி இன
 புறறிருக்கவேண்டுமென்று நினைந்து அவைகனாயாவும் கேட்டு
 மகிழும்படி அம்மலையின் உச்சியில் நின்றுகொண்டு தருமோப
 தேசஞ் செய்தபொழுது அவருடைய பாதச்சுவடுகளை தங்கப்
 60 பெற்றமையால் ஆஃகு அபபெயராயுடைத்தாயிற்று; குற்ற
 மற்ற அறிவுடையீர்! நீங்களும் அதைத்தரிசித்து வடிப்படுமின்”
 என்று கூறினார். அவர்கூறியவாறு உடனேசென்று அம்மலை
 யையடைந்து தரிசித்த புண்ணியவிசேடத்தால் தாராயும்
 வீராயும் முறையே மாதவியாகியும் சுதமதியாகியுமவந்து உள்
 65 னேடுகூடினார்; மணிமேகலை! நீ பழம்பிறப்பையதீந்தாய்; தரு
 மத்தின தோற்றத்தையும் தெரிந்துகொண்டாய்; முறறைச்சம
 யவாதிசுளுடைய கொள்கைகளையும் இனி ஒருகாலத்திற்கேட்
 பாய்; அங்ஙனங்கேட்கும்பொழுது, உன்னை, “ இளையப்பரு
 கக.—பாத்திரம்பெற்றகாதை. உக

வத்தினள் ” என்றுநினைந்து அவர்கள் தத்தம் சமயவுண்மை
 களைச் சொல்லார்கள்; ஆதலால், அக்காலத்து நீ வேறறுவடி
 வங்கொள்ளவேண்டிவது இன்றியமையாதது ” என்றுகூறி, 70
 வேறறுவடிவைக்கொடுப்பதும் ஆகாயவாய்பே சஞ்சரிக்கசெ
 ய்வதுமாகிய மந்திரங்களிரண்டை அவருக்கு உபதேசித்தது,
 “ நீ புத்ததேவனருளிச்செய்த நலலறவழியை நணுகுகல் ஒரு
 தலையென்று உணாவாயாக; இப்பீடிகையை வணங்கித்ததி
 தது ஊர்செல்வாயாக ” என்று சொல்லிவிட்டு மேலேசெல்லு 75
 தற்கு எழுந்து, “ இன்னும் ஒன்றைச்சொல்ல மதந்துவிட்டே
 னே ” என்று அந்நெய்வம் மீட்டும் இறங்கிவந்து, “ சிறந்த
 விரதவொழுக்கமுடையாய், கேட்பாயாக; மக்கள்யாககை உண
 வாலாகியதொகுதி; இம்மந்திரமோ பசியைத்தொலைக்கும்;

இதனைக்கொள்வாயாக” என்றுசொல்லி அமமந்திரததை அவ
ருக்கு உபதேசித்துவிட்டு எழுந்து ஆகாயவழியே சென்றது. 80

கக.—பாத்திரம்பெற்றகாதை.

அப்பால், மணிமேகலை, அததீவிலுள்ள மணற்குன்றுகளை
யும் பூஞ்சோலைகளையும் குளிர்ந்த மொய்கைகளையும் பார்த்துக்
கொண்டு மெல்ல உலாவியருகையில், ஒருததீவந்துகின்று,
“கப்பலகவிழ்ப்பெற்ற மகளிப்போல இங்குத தனியேவந்தநீ
யாரா?” என்றுகேட்டாள். 5

மணிமேகலை, “பொற்கொடிபோல்வாய்! ‘நீ யாரா’ என்
றது, என்னுடைய எந்தப பிறப்பின் செய்தியைத் தெரிந்து
கொள்ளுதற்கு? கேட்பாயாக; சென்றபிறப்பில் இலககுமி
பென்னும் பெயரையுடையேன்; இராகுலனென்னும் அர
சினங்குமுரனுக்கு மனைவியாகவிருந்தேன்; இப்பிறப்பில் நாட
கக்கணிகையாகிய மாதவியின்வயிறற்றிற்றந்தேன்; என்பெயர்
மணிமேகலையென்பது; மணிமேகலாதெய்வம் காவிரிப்பூம்பட்
டினததுள்ள உவவனத்திலிருந்து இத்தீவிற்கொண்டிவந்து
வைத்தமையால், இந்தப பீடிகையைத் தரிசித்து முற்பிறப்
பையற்றிந்துகொண்டேன்; இங்கே வந்தமையால் நான் அடை
ந்தபயன் இது; என்னுடைய வரலாறு இதுவாகும்; பூங்
கொடிபோல்வாய்! உன் வரலாறு யாது?” என்று கேட்ட
வுடன், தீவதிலகை, “இத்தீவிற்கு அயலிலுள்ளதான இரத 15

உஉ மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

தினத்தீவதிலே மிகவுயாந்துவிளங்காநின்ற சமந்தகூடமலை
20 யின் உச்சியிலேயுள்ள புத்ததேவனது அடியிணைப்படிமை
களைத் தரிசித்துவிட்டு இத்தீவிற்கு முன்னொருகாலத்தில் வந்
தேன்; வந்ததுமுதல் இந்திரன்கட்டளையால் இந்தத்தருமபீடி

கையைக் காத்தகொண்டி இவ்விடத்திலேயேயிருக்கிறேன் ;
 25 என்பெயர் தீவதிலகையென்பது. புத்ததேவனருளிச்செய்த
 நலலறவழியேநடப்போ யாரேனும் இதனைத் தரிசிப்பாரா
 யின், அவர்கள் அந்தத்தரிசனவிசேடத்தால உடனே தமமு
 டைய பழம்பிறப்புணாசியை அடைவது நிண்ணம்; அத
 30 தனமையினையுடையோ உலகத்தில மிக அரியா; அவர்களுக்
 கே தருமபதம் உரிதது; இஃது உண்மை; பழம்பிறப்புணாச
 சிபை யடைந்தமையால், நீ மிகவும் பெரியை; இந்தப்பீடி
 கைக்குமுன்னே மாமலாகருவனையும் செய்தலும் மயங்கிய
 கோமுகியென்னும் கொழுநீரிலஞ்சியொன்று உளளது; அப
 35 பொய்கையினுள்ளேயிருந்து அமுதசுரபியென் றும் அஷ்டய
 பாததிரமானது, ஒவ்வொருவருடத்தும், புத்ததேவன அவ
 தரித்த காலமாகிய வைசாகசுசக்பூணிமைதோறும் மேலே
 வந்து தோன்றாநிற்கும்; இதனை அப்பூணிமையே; அது
 தோன்றுமவேனையும் இதுவே; இப்பொழுது அந்தப்பாததிரம
 உன்கையில் வருமென்று எண்ணுகிறேன்; அதிலிடப்பட்ட
 40 அன்னம் எடுக்கக்கூட மேன்மேலும் வளாந்துகொண்டேயிரு
 க்கும்; அதன்வரலாற்றை உன்னாரிலுள்ள அறவணவடிக
 ளிடத்தே இனிககேடபாய்” என்று சொல்லலும், மணிமே
 கலை அதைப்பெறுதற்குவிருமபிப புத்தபீடிகையைவந்திந்து
 அவளோடுகூடிச்சென்று கோமுகிப்பொய்கையை வலஞ்செய
 துவந்து நின்றவுடன், அப்பாததிரம அப்பொய்கையினுள்
 45 ளிருந்து மணமேகலையின் கையை அடைந்தது; உடனே
 அவள் அவ்வுகடந்தமகிழ்ச்சியுற்று நின்று,

“ மாரீன வெல்லும் வீர நின்னடி
 தீநெறிக் கடுமபகை கடிந்தோய நின்னடி
 பிறாககற முயலும் பெரியோய நின்னடி
 50 துறககம வேண்டாத தொல்லோய நின்னடி
 யெண்பிறை கொடிய விறந்தோய நின்னடி
 கணயிறாக கர்த்தவ கண்ணோய் நின்னடி.

திமொழிக் கடைத்த செவியோய் நின்னடி
வாயமொழி சிறந்த நாவோய் நின்னடி
நரகர் துயாகெட நடப்போய் நின்னடி
யுரகர் துயர மொழிப்போய் நின்னடி
வணங்குத லல்லது வாழத்தலென னூவிற்
கடங்கரது” (கக - ௭௨).

55

என்று புத்திதவனை துதித்தாள் ; இங்ஙனம் துதித்தமணிமே
கலைக்கு உயிராகளுடைய பசிததுன்பநகையும அந்நினை தீர்ப
போருடைய பெருமையையும் தீர்திலைகைசொல்லபுகுந்து,

60

“குடிபயிறப பழிகு ம விழுபந கொல்லும்
பிடிந கலவிப் பெருமபுண விடே
நாணலி களைபு மாணெழில சிதைக்கும
பூணமுலை மாதரொடு புறங்கடை சிறுத்தும்
பசிபிணி யென்றம பாவியது தீர்த்தோ
ரிசைச்சொ லளவைக் கென்னு நிமிராது , (௭௩ - ௮௧)

65

முன்னொருகாலத்தில், மழையே இல்லாத போனமையால்,
பசியால் வருந்திய கௌசிகமுனிவா, அந்நினை தீர்த்துக் கொள்ளு
தற்கு எங்குத்திரிந்து சிறிதும் உணவுகிடையாததுபற்றி மெ
லிந்து பின் நாயிறைச்சியைப்பெற்றுத் தின்னப்புகுந்து, முத
லில அவ்விறைசியின் ஒருபகுதியை, தெய்வங்கட்குப் பவி
யிடுவாராயினா ; அதுதெரிந்த இந்திரன் உடனே எங்கும்
மழைபெய்யச்செய்தமையால், உயிர்கள் களித்தவாழுமபடி
விளைவுபெருகியென்பா ; அதை நீ கேட்டிருப்பபையே

75

ஆற்றுகாக களிப்போ ரறவில் பகர்வோ
ராறளு மாக்க ளருமபசி களைவோ
மேற்றே யுலகின மெய்கநெறி வாழக்கை
மணடிலி ஞாலத்து வாழுவோர்க கெல்லா
முண்டி கொடுத்தோ ருயிர்கொடுத்தோரே ; (௯௨ - ௯௬).

80

ஆதலால், பசியைப்போக்கி உயிரைக்கொடுத்தலாகிய தருமத
 தைச்செய்வாய்” என்று கூறினாள்; அதுகேட்டமணிமேகலை,
 “போனபிறப்பில என்கணவனாகிய இராகுலன் திட்டிவிட
 மென்னும் பாம்பாவிற்றத்து பொருமல யான் தீப்பாய்ந்து உயி 85
 ஓராடுவேவாநீற்கையில் முன்னம சாதுசக்கரமுனிவனை உண்
 பித்தநீனைவையுடையேனென்; இறக்குங்காலத்தில எனக்கு
 அந்நீனப்பிடுந்த புண்ணியவிசேடகதாலேயே இற்தப்பாத்தி
 உச மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

ரம் என்கையிற்புகுந்ததென்று எண்ணுகிறேன்; இதுநிற்க.
 பசியால்வாடிய குழந்தையின்முகத்தைக் கண்டு மனமிரங்கிப்
 90 பால்சுரக்கும் தாய்போலவே வயிறுகாய்ப்பெருமபசி அலைத
 தற்கு இரங்கி வெயிலென்றும் மழையென்றும் பாராமல எங்
 கும் வாடியலைந்துதிரியும் ஏழைகளுடைய முகத்தைக்கண்டு
 இரங்கி இப்பாததிரம் மேன்மேலும் அவர்களுக்கு அமுது
 சுரந்தளித்தலைக்காணும் விருப்பமுடையேன்” என்று சொல்
 95 லககேட்டு மகிழ்ந்த தீவதிலகை, அவளோடு பின்னுரு சில
 நேரம் அளவாவிக்கொண்டிருந்து, “இனி இப்பாததிரத்
 தோடு உன் ஊருக்குச்செல்வாயாக” என்றுசொல்ல, மணிமே
 கலை, அவள்பாததைவணங்கிப் புத்தபீடிகையைத்தொழுது
 வலஞ்செய்து ஆகாயமனமந்திரத்தை ஐபித்தது மேலேயெழு
 100 ந்து ஆகாயவழியேசென்று, தன்னைக் காணாதுவருந்தித்திகை
 தது மயங்கி வழியைநோக்கிக்கொண்டேநிற்கும் சதமதியை
 யும் மாதவியையும் பாதது, வியப்படையும்வண்ணம் அவாக
 ளுடைய முற்பிறப்பை அவர்களுக்கு அறிவித்தது, “பாண்டி
 யாக்கையாற் பெறுதற்குரிய தவவழியை அறவணவடிகளிடத்
 105 தே இனிப் பெறக்கடவீர்; இஃது ஆபுத்திரனுடையகையி
 லிருந்த அமுதசுரப்பென்னும் அக்ஷயபாததிரமாகும்; இத்
 தனைத் தொழுவீன்” என்றுசொல்லி, அதனை அன்புடன்

தொழுத அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு அறவணவடிகளைத் தரிசித்ததற்குச் சென்றாள்.

கஉ.—அறவணர்த்தொழுதகாதை.

சென்றவள், “அறவணவடிகள் எங்கேயுள்ளார்” என்று விசாரித்துக்கொண்டுபோய்,

நரைமுதிர் யாக்கை நடுங்கா நாவி

ஊரைமு தாள னுறைவிடங் குறகி, (ந - ச).

- 5 அவரைத்தரிசித்து மும்முறைபணிந்து துதித்துத் தான் உவ வனஞ்சென்றதும், உதயசுமரன் அங்கேவந்து சொல்லிப் போனதும், பின்பு மணிமேகலாதெய்வம தனனையெடுத்ததுச் சென்று மணிபல்லவத்தில்வைத்ததும், அததீவிலுள்ள புத்த பீடிகைக்காட்சியால் தன் பழம்பிறப்பைத் தான் நினைந்துகொண்ட
- 10 தும், “முற்பிறப்பிற் கணவனாகவிருந்த இராகுலனை உதய கஉ.—அறவணர்த்தொழுதகாதை. ௨௫

சுமரனாக வந்துபிறந்தான்; அப்பிறப்பில் உனக்குத் தமக்கை மார்களாக விருந்த தாரையும் வீரையுமே மாதவியும் சுதமதியு மாக வந்தனர்; அவர்கள் வரலாற்றை அறவணவடிகள் பால் நீ தெரிந்துகொள்” என்று மணிமேகலாதெய்வஞ்சொல்லி மூன்றுமந்திரங்களை உபதேசித்துச் சென்றதும், அப்பால் தீவ 15 திலகைவந்ததும், அவளுடன் சென்று கோமுகிப் பொய்கையி லிருந்த அமுதசுரபியைப்பெற்றதும், “ஊருககுச்சென்று அறவணவடிகள் பால் ஆபுத்திரன் வரலாற்றைக்கேள்” என்று அத்தீவதிலகைசொல்லாத தான்வந்ததும் ஆகிய இவற்றை யெல்லாந்தெரிவிக்க, அம்முனிவாசேக்டி மகிழ்ந்து, “முன்பு 20 ஒருமுறை நான் பாதிப்பங்கயமலையை வாழிபட்டி மீண்டிருக்கையில துச்சயராசனை ஒரு சோலைபிறகண்டேன; “அரசு, நீயும்

உன்மனை வியரும சுகமோ?" என்று யானவிலை, அவன் மனங்
கலங்கி அரசுறிகொண்டு, வீலா மதுவினமயசுகதநால ஒரு
யானைமுனைசென்று இறந்ததும், அசெய்தியைசுகேடெயருந் 25
திய தாரை ஒருமாடத்தினமீதேறி வீழ்ந்து மரித்ததுமாகிய
பெருந்துன்பத்தைக்கூறி வருந்தினன்; நான், "இது பழ
வினைப்பபனாகும்; ஆகலால், நீ வருந்தாதே" என்று சொல
லிப்போந்தேன்; அங்ஙனமிறந்த நீவிர இப்போது கூத்தரைப்
போல வேறுவேடம் பூண்டுவந்தீர்கள்" என்று மாதவியையும் 30
சுதமதியையும்பாரததுச் சொல்லிவிட்டு, பின்னும் மணிமேகலை
யைப்பார்த்து, "இவவுலகிற பௌத்ததருமங்கள் குறையப
பாவங்களிமிருந்தன; ஆனாலும், சிந்துசிந்து தருமமுண்டாத
லுக்கூடுமென்று எண்ணி நான் தருமத்தை உபதேசித்துவரு
தலுமுண்டி; அத்தருமத்தை இவவுலகத்திலுள்ள மாந்தரறி 35
யார; இவவுண்மையைறிந்த இச்சுககரவாளத்தான்தேவர்க
ளுடைய வேண்டுகோளால், ஆயிரத்தறுநூற்றுப் பதின்னா
மாணடிவ துஷிதலோகத்திலுள்ள தேவன் இவவுலகத்தில
அவதரிப்பான்; அதற்குப்பின்பு யாவருக்கும் அருளறத்தில்
மனஞ்செலலும்; 40

புகழ் ஞாயிறு தோன்றுங் காலேத
திங்களு ஞாயிறு நீங்குற விளங்கத்

* இங்கே கூறப்பட்டுள்ள ஆண்டு இன்னசகாப்தத்தைச்சாரந்தென்று
புலப்படவில்லை; ஆண்டு - வருடம்.

உக மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

தங்கா நாண்மீன் றகைமையி னடக்கும்
வானம பொய்யாது மாநிலம் வளமபடும
45 ணனுடை யுயிர்க ளுறுதயர் காண
வனிவலங் கொட்டு மாநிரம வளமபடும

நளியிரு முந்ரீ நலமபல தரூஉம்
 கறவைகன் ழூர்ததிக கலநிறை பொழியும்
 பறவை பயன்றுய்த் துறைபதி நீங்கா
 விலங்கு மககரும் வெருஉப்பகை நீங்கும்
 கலங்களுர் நரகரும் பேயுங் கைவிடு
 கூலுங் குருடு மூமுளு செவிடு
 மாவு மருளு மன்னுயிர பெரு அ
 அந்நாட் பிறந்தவ னருளறங் கேட்டோ
 ரின்னாப் பிறவி யிகந்தோ ராதலிற்
 போதி மூலம பொருநதிய சிறப்பி
 னாதன் பாத நவைகெட வேத்துதல்
 பிறவி தோறு மறவேன மடககொடி, (அசு - கரு).

50

55

60

65

70

இதுநிற்க; மணிமேகலை! இந்நகரத்தில உன்னாலே சிலவிசே
 டங்கள் நிகழ்வனவாம்; அவை நிகழ்ந்தபின்பன்றி யான்கூறும்
 தரும்மொழி உன்மனத்திறபொருந்தாது; இவ்விருவரும் முந்
 பிறப்பிற பாதபங்கயமலையை வழிபட்ட புண்ணியவிசேடத்
 தால் பிறகாலத்தில உன்னோடுகூடிப் புதந்தேவனது திருவடி
 யைத்தொழுது வணங்கி வீணைகளினினறும் நீங்கி முததியை
 யடைவார்கள்; உயிரமருந்தாகிய மிகச்சிறந்த அமுதசரபியை
 நீபெறறனை; எல்லாவுயிரகளுடைய பசியையும் தீர்ப்பாயாக;
 மக்க டேவ ரெனவிரு சாாகரு
 மொத்த முடிவி னேரற முரைக்கேன்
 பசிப்பிணி தீர்த்தல்" எனறே யவருந்
 உவப்பெரு நலவறகு சாற்றினா. (ககசு - ககக).
 மணிமேகலையும் அங்கனமே செய்யவேனென்றான.

கக.—ஆபுத்திரன் றிறமறிவித்தகாதை.

பின்பு அறவணவடிகள் மணிமேகலையைநோக்கி, “ஆபுத்
 திரன் வரலாறறைக்கூறுவேன்; கேட்பாயாக; வாரணசியெ
 ன்னுமூரில வேதமோதுவிப்பவனாகிய அபஞ்சிகனென்னுய
 அந்தணைமனைவி, சாலியென்பாளா; அவள் நியமந்தப்பயொ
 முகினைமயால் உண்டாகிய பாவத்தைத்தீர்த்துக்கொள்ளும்

5

பொருட்டு, தான் கருப்பினியாகவிருந்தும் அதைப்பாராமல் கன்னியாகுமரிக்கு நீராட்சசென்றான்; சென்றவன் சூலால் வருந்தி வழியிடையே ஒரு குழந்தையைப்பெற்று, அககுழந்தையிடத்திற் சிறிதும் இராகமவையாமல் அககுழந்தையை ஒரு தோட்டத்தில இட்டி நீங்கினான்; நீங்கவே அககுழந்தை 10 உணவுபெறாது பசியால் வருந்தியழுதது; அவவழுகையோசையைக்கேட்கி ஒருபசுவானதுவந்து அதன் வருத்தத்தீருமபடி நாவால் நக்கிப் பாலூட்டி ஏழுநாள்வரையும் அப்புறஞ்செல்லாது பாதுகாத்துக்கொண்டிருந்தது; அப்படியிருக்கையில், வயனங்கோடென்னும் ஊரிலுள்ளவனாகிய பூதியென்னும் அந்தணனொருவன் தன் மனைவியாடும் அவவழியையவருபவன், அக்குழந்தையழுக கூடாதுகூடக்கேட்கிச் சென்று தனியாகிட்டுக்கு அதைக்கண்டி மிக்க துன்பத்தோடு கண்ணீர்பெருக்கி, 'இவன் பசுமகனல்லன்; எனமகனே' என்றுகூறி அககுழந்தையைப்பெடுத்தது ஊர்சென்று வீட்டைந்து மகிழ்ச்சியுடன் 20 வளர்த்தது உரியகாலத்திற் தனகுலத்துக்குரிய கலவினை நன்குபயிற்றிவந்தான்; வருகையில், அச்சிறுவன், ஒருநாள் அவ்வூரில் ஓரந்தணன் வீட்டிறப்புக்கு, யாகசாலையில் ஒருபசுமாலையைச்சுற்றிய கொம்புகளையுடையதாய்ப் பின்பு தனக்குண்டாகும் துன்பத்திற்கு அஞ்சி வெய்துயிர்த்தபுலம்பி 25 வேட்களுடைய வலையிற்பட்ட மான்போல அஞ்சிக் கதறுவதைக்கண்டு மனநடுங்கிக் கண்ணீருருகது, 'இவர்களறியாத வண்ணம் இப்பசுவைக் கவர்ந்துகொண்டு இரவிற்போய்விடுவேன்' என்று தன்னுள் எண்ணிக்கொண்டே ஒருபக்கத்தில் ஒதுங்கியிருந்து அனறிரவில அப்பசுவைக் கையிற்பறறி ஊருக்குவெளியே போய்விட்டான்; பசுவைக்காளுத அந்தணர்கள் பலர் அதனைத்தேடிச்சென்று, வழியில் பசுவையும் அதனைக் கவர்ந்துசென்ற அச்சிறுவனையுங்கண்டு அகப்படுத்திக்

கொண்டு, அவன் கருததையறியாராய், “புலையா, இப்பசுவை இரவில் ஏன் கவர்ந்துசென்றாய்?” என்றுகேட்டு அவனைக் கோலாலடித்து ஒறுக்கத்தொடங்கினா. அப்பொழுது, பசு, வருத்துகின்ற உபாத்தியாயனைமுட்டி வயிறறைக்கிழித்துக் குடண்ப்புறப்படச்செய்துவிட்டுக் காட்டில் விரைந்தோடிவிட்டது. ஆபுத்திரன் அவர்களைநோக்கி, “வருததன்மின்; யான் உஅ மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

40 சொல்வனவற்றைக்கேண்மின்; நீங்கள் வருந்துப்படி இப்பசு என்ன குறறஞ்செய்தது?

விடுநில மருங்கிற் படுபுல் லார்த்து
நெடுநில மருங்கின் மக்கட் கெல்லாம
பிறந்தநாட் டொட்டுஞ் சிந்ததன நீம்பா
வறந்தரு நெஞ்சோ டருள்கரந் தூட்டு
மிதனொடு வந்த செற்ற மென்னை?” (இக - இடு).

45 என்றுசொல்ல, அவர்கள், “நீ விதியையறியாமல வேளாவியை இகழுகின்றாய்; ஆகலால், பசுமகனைன்பதற்குப் பொருத்த முடையை” என்று இகழ்ந்துகூறலும், ஆபுத்திரன்,

50 “ஆன்மக னசலன் மான்மகன் சிருவகி
புலிமகன் விரிஞ்சி புலையோர் போறறு
நரிமக னல்லனோ கேச கம்பள
னீங்கிவா துவருலத திருடி கணங்கனென்
ரோங்குயர் பெருஞ்சிறப் புணாததனு முண்டா
லாவொடு வந்த வழுக்குல முண்டோ” (சுள - சுஅ).

55 என்று சொல்ல அவர்களுளளே ஓர்ந்தணன், “இவனுடைய பிறப்பின் வரலாற்றை யான் அறிவேன்; முன்னொருநாள, கணியாகுமரியில் விதிப்படி நீராடிவிட்டி வருத்தத்தோடு வந்த சாலியெனனும் ஒரு பாராப்பனியைக் கண்டு, “உன் ஊர் யாது? நீ எதற்காக இங்கே வந்தனை?” என்று நான கேட்டதற்கு அவளா, “யான், வாரணசியென்னுமூரி லுள்ள ஆரண உவாததியாகிய ஓர்ந்தணன் மனைவி; யானொழுகிய தீயவொழு

60

- க்கததாற கணவனைப்பிரிந்து கன்னியாகுமரிக்கு நீராட்சி
செலலுகையில், கொற்கைநகரத்துக்கு அப்பாற காதவழித
65 னூரத்திலுள்ள இடையர்சேரியில ஆண்டுமுற்றையொன்றைப்ப
பெற்று இரக்கமின்றி அதனை அங்குள்ள ஒருநீராட்டத்தில்
இட்டுப்போனேன் ; இப்படிப்பட்ட தீவினையென்கீழ் எனக்கு
நற்கதியுண்டோ” என்று மிகத துன்புற்று அழுநாள் ; அங்க
மைமுதவள்பெற்ற அந்தமகளை இவன் ; இதைச் சொல்லு
70 தலால யாதுபயனென்று இதுகாறும் உங்களுக்குத் தெரிவியா
திருந்தேன் ; அசுத்ததைதலால் இவனைத் தொடாதொழியின்”
என்று சொல்ல, ஆபுத்திரன், “ திலோதமையின் புத்திரர்கள்
பெரியமுனிவர்களாக இருந்தல் கேட்டிவினோ ; நீங்கள் சாலிக்

* சாலியென்பதற்கு அருந்ததியென்றும் ஒருபொருள் தோன்றிறது.

கசு.—பாத்திரமரபுகுறியகாதை.

உசு

குத்தவறுகூறத் துணிந்தீர்களே” என்றுசொல்லி அவர்களைப்
பார்த்து நகைத்தான். வளர்த்த பூதியும் அசுத்தனென்று எண் 75
ணி உடனே அவனை நீக்கிவிட்டான். அப்பால், ஆபுத்திரன் பிச்
சையெடுத்தது உண்டு பொழுதுகழிக்க எண்ணினான். பசுவைத்
திருடின களவென்று இகழ்ந்து அந்தணாகளுடைய கிராமங்
களிலெல்லாம் அவனுடைய பிச்சைப்பாததிரத்திற் கலவிடத்
தொடங்கினார்கள் ; அதனால், வேறு புகலின்றித் தென்மதுரை
யையடைந்து சிந்தாதேவியின்கோயிலாகிய கலைசியமத்தின் 80
முன்னேயுள்ள அம்பலத்தையே யிருப்பிடமாகக்கொண்டு கை
யிற் பிச்சைப்பாததிரத்தையேந்தி வீடுகள்தோறும் சென்று
சென்று வாங்கிவந்தவுணவை,

காணா கேளார் காண்முடப் பட்டோர்

பேணுந் திலலோர் பிணிநடுக் குற்றோர்

யாவரும் வருகவென் றிசைத்தட னூட்டி, (ககக-ககக).

85

அவர்களுண்டுடொழிந்த பிச்சையையே தானுண்டு பிச்சையோ

டடைத தலையணையாகவைத்ததுகொண்டு அவ்வமபலததின் கண்ணே நாளதோறும் இரவிற கண்படைபுரிந்து காலங்கழித்தவந்தான.

90

கச.—பாத்திரமரபுகூறியகாதை.

அவன், அங்ஙனம காலங்கழித்தவருங்காலததில, அவனுக்கு ஒருநாள அங்கே நிகழ்ந்தசெய்தியைச்சொல்லுவேன்; கேட்பாயாக; அவன் அவ்வமபலததில ஒரிரவில தூங்கும் பொழுது, சிலர்வந்து, “பெருமபசி எங்களை வருத்தாநின்றது” என்றாகள்; அதைக்கேட்ட அவன் அததன்பததைத்தீர்த்தறகு ஆறறவிலலாதவனாய் மிகக வருத்தமடைந்தான்; அச்சமயத்திற சிந்தாதேவி எழுந்தருளிவந்து, “இதனைக்கொள்வாயாக; நாடெல்லாம வறுமையுற்றாலும இவ்வோடு வறுமையைடையாது; கொடுக்கக்கொடுக்க இதில உணவு வளர்ந்து கொண்டேயிருக்கும்” என்றுசொல்லி, தன்கையிலுள்ள அக்ஷயபாதிரமொன்றை அவன்கையிறகொடுத்ததான; உடனே அவன், அளவுகடந்தமகிழ்ச்சியடைந்து,

5

“சிந்தா தேவி செழுங்கலை நியமத்து
நந்தா விளக்கே நாயிசைப் பாவாய்
வானோ தலைவி மண்ணோர் முதல்வி
யேனோ ருற்ற விடர்களைவாய்” (கஎ - ௨௦).

15

௩௦

மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

20

என்று துதித்தது அத்தேவியைப்பணிந்து, முன்பு பசித்தவந்திரந்தவர்களை ஊட்டி மகிழ்வித்து, அன்றுமுதல் எல்லாவுயிரகளுக்கும் உணவளிப்பானாயினன்; உண்பதற்காக மனிதர்கள் பலர் அவனைச்சூழ்ந்துகொண்டார்கள்; விலங்குகளும் பறவைகளும் அவனைப் பிரியாவாய் அன்புடன் சுறறிககொண்டன; அப்படியிருக்கையில், ஒருநாள அவனதுபுண்ணியமிசூதியைத்தனைது * பாண்டிகம்பளநடுககத்ததால அறிந்த இந்திரன், அவனுக்கு வரவகொடுக்கநீண்டு ஒரு முதியவேதியனது வயு

25 வுகொண்டிவந்து நின்று, “நான் இறந்திரன்; வரங்கொடுத்ததற்கு வந்தேன்; நீ விருமபியது யாது? உன்னுடைய பெரிய தானத்தின்பயனைப் பெற்றுக்கொள்வாயாக” என்றுசொல்ல, ஆபுத்திரன் விலாவெலுமபு ஒடியுமவண்ணஞ் சிரித்து,

30 “ அஞ்செய் மாடிகள் புறங்காத் தோம்புநர்
 நறவஞ செய்வோர பறற முயல்வோர்
 யாவரு மிலலாத தேவர்கன னுட்டுக
 கிறைவ னாகிய பெருவிறல் வேந்தே! (சு0 - சுந).

வருந்திவந்தவாகளுடைய தீர்த்ததற்கரியபசியினைத்தீர்த்தது அவா களுடைய இனியமுகத்தை யான் காணுமபடி செய்கின்ற என

35 து தெய்வப்பாததிரம ஒன்றே போதும்; வேறொன்றும் வேண்டற்பாலதன்று” என்று அவனை மதியாதுசொன்னான்; சொல்லவே இறந்திரன் கோபித்தப பசித்தான்பத்தால் வருந்துவோ ரிலலாமலிருக்கும்படி செய்வேனென்றுநினைந்து எங்கும் மழை பெய்வித்தது மிகக செல்வத்தையுண்டாககினன்; அதுனால், பசி

40 ததுவருவோ இலராயினா; அதுகண்டு ஆபுத்திரன் முன்னி ருந்த அம்பலத்தைநீங்கி ஊர்க்காதோறும்போய், “ உண்போ யாரேனுமுண்டோ?” என்று வினாவத்தொடங்கினான்; அது கேட்டுச செலவககளிப்பால் யாவரும் அவனை யிகழ்ந்தார்கள்; உண்போரைப் பெருமையால், அவன் பெருஞ்செலவத்தை

45 யிழந்தோரைப்போல வருந்தித் தனியேசெல்லுக்கையில், கப்ப லில்வந்த சிலா, அவனைக்கண்டு, சாவகநாடு மழையில்லாமை யால் மிகுந்த வறுமையுற்றதென்றும் அதிலுள்ளவயிர்கள்

* பாண்டுகமபளம் - வெள்ளைக்கம்பளம்; தனது பாண்டுகமள நடுக கத்தைக்கொண்டு உலகிலுள்ள சில நிகழ்ச்சிகளை இறந்திரன் அறிந்துகொள் வானென்றுகூறுதல பௌதசர்களுடைய வழக்கமென்று தெரிவின்றது.

கரு.—பாத்திரங்கொண்டுபிச்சைபுக்ககாரை. ௩௧

பெரும்பாலும் பசியால் இறந்தவைவென்றும் கூறினர்; அது

கேட்டு அவன் அந்நாட்டிற்குச் செல்வேனென்று நினைந்து கப்பலேறினன்; அக்கப்பல் சென்று மணிபல்லவத்தினருகே ஒரு நாள் தங்கிறது; அவன் அதீவில் இறங்கினன்; மீகாமன், இறங்கிய ஆபுத்திரன் ஏறிவிட்டானென்று எண்ணி இருளில் அக்கப்பலைச் செலுத்திக்கொண்டுபோயினான். போனது தெரிந்து ஆபுத்திரன் மிகுந்தவருத்தமடைந்து, “பலர்க்கு உணவளிக்கும் இப்பாததிரத்தை வைத்துக்கொண்டு யாருமில்லாத இத்தீவில் யான்மட்டும் இரேன” என்று எண்ணி அப்பாததிரத்தைத் தொழுது, “வருடத்திற்கு ஒருநாள் நீ தோன்றுவாயாக” என்று கூறிக் கோழுகிப்பொய்கையில் அதைவிட்பவன், “மிக்கருணையோடுகூடித் தருமஞ்செய்தலையே மேற்கொண்டு எல்லாவுயிரகளையும் பாதுகாப்பீரா யாரேனுமவரின் அவாகையிற புதுவாயாக” என்று சொல்லி அப்பொய்கையில் விட்டிவிட்டுத் தான் படமினிவீருந்து உயிர்துறப்பாலாயினான். அப்பொழுது அதீவிற்குச் சென்ற யான் அவனைக்கண்டு, “நீ யாதுதுன்பமடைந்தாய்” என்று கேட்க, நிகழ்ந்தவற்றைச் சொல்லி மணிபல்லவத்தில உடமபைழித்ததிவிட்டி எல்லாவுயிரகளையும் பாதுகாக்கமுண்ணாதே தோடுசென்று சாவகநாட்டரசனுடைய பசுவயிறறிவித்தான்.

கரு.—பாத்திரங்கொண்டிபிச்சைபுக்ககாதை.

மணிமேகலை! இன்னும் கேட்பாயாக; முன்பு ஆபுத்திரனுக்கு ஏழுநாள்வரையும் பாலுடைய பசுவானது, அப்புண்ணியவிசேடததால் சாவகநாட்டில் தவளமலையில் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் மண்முகமுனிவனிடத்தே, பொன்மயமாகிய கொம்புகளையும் குளம்புகளையும் உடையதாய்ச்சென்று, ஈனுமுன்னமே பால்சுரந்து எல்லாவுயிரகளையும் உண்ணச்செய்துகொண்டிருந்தது; அதனைக்கண்டு, முக்காலவுணர்ச்சியையுமுடைய அமமுனிவன், “இப்பசுவயிறறில் எல்லாவுயிரகளையும் பாதுகாக்கும் ஒரு விசேடபுருடன் பொன்மயமான முட்டையினிடம் தோன்றுவன” என்று கூறினன. தருமஞ்செய்

தற்காகவே மணிபல்லவத்தில இறந்த ஆபுததிரன் தனைக
 குழவிப்பருவத்தே காத்தளித்தபசுவை எப்பொழுதும் நினைத
 ௩௨ மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

துக்கொண்டிருந்தவனானவன், மண்முகமுனிவன்கூறியவாரே
 15 அபபசுவயிறறில் தோன்றினன்; அவன் தோன்றியகாலம் வை
 சாகசத்த ஸூர்ணிமை; அப்பொழுது சில நன்னிமித்தங்கள்
 நிகழ்ந்தன. அதுதெரிந்த சககரவார்க்கோட்டதனான முனி
 வர்கள், “புத்தன் அவதரிக்குங்காலத்தில் தோன்றும் நிமித
 தங்கள் இப்பொழுது நிகழ்வதற்குக் காரணம் என்ன?” என்று
 20 வியப்புற்று, அதனுண்மையைத் தெரிந்துகொள்ளுதற்குக் கர்
 திற்பாவையைடைந்து வினாவினாகள்; அது, “மணிபல்ல
 வத்தில் இறந்த ஒரு விசேடபுருடன் உயிரகளைப் பாதுகாந்ததற
 காகச் சாவகநாட்டிலுதித்தான்; அதனால்தான் நன்னிமித்தங்
 25 கள் நிகழ்ந்தன. அவன் வரலாற்றை அறவண்பாற கேண்
 மின்” என்றுசொல்லி என்பாலனுபபி எனது நாவைவருத்தி
 யது; மகப்பேறில்லாமல் வருந்துபவனை அந்நகரத்தரசன்
 பூமிசந்திரனென்பவன் மண்முகமுனிவனைவணங்கி மேற்கூறிய
 பசுப்பெற்ற குழந்தையை வாங்கிக்கொண்டுசென்று வார்த்து
 வந்தான்; அச்சிறுவன் இப்பொழுது அரசுரிமைபெற்று வாழ்
 30 கின்றான்; இதுநிறக; காவிரிமாநதி மாறாது நீர்பெருதி இந்
 நாடடைவளமுறச்செய்தும் யாதுகாரணத்தினாலோ உயிரகள்
 வறுமையால்வருந்துகின்றன; ஆதலால்,

“வெண்டினா தந்த வழதை வானே

ருண்டொழி மிச்சிலை யொழித்தவைத தாங்கு, (௫௧ - ௫௨).

35 மிகப் பயன்படுகின்ற இவ்வமுதகரபியை நீ அம்மாவைத்திருந
 தல் தகுதியன்று” என்றுகூறினர். அதைக்கேட்ட மணிமே
 கலை, உடனே அவரை வணங்கித் துதித்துப் பிக்குணிக்கோலம்
 பூண்டு, அப்பாததிரத்தைக கையிலேந்தி வீதியையடைந்தான்;
 அடையவே, உச்சயினிரகரத்தரசனாகிய பிரச்சோதனென்
 பவன் உதயணனை வஞ்சித்துச் சிறைப்படுத்தியபொழுது,

40 அவனைச் சிறைமீட்டற்கு அவன்மந்திரியாகிய யெளகந்தராயனென்பவன் வேறுவடிவங்கொண்டு வீதியையடைந்த காலத்தில், அவனைக்கண்டு துன்புறது அநேகா சூழ்ந்தாறபோல பிக்ருணிககோலத்தையுடைய மணிமேகலையைக்கண்ட பலரும், “உதயகுமரனுடைய உள்ளத்தில் ஒளித்திருக்க

45 மிவள் எல்லாருங்காணும்படி பிச்சைப்பாததிரததையேந்தி வீதியையடைந்தது என்ன வியப்பு!” என்றுகூற்த துன்புறது
 50 ககா.—ஆதிரைபிச்சையிட்டகாதை. ௩௩

அவனைச் சுற்றிக்கொண்டனா. அப்பொழுது மணிமேகலை, “கறபுடைமாதா இடும் ஐயத்தையே முதலில் ஏற்றுக்கொள்ளுதல் தகுதி” என்றுசொல்ல, காயசண்டிகை, “மழையைத் தரும் கற்புடைமாதர்களுள் மிகமேம்பட்டவளாகிய ஆதிரை யென்பவளுடைய வீடு இது; நீ இதிற் புகவேண்டிம” என்று அவளுக்குக் கூறினள்

55 ககா.—ஆதிரைபிச்சையிட்டகாதை.

அங்கனங்கூறிய காயசண்டிகை, மீட்டும் மணிமேகலையை நோக்கி, “இந்த ஆதிரையின் கறபுவிசேடததைக கேட்பாயாக; இவளகணவன சாதுவனென்பான்; அவன் ஒரு பரத்தையின் இணக்கத்தாற கைப்பொருளிழந்து வறுமையுற்று வேறுதேயம்போய்ப் பொருள்தேடவெண்ணிச் சிலவணிகரோடு கபப லேற்சென்றான்; செலலுகையில், கடுங்காற்றால் அக்கபபல் கவிழ்ந்தது; கவிழ்வே சாதுவன் அதிலிருந்து ஒடிந்துவிழுந்த பாய்மரத்தாணடமொன்றைத் தெப்பமாகப்பறறிகொண்டு நீர் திசென்று, உடையில்லாது சஞ்சரிப்பவாகளாகிய நாகருடையமலைப்பக்கத்தை அடைந்தான்; அஃது அங்கனமாக;

10 அக்கபபலினின்றும் நழுவியமரத்தைப் பறறிக கடலில் நீந்திப் பிழைந்ததுக காவிரிப்பூம்பட்டினம் வந்தோர், “கபபல் உடைய இறந்தவர்களோடு சாதுவனுமிறந்தான்” என்று ஆதிரைக்குக் கூறினா; அதுகேட்ட அவள, மிக்க வருத்தமடை

15
 விற்றகுணை அடுக்குவிததை தீயைமூட்டி, “வினைப்பயனால்
 20
 *என் கணவனடைந்த இடத்தை நானுமடையக்கடவேன்”
 என்று சொல்லி அதிம்புருந்தாள்; புருந்தவளை அததீயானது
 சுடாதொழிந்தது; ஒழியவே, அவள், “தீயுஞ்சுடாதபாணியேன்
 இனி யாதுசெய்வேன்” என்று ஏங்குகையில், ஆகாயவாணி
 யானது, “ஆதினா! உன்கணவன் இறக்கவில்லை; அவன்
 பிழைத்துச்சென்று இப்பொழுது நாகாமலையிலிருக்கிறான்;
 அங்கே பலவருடும் தங்கான்; சந்திரத்ததனென்னும் வாணிக
 னுடைய கப்பல்வழியேவந்து உன்னையடைவான்; நீ வருந்
 தாதே” என்று கூறிற்று; அதைக்கேட்ட ஆதினா வருத்த
 25
 மொழிந்து வீட்டையடைந்து கணவன் வினாந்துவருதலைக்

6

௩௪ மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

குறித்தது அதற்கேற்ற புண்ணியங்களை இடைவிடாது செய்து
 கொண்டிருந்தாள்.

30 அங்கே நாகாமலையைடைந்த சாதுவன், ஒருமரநிழலைச்
 சார்ந்து அயர்ச்சியால் துயில்கொள்ள, அம்மலையிலுள்ள நாகர்
 கள்வந்து இவவுடம்பு நமக்கு நலவவுணவாகுமென்றெண்ணி
 அவனை எழுப்பினா; அவன் அவர்கள் பாஷையை விளங்கக்
 கற்றவனதலால், அவர்களோடு பேச, அவர்கள் அவனை வருத்த
 தலைத் தவிரந்து, “எங்களாசிரியன் ஒருவனிருக்கின்றான்;
 35 அவனிடம் நீ வரவேண்டும” என்று அழைத்துச்சென்றார்
 கள்; சாதுவன், அவர்களோடும் போய்,

களளடு குழிசியங் கழிமுடை நாற்றமும்
 வெள்ளென் புணங்கலும் விரவிய விருக்கையி
 வென்றதன் பிணவோ மருந்தது போலப்
 40 பெண்டே னிருந்த, (௬௬ - ௬௯).

அவர்களுடைய குருமகனைக்கண்டு அவனோடு அளவளாவி
 அவனை வயமாக்கிக் கொண்டான்; கொள்ளவே அக்குருமகன்,
 “நீ இங்குவந்தது எதன்பொருட்டு?” என்ன, சாதுவன்
 45 கிசழ்ந்ததைக்கூறினன். அவன், “பசியால் வருந்திய இவ
 னுக்கு வேண்டியவளவு கள்ளையும் ஊனையுங்கொடுத்தப பின்
 இளையளாகிய நங்கை ஒருத்தியையுங்கொடுமின்” என்று
 சொன்னான். சாதுவன் அதுகேட்டு அவனுடைய அறியா
 மைக்குவருத்தி, “எனக்கு அவைவேண்டா” என்றான்;
 50 அவன், “பெண்டினையும் உண்டியையுமன்றி மாந்தர்க்கு இன்
 பந்தருவது வேறே யாதுளது? இருந்தாற்சொல்வாய்” என்று
 கோபித்துசொல்ல, சாதுவன்,

“மயக்குங் கள்ளு மன்னுயிர கோறலுங்
 55 கயக்கறு மாக்கள கடிந்தனர் கேளாய்
 பிறந்தவர் சாதலு பிறந்தவர் பிறத்தலும்
 உறங்கலும் விதித்தலும் போன்ற துண்மையின்
 நல்லறஞ் செய்வோ நல்லுல கடைதலும்
 அல்லறஞ் செய்வோ ருருர கடைதலும்
 உண்டென வுணர்தலி னுரவோ கணந்தனர்” (அச - 40).
 என்றுகூறினன்; பின்பு அவன்கேட்ட வினாக்களுக்கெல்லாம்
 60 தக்கவாறு விடைகூறி மறுபிறப்பும் புண்ணியபாவங்களும்
 கள்.—உலகவறவிப்புக்காரதை. ௩௫

அவற்றால்வரும் இன்பதுன்பங்களுமுண்டென்பதை அறிவு
 றுத்தி இறகருமவரையும் நடக்கவேண்டியமுறையையும் அவ
 னுக்கு இயையத்தெரிவித்தது விடைபெறறு, அவன்கொடுத்த
 சந்தனம் அகில துகில முதலியவற்றைக கைகொண்டு, அவரு
 வந்த சந்திரத்ததென்னும் வாணிகனுடைய கப்பலிலேறி இந் 65
 நகரையடைந்து இவளோடு வாழ்வானாகிப் பல தானகருரு
 செய்தான். அப்படி பபட்ட மேம்பாடடையுடையவளாகிய

இந்த ஆதிரையின்கையால் முதலிற பிச்சைபெறுக” என்று சொல்ல, மணிமேகலை, அவளுடைய மனையிறபுகுந்து வாய் பேசாமற் சித்திரம்போல வினாளுள், நின்றவுடன,

70

தொழுது வலங்கொண்டு தயரறு கிளவியோ
டமுத சுரபியி னகனசுரை நிறைதரப
பாரக மடங்கலும் பசிபிணி யறுகென
ஆதிரை யிட்டன ளாருயிர் மருத்து. (கநஉ - கநடு).

கௌ.—உலகவறவிபுக்ககாரைத்.

ஆதிரையளித்த பிணசூயை முதலில மணிமேகலை ஏற்ற பின்பு அமுதசுரபியிலுள்ள சோற்றுத்திரளை,

அறத்தி னீட்டிய வெண்பொரு ளறவோன்
றிறதது வழிப்பேஞ் செபகை போல, (க - ச)

எடுக்க எடுக்கக் குறைபாமல மேன்மேலும் வளாசசியையடை

5

ந்து, வந்தோருடைய பசியைப் போக்கி விளங்கிறது. அது கண்ட காயசண்டிகையியந்து மணிமேகலையை வணங்கி,

“அன்னாய்! என்னுடைய தீராபபசியையும் தீர்த்தருளவேண்டி” என்று வேண்டினள்; உடனே மணிமேகலை, அமுதசுர

10

பியிலிருந்து ஒருபிடியமுக்கையெடுத்தது அவளது கையிலிடாள். அக்கையுண்டு அபபசினாய்தீர்த்து மகிழ்ந்த காயசண்டிகை,

“வடகிசையில் வித்தியாதரருலகிலுள்ள காஞ்சனபுர மென்பது என்னுடைய ஊர்; தென்றிசைக்கண்ணதாகிய பொ

தியின்மலையின்வளங்களைக் காண்பதற்குக் கணவனும யானும் புறப்பட்டுப்போந்து இடையேயுள்ள காட்டாறென்றின் கரை

15

யிலிருந்தேம. இருக்கையில், விருச்சிகனென்னு முனிவனொருவன் பாரணஞ்செய்தற்குப் பனங்கனிபோன்ற பருமையை யுடைய நாவற்கனியொன்றைத் தேக்கில யில்வைத்துவிட்டு

கூசு மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

நீராடச்சென்றான். அக்கனி அம்முனிக்கு உணவாகுமென்பதனை அறியாதநான் முற்பிறப்பிறசெய்த தீவினையால் அக்கனியைக் காலாற் சிதைத்துக்கெடுத்தேன்; நீராடி மீண்டு

20

- வந்த விருசகிகள் அக்கனி என்னுற் சிதைந்திருத்தலையறிந்து கோபிதது என்னைநோக்கி, தெய்வத்தன்மையுள்ளதும் பன்னிரண்டிவருடததுக்கு ஒருமுறை ஒருகனியைததருவதுமாகிய நாவன்மரத்திலுண்டானது இது; இதையுண்டோர் பன்னிரண்டிவருடம் பசியொழிந்திருப்பாரா; நானே பன்னிரண்டிவருடம் பட்டினியிருந்து ஒருநாளுண்ணும் விரதமுடையேன்; உண்ணுந்தினமும் இன்றுதான்; யான் உண்ணகருதிய கனியும் இதுவேகாண்; இதனை நீ அழித்துவிட்டாய்; ஆதலால், ஆகாயவழியேசெல்லுமந்திரததை மறந்து யானைத்தியென்னும் நோயாற் பன்னிரண்டிவருடம் தீராபசிகொண்டு வருந்திப்பின்பு இங்கு இக்கனியை நான் உண்ணுந்தினத்தில நீ பசியொழிவாயாக” என்றுகூறிப் பசியால்வருந்திப்போயினன்; உடனே எனக்குப் பெருமபசியுண்டாயிற்று; அதனால் மிககவருத்தமடைந்தேன்; அதுகண்ட என்கணவன் சிவந்த கனிகள் கிழங்குகள் காய்கள்முதலியவற்றை நீரம்பக்கொணர்ந்து என்னையுண்பிக்கவும் அப்பசி தீரவில்லை; அந்தரஞ்செல்லுமமந்திரமும் என்னினையுக்கு வரவில்லை; அப்பொழுது அது கண்டிவருந்திய என்கணவன், “நீ நடந்துசென்று இத்தமிழ் நாட்டில் ஆற்றாமாக்கட்கு அருந்துணைவாகளாகிய பெருஞ்செல்வர்கள் வாழ்ந்திருக்கும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையடைந்து அங்கேயிருப்பாயாக” என்றுசொல்ல, நான் அங்வுண்ணமேவந்து இங்கிருக்கின்றேன்; இங்கு இந்திரவிழாநடக்குங்காலத்தில் ஒவ்வொருவருடததும் என்கணவன்வந்து என்வருத்ததைப் பார்த்துவிட்டுத் தானும்வருந்திச் செல்வான்.

தணிவில் வெம்பசி தவித்தனை வணங்கினேன்

மணிமே கலையென் வான்பதிப் படர்கேன்; (எஃ - எச).

- இந்நகரில் முனிவாகள் பலரிருக்கும் சக்கரவாளககோட்டமென்பது ஒன்றுண்டு; அதிறபலரும்வந்துபுகுத்தகாகவே எீப் பொழுதும் கதவுதிறந்துள்ள உலகவறவிடென்னுமபெயரையுடைய அடிபலம்ஒன்றுண்டு. அதில்,

ஊரூ ராங்க னூறபசி யுழந்தோ
ராரு மின்மையி னரும்பிணி யுற்றோ

ரிடுவோர்த் தேர்ந்தாந் கிருப்போர் பலர் ; (௭௧ - ௮௧).

ஆதலால் அவ்விடத்திற்குச் செல்வாயாக” என்று சொல்லி 55
விட்டு, அவன் தன்னூருக்குப்போயினள் ; போகவே மணிமே
கலை, வீதியின் ஒரு பக்கத்தே ஒதுங்கிச் சென்று உலகவறவீ
யையடைந்து மூன்றுமுறை வலமவந்து பணிந்து அதிலேறிச்
சம்பாபதியையும் கந்திற்பாவையையும் வணங்கி,

வெயில்சட வெம்பிய வேய்கரி கானத்துக 60

கருவி மாமழை தோன்றிய தென்னப்

பசினினை வருந்திய பைதன மாக்கட்

கமுத சரபியோ டாயிழை தோன்றி, (௯௧ - ௯௪).

“ இப்பாத்திரம் ஆபுத்திரன்கையிலிருந்ததாகிய அமுதசரபி ; 65
உண்ணுதற்கு விருப்பமுள்ள யாவரும் வருக ” என்று சொல்ல,
பலருமவந்து உண்பாராயினர் ; ஆகவே அவவம்பலத்தில்
உண்ணுமொலிமிருந்தது.

கஅ.—உதயகுமரன் அம்பலம்புக்ககாதை.

மணிமேகலை பிக்குணிக்கோலங்கொண்டு பாத்திரமேந்தி
ஐயமேற்று உலகவறவியிற் சென்றாளென்பதைக் கேட்ட சித
திராபதி, மனங்கொதித்தது வெய்துயிராத்துக் கலங்கி, “ மணி
மேகலையை இச்செயலினின்றும் நீகருவேன் ” என்று எண்
ணிசுகொண்டு நாடகககணிகையரெல்லாராயும் பார்த்து, “கோ 5
வலன் இறந்ததுகேட்டு மாதவி எல்லாவறறையுந்துறந்து முனி
வர்களுடைய தவச்சாலையைடைந்து தாபதககோலமபூண்டி
ருததல் நகைக்கததக்கதாக இருக்கின்றது ; யாம கணவனுடன்
இறக்கும் பததினிப்பெண்டிரலலேம ; பாணன் இறந்தபொ
ழுது அவனுடன் இறவாத யாழைப்போல்வேம் ; பின்னும், 10

நறந்தா துண்டு நயனில காலே

வறம்பூத் தறக்கும் வண்டு போல்ருவம் ; (௧௧ - ௨௦)

தாபதக்கோல்தாங்குவது நம்முடையகுலவொழுக்கத்திற்கு
 ஒத்ததன்று ; மாதவிமகள் மணிமேகலையின் பிக்குணிக்கோலத
 தைமாற்றி அவள் கையிலேந்திய பிச்சைப்பாததிரத்தை,
 பிச்சை மாககள் பிறாகைக் காட்டி, (௩௦).

15

௩௦ அ மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்

பலநாளாக விரும்பிக்கொண்டிருக்கும் உதயகுமரனால் அவளை
 அவனது தேரிலேற்றுவீததே வருவேன். அங்ஙனஞ்செய்து
 வாரேனாயின் குடிக்குற்றப்பட்டு ஏழுசெங்கலை தலைமேலேற
 20 றிக்கொண்டு நாடகவரங்கைச் சுற்றிவந்து பழியோடிருக்கும்
 நாடகமடந்தையர்போல இனி நான் நாடகக்கணிகையர்வீட்
 டிற்குச் செல்லேனாகக் கடவேன் ” என்று சபதஞ்செய்துவிட்
 டித் தன்னைச் சிலா சூழ்ந்துவரசென்று உதயகுமரனுடைய
 25 அரண்மனையையடைந்து அவனைக்கண்டு துதிதது, மணிமே
 கலை உலகவறவியை அடைந்திருக்கின்றொன்பதை அவனுக்
 குக்குறிப்பிக்க, அவன் உவவனத்தில் மணிமேகலையைக் கண்
 டதுமுதல் நிகழ்ந்தவறறைக்கூறி அவளிடத்தாளா விசேடத
 தன்மையைப் பாராட்டினன் ; சித்திராபதி, அவனுடைய மன
 30 ததை வேறுபித்தமவார்த்தைகள் பலவறறைச்சொல்லிமு
 யல், அவன் உள்ளம்பிறழ்ந்து தேரேறி உலகவறவியையடை
 ந்து, பலாக்கும் உணவளித்ததுக்கொண்டிருக்கும் மணிமேகலை
 யைக்கண்டு அருகிற்சென்று, “ நீ தவக்கோலமபூண்டது யாது
 கருதி ” என்று வினாவினன் ; மணிமேகலை, “ பழம்பிறப்பிற்
 35 கணவனாக இருந்த இவனை வணங்குதல் முறையாகும் ” என்று
 எண்ணி வணங்கி,

“பிறத்தலு மூத்தலும பிணிப்பட்ட டிரங்கலும்
 இறத்தலு முடைய திடும்பைக் கொள்கல
 மக்கள் யாக்கை யிதுவென வுணர்ந்து
 மிக்க நல்லறம் விருமபுதல் புரிந்தேன் ” (௧௩௬ - ௧௩௯).

40 என்றுகூறி, வேற்றுவடிவங்கொள்ள நினைந்து அவனை நீங்கிக்

கோயிலினுள்ளே சென்று சம்பாபதியை வணங்கி, முன்பு மணி
 மேகலாதெய்வமுபதேசுதத மந்திரத்தை ஜபித்துக் காயசண
 டிகைவடிவமுறறு அமுதசுரபியையேந்தி வெளியேவந்தான்
 றுள்; அவள் அவ்வாறுவந்ததையறியாத உதயகுமரன்—செ
 45 ன்றமணிமேகலை சம்பாபதிகோயிலுள்ளே ஒளிததுக்கொண்
 டாள்—என்று கிணந்துசென்று சம்பாபதியைவணங்கி, “பிச்
 சைப்பாத்திரத்தைக் காயசண்டிகையின் கையிறகொடித்துவி
 ட்டி ஒளிததுச்சென்ற மணிமேகலையை இங்கேயுள்ள இவ்வா
 ளுபாவைக்கூட்டங்களுள்ளே நான் எவ்வாறு தெரிந்துகொள்
 50 ளுவேன்; நீ எனக்கு அவனைக்காட்டாயாயின், இவ்விடத்தி
 க்கு.—சிறைக்கோட்டமறக்கோட்டமாக்கியகாதை. ௩௯

லேயே பாடுகிடப்பேன். பலநாள்சென்றாலுஞ் செல்லுக. மணி
 மேகலையை இங்கேவிட்டுவிட்டு நான்மடமபோகேன்; உன்னு
 டைய திருவடியைத்தொட்டேன்” என்று சபதங்கூறினன்.

௧௯.—சிறைக்கோட்டமறக்கோட்டமாக்கியகாதை.

உதயகுமரன், சம்பாபதியைவணங்கி இங்ஙனம் சபதங்
 கூறுகையில், அவன்கேட்டுமபடி, “நீ எம்பெருமாட்டியின்
 முன்னே ஆராய்ந்துபாராமல் வஞ்சினங்கூறினே; இங்ஙனங்
 கூறிப்பதில் யாதொருபயனுமில்லை” என்று ஆங்குள்ள சித்தி
 ரவகஸூரர் ஒன்றை அறிட்டித்திறக்கும் தெய்வங்கூறியது; 5
 அவ்வாததையைக்கேட்டு அவன் மனங்கலங்கி வருந்தி, “மணி
 மேகலையை மறப்பாய்” என்று முன்னங்கூறியதெய்வத்தின்
 வார்த்தையும் வியப்பைத்தருகின்றது; தெய்வத்தன்மையுள்ள
 தாக இருத்தலின், அவள் ஏந்திய பாததிரமும வியப்பைத்தரு
 கின்றது; இச்சித்திரம் பேசியதும் வியப்பை உண்டுபண்ணு 10
 கின்றது; இவற்றையெல்லாம் மணிமேகலையின் செய்தியை
 அறிந்துகொண்டபின்பு அறிவோம்” என்று நிச்சயித்துக்
 கொண்டு காமபரவசனாய் வெய்துயிர்த்தது மீண்டு தன் இருப்
 பிடத்தை யடைந்தான். மணிமேகலை, “நமவடிவத்தோடு

திரிந்தால் உதயகுமரன் விட்டுநீங்கான்; கைப்பற்றிக்கொள்ள 15
 முயலுவன்; ஆதலால், நாம காயசண்டிகைவடிவங்கொள்ளாத
 லே நன்று” எனறெண்ணி அவ்வடிவுகொண்டு சம்பாபதியின்
 கோயிலிலிருந்த அமுதசுரபியைக் கையிலேந்திக்கொண்டு எங்
 கும்போய், பசித்துவந்த யாவருக்கும உணவளித்துச் செல்லு
 பவன், ஒருநாள், அந்நகரத்தினள் சிறைச்சாலையிற்புகுந்து 20
 அங்கே தண்டிக்கப்பட்டிருந்து பசியால்வருந்துவோரை அரு
 ளுடன் பார்த்து மனமுருகி இனியமொழிகளைக்கூறி உண்பிப
 பாளாயினள்; அதனைக்கண்ட காவலாளர், அவள் ஒரு பாத
 திரத்திலிருந்தே பலருக்கு உணவளித்தலைத் தெரிந்து வியப்
 புறறு, “இப்பாததிரத்தின் விசேடத்தையும் இவா செய்தி 25
 யையும் அரசனுக்குத் தெரிவிப்போம்” என்றுநினைந்து செ
 ன்று, ஒருகூண்டபத்தில் மிக்கசிறப்புடன் சீர்த்தியென்னும்
 இராசமாதேவியோடு வீற்றிருக்கும் அரசனுடைய செவ்வி
 யைப்பார்த்துச் சேய்மையில் வணங்கிநின்று,

சு0 மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்

- 30 “வலிகெழு தடக்கை மாவண் கிள்ளி
 யொளியொடு வாழி யூழிதோ னாழி
 வாழி யென்கோ மன்னவர் பெருந்தகை
 கேளிது மன்னோ கெடுகநின் பகைஞா” (கஉஎ - கஉ0),
 என்றுவாழ்த்தி, “யானைத்தீயென்னும்நோயால் வருந்தி உடல்
 35 மெலிந்து இந்நகரில் திரியும்ங்கையொருத்தி, சிறைக்கோட்டத்
 தள்ளேவந்து தேவரீனாவாழ்த்திக் கையின்கண் பிசசைப்பாத
 திரம் ஒன்றையேவைத்துக்கொண்டு அதிலிருந்துண்டாகி வள
 ரும் சோற்றால் அங்கேயுள்ள எல்லாருடைய பசியையுந்தீர
 தது விளங்குகின்றாள். இவ்வற்புத்ததைத் தெரிவிப்பதற்கே
 40 வந்தோம்” என்றாள். அதைக்கேட்ட அரசன், “அமமங்கை

யை இங்கே அழைத்துவருக” என்றான். உடனே காவலாளர்கள் வந்து அதனைச் சொல்ல, அவன் சென்று அரசனைக் கண்டு, “அரசர்! உனது அருளவாழ்க” என்றான். அரசன், “மிகக் தவமுடையாய்! நீயார்? கையிலேந்திய பாததிரம எங்கே கிடைத்தது?” என்றான். அவன் “அரசே! நெடுங்காலம் வாழ்வாயாக; யான் விஞ்சைமகள்; இந்நகரில் வேறுவடிவங் கொண்டிருந்தேன். இது பிச்சைப்பாததிரம; இதனை அம்பலத்தேயுள்ள தெய்வமொன்று எனக்கு அருளியது; இது, தெய்வதன்மையோடு கூடியது; யானைத்தீயென்னுந் தீராப பசியைத் தீர்த்தொழித்தது; பசியால் மெலிந்தீவர்களுக்கு மிருதசஞ்சீவினியாகவுள்ளது” என்று சொல்ல, அரசன், “யான் செய்யவேண்டுவது யாது?” என்று கேட்டப, அவன், “சிறைச்சாலையை அறச்சாலையாகச் செய்யவேண்டும்” என்றான்; அரசன், அவன் விருமபியவண்ணமே சிறைச்சாலையை யழித்ததுத் தூய்மை செய்து அவ்விடத்தைப் பலவகையான புண்ணியங்களும் நடத்தற்குரிய இடமாகச் செய்வித்தான்.

உ0.—உதயகுமரனை வாளாலெறிந்தகாதை.

அரசனுடைய கட்டளையால், சிறைச்சாலை, பலவகைய புண்ணியங்களும் சிகழ்தற்குரிய அறச்சாலையாய் விளங்கிற்று; உதயகுமரன் இச்செய்திகளையெல்லாம் கேட்டு, “மணிமேகலை உலகவறவியை நீங்கி வெளியேவந்தபொழுது அவளைக் கைப், 5 பற்றிக்கொணர்ந்து தேரிலேற்றி அவன்கற்ற விததைகளையும் அவள்கூறும் இனிய முதுமொழிகளையும் கேட்பேன்” என்று

உ0.—உதயகுமரனை வாளாலெறிந்தகாதை. சுக

தன்னுள்ளே எண்ணிக்கொண்டுசென்று அவளிடுக்கும் உலக
வறவியில் ஏறினன், காஞ்சனென்னும் விததியாதான், "பெ
ரும்பசியால் வருந்தும்படி காயசண்டிகைகருப பொதியின
மலையைச்சார்த காட்டாறதின்காயில விருச்சிகமுனிவன் 10
இட்ட சாபத்தை அவள அறுபயித்தறகுரிய பன்னிரண்டு
வருடங்களும் சென்றன, சென்றும் அவள வாராமைக்குக்
காரணம்பாதோ" என்று மிக்க கவலையுற்று, தனது நகரை
நீங்கி ஆகாயவழியேவந்து காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிறங்கிப
பூதசதுக்கமும் பல பூஞ்சோலைகளும் முனிவாகளுடைய தவ 15
சசரலைகளும் மன்றங்களும் அம்பலங்களும் ஆகிய இடங்களி
லெல்லாம சென்றுசென்று தேடி, தேடித்திரிந்து, காயசண
டிகைவேடம்பூண்டு உணவளித்தது மாந்தாகா பலருடைய பசி
களையும் மாற்றிக்கொண்டிருக்கும் மணிமேகலையை மணிமேக
லையென்று அறியாணுக காயசண்டிகையென்றே நிசசயித்துக 20
கொண்டு அருகிறசென்று அவளைநோக்கி, "நீ எந்திய இப
பாததிரம் ஒன்றாயிருந்தும் இதனால் அளிக்கப்படும உணவை
அருந்துவோ பலராய் உள்ளா. எனக்கு இது மிக்க வியப
பைத தருகின்றது; உன்னைவருத்திய யானைத்தீயாகியநோயை 25
ஒழித்தறகு, தேவர்கள் இதனைக்கொடுத்தார்களோ" என்று
சொல்லிப் பின்பு பழையநடபினைப் புலப்படுத்தமொழிகள்
பலவறறைக்கூறிப் பாராட்டவும் அவள அவறறைச சிறிதும்
மதியாமல் அவளை நீங்கி உதயகுமரனையடைந்து அவனருகே
நின்று இளமையின் சிலையிலலாமையை அவனுக்கு அறி
வுறுத்தநினைந்து, அங்கே இயல்பாகவந்த முதுமைப்பருவத் 30
தாளொருத்தியைக் காட்டி, முன்பு அழகையுடையனவாயி
ருந்த அவளுடைய உறுப்புக்கள வலிமைகுறைந்து அழகு
கெட்டு வெறுக்கத்தக்கனவாக இருத்தலைப் பலவாறொலும்
அவனுக்குப் புலப்படுத்தவாளாகி,

"தண்ணறல வண்ண

பூவீனுஞ் சாந்தினும் புலான்மறைத தியாததுத்
 துசினு மணியினுந் தொல்லோர் வகுத்த
 வஞ்சந் தெரியாய் மன்னவன் மகனே" (சக - ௬௬.)

மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

என்றுகூறினள். அவள் அவ்வாறுகூறுதலைக்கேட்ட காஞ்சனன், "யான் பாராட்டிக்கூறுகின்ற சொற்களின் பொருளை இவள் கொள்ளுகின்றலள்; என்னை மதிக்கின்றிலள்; ஆயலான் பின்னை செல்லுகின்றாள்; என்னை ஆயலானாகக்கருதுகின்றாள்; காதற்குறிப்பைப் புலப்படுத்திக்கொண்டே நீதி மொழிகளை இவனுக்குகூறுகின்றாள்; இவன் ஆசாநாயகனாதலினாலேயே இவள் இவ்விடத்திறமங்கிவிட்டாளபோலும்" என்று நினைந்து மிக்க கோபங்கொண்டு புற்றிலடங்கும் பாம்பைப்போல அவ்வுலகவறவியினுள்ளே புகுந்து தீதுசுருதி ஒளித்து அடங்கினன். அவன் அங்ஙனம் அடங்கியதை அறியாத உதயகுமரன், மிக்க வேடகையையுடையவனாகி, "மணிமேகலைதான் காயசண்டிகைவேடம்பூண்டு கையிற பிச்சைப் பாத திரத்தை ஏந்திகொண்டிவந்துகின்று நமமை மயக்கினள்; அறிந்தவன்போன்று பழமைகூறிப் பாராட்டிய ஆயலானொருவன் இங்கே இருந்தலால், இவள் இன்றிரவில் இவ்விடத்தை விட்டு நீங்குவாளல்லள்; இவள் செய்தியை இன்றிரவின் நடியாமத்தேவந்து தெரிந்துகொளவோம்" என்று தன்னுள் எண்ணிகொண்டேசென்று தன்னிருப்பிட மடைந்தான்; மணிமேகலையும் காயசண்டிகையுருவத்தோடே சம்பாபதிகோயிலை அடைந்து வந்தாள். அப்பால், எல்லாரும தூங்கியபின்பு உதயகுமரன் முன்பு எண்ணியவாறே செல்லத்துணிந்து தனியேயெழுந்து அரண்மனையைநீங்கி உலகவறவியையடைந்து,

வேக வெந்தீ நாகங் கிடந்த

போகுயர் புறநனை புகுவான் போல (௬௮ - ௬௯).

அதனுள்ளேபுகுந்தான். உடனே, அங்கே முன்னம்புகுந்து இவனவரவை நோக்கிக்கொண்டே கோபத்துடனிருந்த காஞ்சனன், “இவன் இவளிடத்திலேயே வந்தான்” என்று நிச்சயித்தது அதிவேகத்தோடுமெழுந்தது, விரைந்துபோய், அவன் தோளாவெட்டிவீழ்த்திவிட்டு, காயசண்டிகையைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு ஆகாயவழியேசெல்லுவோமென்று நினைந்து அவளருகேசென்றான்; அப்பொழுது அங்கேயுள்ள கந்திற்பாவையானது, “காஞ்சன! செல்லாதே, செல்லாதே; இவள் உன்பனைவியாகிய காயசண்டிகையல்லள்; இவ்வடிவம் மணிமேகலைகொண்ட வேற்றுவடிவம்; காயசண்டிகை கடும்பசீயொழி

உக.—கந்திற்பாவை வருவதுரைத்தகாதை. சந.

ந்து ஆகாயவழியேசெல்லுகையில் அவளுக்குநேர்ந்த துன்பத்தைக்கேட்பாயாக; ஆகாயசாரிகள் தூர்க்கையெழுந்தருளியிருக்கும் விர்தமலைக்குநேராக மேலே செல்லார்; யாரேனும் அங்ஙனம் செல்வாராயின், அம்மலையைக்காக்கும் விர்தாகடிகையென்பவள் அவர்களைச் சாயையினாலேயிழுத்தது தன்வயிறு 80
றில் அடக்கிக்கொள்வாளா. இதனையறியாத காயசண்டிகை அம்மலைக்குநேராக மேற்சென்று அவள்வயிற்றில் அடங்கிவிட்டாள். காஞ்சன! இதனையுங்கட்பாயாக: உதயகுமரன் ஊழ்வினையினால் இறந்தானாயினும் நீ சிற்றும் ஆராயாதுவெட்டினமையால், அறிவில்லாதவனையாவாய்; மிக்க தீவினையைச் 85
செய்துவிட்டாய்; அவ்வினை விடாதுதொடர்ந்து உன்னைவருந்தும்” என்று சொல்லியது. அதுகேட்டு மனமவருந்திக் காஞ்சனன் தன்னகரத்திறகுசசென்றான்.

உக.—கந்திற்பாவை வருவதுரைத்தகாதை.

அப்பால், சமபாயதியின் கோயிலிலிருந்த மணிமேகலை, காஞ்சனன் செய்தியையும் உதயகுமரன் வெட்டுண்டு வீழ்ந்து இறந்ததையும் காஞ்சனனுக்குக் கந்திற்பாவைகூறிய அறபுதமொழியையும்றிந்து, உடனேயெழுந்து, தான்கொண்ட வேற்று

வடிவத்தைத் துறந்து, (உதயகுமரன் உருவத்தைநோக்கி) “முற்
 பிறப்பில் திட்டிவிடத்தால உன்னுயிர்போனகாலத்தில் நின்றிரி
 வாற்றாது தீயிற்பாய்ந்து நானும் உயிர்துறந்தேன்; உவவனத
 திற்கண்டபொழுது உன்பாற் கருத்தைச் செலுத்தியதுபற்றி
 மணிமேகலாதெய்வம் எனையெடுத்ததுச்சென்று மணிபல்ல
 வததில்வைத்துப் புத்தபீடிகைக் காட்சியால் எனபழம்பிறப்ப
 பை எனக்குத் தெரிவித்து, உன் முறபிறப்பையும் கூறிற்று.
 அதனால், நீ முன்பு கணவனாகவிருந்ததையறிந்து யான் உன
 பால் அன்புற்று,

பிறந்தோ நிறத்தலு மிறந்தோர் பிறத்தலும்

அறந்தரு சால்பு மறந்தரு துன்பமும்

யானினக் குரைத்துநின் னிடாவினை யொழிக்கக

காயசன் டிகைவடிவானேன் காதல, (கக - 22).

வீத்தியாடரனுடைய வாட்படையால் வெட்டுண்டு வீழ்ந்தனை
 யே; அந்தோ!” என்று புலம்பி வெய்தயிர்த்து வருந்தி, அவ
 ச்ச மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

20 னுருவின் அருகேசெல்வாளாயினள்; அப்பொழுது, அங்குள்ள
 கந்திற்பாவைதெய்வம், “நீ இவனிடத்திற் செல்லாதே;
 செல்லாதே; உனக்கு இவன் கணவனாகவிருந்ததும் இவனுக்கு
 நீ மனைவியாகவிருந்ததும் சென்ற பிறவியிலேமட்டும நிகழ்ந்
 தனவல்ல; அதற்கு முன்னும் எத்தனையோபிறவிகளில் நிகழ்ந்
 தன :

நினக்கிவன் மகனாத் தோன்றிய தூஉ

மனக்கினி யாற்றூநீ மகளாய தூஉம

பணமெ பணமெ பலபிறப் புளவாற்

கண்ட பிறவியே யல்ல காரிகை. (உக - ௩2)

30 இங்ஙனம் தடுமாறும் பிறவிததுன்பத்தை ஒழித்ததுக்கொள்ளு
 தற்கு முயலும் அறிவினையுடையாய்! இவனிறந்ததுபற்றி நீ
 துன்பமடையாதே” என்று தனது தெய்வவாக்காறொல
 விற்று; அதுகேட்ட மணிமேகலைசென்று, “இவ்வம்பலத்தில்

- 35 யாவருக்கும் மெய்மமையைச் சொல்லிக் கொண்டு எழுந்தருளி யிருக்குந்தெய்வம ஒன்றுண்டென்பர்; அததெய்வம் நீதானோ? உன் திருவடியை வணங்குகின்றேன்; சென்ற பிறவியில், திட்டிவிடத்தாலும் இப்பிறவியில் வித்தியாதரனுடைய வாளா லும் இவன் இறந்ததற்குள்ள காரணத்தை நீ அறிவையோ? அறிந்திருப்பாயாயின், அதனை அடிச்சிக்கு உரைத்தருளல வேண்டும்” என்றான்; என்றலும், அததெய்வம், “புத்த தேவன் அவதரித்து வருதலைக்கூறி, காபங்கராயென்னும் ஆற் றங்கராயிலிருந்துகொண்டு மனிதருடைய அறிவின்மையைப் போக்கும் பிரமதருமமுனிவரை இராகுலனும் நீயும் வழிபட்டு அவருக்கு அமுதுசெய்விக்ககினைந்து அக்கருத்தை அவருக்கு அறிவித்தது அவர் உடன்பாடுபெற்று, “விடியற்காலத்திலேயே அடிசில்முதலியவற்றை வினாந்து ஆக்குவாய்” என்று மடையனுக்குக்கூறினார்; அவன் யாதுகாரணத்தாலோ அக்காலத் தில்வாராமல் சிறிதுபொழுது பாணிததுவந்து, அங்கனம் வந்த அச்சத்தால் வழக்குற்றுக் கால்தளர்ந்து மடைக்கலம் 50 சிதையும்படி வீழ்ந்தான்; வீழ்ந்ததனைக்கண்டும இரங்காமல், “இவன் முனிவர்க்குச் செய்யவேண்டிய காரியத்தை வினாந்து வந்து செய்யாது தாழ்த்தான்” என்று சினந்து தோளும் தலை யும் துண்டாகி வேறாகும்படி இராகுலன் அவனை வெட்டி

உக.—கந்திற்பாவை வருவதுரைத்தகாதை. சடு

ணன்; வெட்டிய அவ்வல்லினையே அப்பிறப்பில் அவனைத் திட்டிவிடத்தால் இறக்கச்செய்ததன்றி இப்பிறப்பிலும் இங்கு 55 வெட்டுண்டுவிழ்ச்செய்தது. உதயகுமரன் இங்கனமிறந்ததற் குக் காரணம் இதுவே; வினை, தன்பயனை ஊட்டாம லொழியா தென்பது திண்ணம்; இன்னும் கேட்பாயாக; உதயகுமா ருனிறந்ததற்கு மிகவும் வருத்தமுற்ற சக்கரவாளக்கோட்டத்து முனிவரால் அச்செய்தியை யறிந்தஅரசன் உன்னைச் சிறை 60

யில்வைப்பான் ; அதுதெரிந்த இராசமாதேவி உன்னைச்சிறை
 மீட்டுத தன்காவலில் வைத்துக்கொள்வாள் ; மாதவியின் வேண்
 டுகோளால்வந்த அறவணவடிகளுடையசொல்லால் அக்காவலி
 னின்றும் நீங்குவை. அப்பால் நீ சாவகநாடுபோய் ஆபுத்திர
 னிடஞ்சென்று அவனோடு மணிபல்லவத்தை அடைவை ; தன்
 வரலாற்றைப் புத்தபீடிகைக் காட்சியாலும் தீவதிலகையாலு
 மறிந்து அவ்வாசன் தன்னாட்டையடைந்தபின் நீ ஒரு முனி
 வன்வேடம் பூண்டு வஞ்சினகரம் புகுவாய் ; புகுந்து அந்நகரத்
 துள்ள சமயவாதிகள் பலருடைய கொள்கைகளையுங் கேட்பை ;
 தீவினை யுறுதலுஞ் செத்தோர் பிறத்தலும்

65

70

வாயே யென்று மயக்கொழி மடவாய் ! (ககந - ககச)

இதுநிற்க ; என்வரலாற்றையும் கேட்பாயாக ; யான் தெய்வ
 கணங்களைச்சார்ந்த ஒருவன் ; என்பெயர் துவதிகனென்பது ;
 இந்தப் பழையதுணில் எனக்கு ஒப்பாக மயனாற்செய்யப்பட்ட
 இந்தப் படிமத்தைவிட்டு ஒருபொழுதும் நீங்கேன் ” என்று
 தனது தெய்வவாக்காற் சொல்லியது. சொன்னவுடன், மணி
 மேகலை, “ அப்பால் என்னுடைய மரணியுதியாக நிகழுஞ்
 செய்திகளையெல்லாம் உரைத்தருளவேண்டிம ” என்று பிரார்த
 தித்தாள் ; பிரார்ததிக்கவே, “ மழையில்லாததுபறம்க் காஞ்சி
 நகரத்தில் உயிர்கள் பசியால் வருந்துதலையும், மாதவி சுதமதி

75

80

யென்னும் இருவருடன் அறவணவடிகள் அந்நகராஞ்சென்று
 உன்னுடைய வரவைப்பார்த்துக்கொண்டு தங்கியிருத்தலையும்
 வஞ்சினகரத்தில் நீ அறிந்து உடனே அக்காஞ்சினகரஞ் சென்று
 உணவளித்து எல்லாவுயிர்களையும் பாதுகாப்பாய் ; அந்நகரத்
 தே உன்னாலே பற்பல அற்புதங்கள்நிகழும். அப்பால், வஞ்சி
 நகரிற்மீகட்ட சமயவாதிகளுடைய கொள்கைகளையெல்லாம்
 அறவணவடிகளுக்கு நீ தெரிவிப்பாய் ; அப்பொழுது, அவர்,

85

சுகு மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

தவமுந் தருமமுஞ் சார்பிற ஞேற்றமும்
 பவமறு மார்க்கமும் பான்மையி னுரைத்து

“மறவீரு ளீரிய மனனூயி ரேமுற
வறவெயில விரிததாங் களப்பி லிருத்தியொடு
புத்த ஞாயிறு தோன்றுங் காறும (ககந - ககௌ).

- இந்தத தலத்திலேயே இறந்தும பிறந்தும தருமோபதேசஞ் செய்துகொண்டு தங்காசிற்பேன” என்று சொல்லுவா; அவா
- 95 செய்த உபதேசமொழிகளா பிழையாமல நலலறங்கள் பலவற மையும் செய்து இறந்து மேலேவரும் பிறப்புக்களை * உததா மகத நாடடிலேயேபெறுவாய்; அவைகன்யாவும் உனககு ஆண்பிறப்பாகவே நிகழும்; அப்பிறப்புக்களுள் ஒவ்வொன்றி லும அருளாததின்னிறும ஒழியாயாகிவின்று முடிவிற் புத்த
- 100 தேவனுக்கு முதல மாணுககனுகும பெருமயேறுறறுப பற றற்று நிருவாணமடைவாய்; இன்னுங்கோ; உன்குலத்து முன்னோகளுள தானநாங்கிச் சிலத்தில மேம்பட்ட ஒரு வனைக் கடவினின்றும் முன்னம எடுத்தளித்த மணிமேகலா தெய்வம் நீ முறபிறப்பில் சாதுசக்கரமுனிவனுக்கு உணவளி
- 105 தத புண்ணியய்சேடமுடையாயெனபதையறிந்து உவவனத்தி னின்றும் உன்னையெடுத்தது மணிபலவததிறகொண்டுசென்று புத்தபீடிகையைக் காணச்செய்தது” என்று தனது தெய்வ வாக்கால் அததெய்வம சொல்லிற்று; கேட்ட மணிமேகலை கவலையொழிந்து மயககம நீங்கியிருந்தாள; அவவளவிலே
- 110 சூரியனுதித்தான்.

உஉ.—சிறைசெய்காதை.

சூரியனுதித்தவுடன், கந்திற்பாவையையும் சம்பாபதி யையும் வழிபட்டவர்கள், அங்கே உதயகுமரன் வெட்டுண்டு கிடத்தலைக்கண்டு, அதனைச் சக்கரவாளக்கோட்டத்திலுள்ள முனிவர்களுக்குக் கூறினர். அமமுனிவர்களா, “இவன் வெட் டிண்டதற்குக்காரணம் நீ அறிந்ததுண்டோ?” என்று மணி மேகலையைக்கேட்ப, அவளா நிகழ்ந்தவற்றைச்சொல்ல, அவா கள் உதயகுமரனுடைய உடம்பையும் மணிமேகலையையும் வே

* புத்ததேவாவதரித்ததும், அவருக்கு ஞானேதயமானதும மகதநாடா

உஉ.—சிறைசெய்காதை.

சுஎ

றீடத்தில் ஒளிததுவைத்துவிட்டு அரணமனைசென்று தம்மு
 டையவரவை வாயிலகாப்போரால் அரசனுகருத தெரிவித்து
 உள்ளேபோய அரசனையடைந்து அவனை வாழ்த்தியபின்பு, அவ 10
 ர்களுள் ஒருமுனிவா, “அரசே! இன்றுமட்டுமன்று; இந்நக
 ரில் காமவிகாரத்தால் பயங்கிப பத்தினிப்பெண்டியையிதது
 வன்மைசெய்தும தவமகளினாவீருமபியொழுகியும் ஒறுககப
 பட்டு இறந்தோர் முறகாலததும் பட்டுணடு; கேட்பாயாக:
 அரசர்களுடைய பரமபகையை வேறுதக பரகராமன போ 15
 செய்கறகுவந்தபொழுது, தூசகை, அந்நாளில் இந்நகரை
 யாடை காந்தனெனலும் அரசனைப்பார்த்து, ‘நீ இப்பொ
 முது பரகராமனோடு போசெய்தறகுசெல்லுதல தகுதி
 யன்று’ என்றுகூறுதலால், வேறிடஞ்செல்லுதறகுக்கீளைந்த 20
 அவவரசன இந்நகரைப் பாதுகாத்தறகுரியோ யாரென்று
 ஆராயந்து காவறகணிகையினபுகலவலும் வீரருளவீரனுமா
 யெ கசந்தினென்பவனே இத்தறகு தகுதியுள்ளானென்று நிச
 சயித்து, அவனை வருவித்து, ‘அரசாளுகுலவுரிமை உனக
 கினமையால், அரசபரமபகையோரைக கொல்லுதலையே வீரத 25
 மாகக்கொண்ட பரகராமன உனனோடு போவாய், தகுவா
 ரால், அகத்தியமுனிவருடைய கட்டளைபெற்று யான மீண்டு
 வருமளவும் இந்நகரைப் பாதுகாக்ககடவை; உனனற காக்
 கப்படுத்தின, இந்நகரகருக காக்கதியென்று பெயருண்டாகக
 கடவது’ என்றுசொல்லிவிட்டு வேறுறுவடிவங்கொண்டு தான்
 கருதியவிடஞ்சென்றான். 30

அவன சென்றபின்பு ககந்தனென்பவனால் இந்நகரம் பா
 துகாக்கப்பட்டுவந்தது; அப்பொழுது ஒருநாள, ககந்தனுடைய

பிள்ளைகளுள் இனையவன், காவிரியில் நீராடிவிட்டுத் தனித்து வருபவனாகிய மருதியென்னும் பராபபனியைக் காவிரிவாயி லிறகண்டு காமபரவசனாய், 'நீவா' என்றழைத்தான; அவள மனங்கலங்கி, 'இவவுலகில மழைவா'ததைததரும் பத்தினிப பெண்டிராயுள்ளார பிறருடைய நெஞ்சிற்புகார; நானே இவ னுடைய உள்ளத்திற புகுந்தேன்; ஆகலால், இனி அந்தண னுடைய முத்தயையபேணுந்தருதி என்கரு இலலையே! இகற குகாரணம யாது?' என்று துன்பமுற்றத தன்னுடைய வீட 40

சுஅ மண்கீமகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

டிற்செல்லாமற் பூதசதுக்கம்புகுந்து மயங்கி, 'தெய்வமே! கொண்டவனுக்கு யாதொருகுற்றமுன் செய்திலேன்; அப்படி யிருந்தும் பிறனுடைய நெஞ்சில் எளிதாகப் புகுந்தேன்; யான் செய்ததவறு இன்னதென்று எனக்கே புலப்படவில்லை; 'தவ 45 மறைந்தொழுதுவோர்முதலிய தீயவர்களைப் பாசங்கட்டிவர நீ இங்கே அறைந்துண்பை' என்று ஆன்றோர்கூறக்கேட்டு னேன்; இப்பொழுது என்னை அங்ஙனஞ்செய்யாமையின், நீ ஈண்டிருத்தல் பொய்யாமோ' என்று அவலிதது அரற்றினான்; அரற்றும்பொழுது சதுக்கப்பூதந்தோன்றி, 'மடக்கொடி! 50 கேட்பாயாக;

தெய்வத் தொழா அள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்

பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை யென்றவப்

பொய்யில புலவன் பொருளுரை தேராய்; (கூ - ௧௧)

பொய்க்கதைகளையும் நகையைவினைவிக்குமொழிகளையும் பிறர் 55 வாய்க்கேட்டு சிருத்தகீதவாததீயங்கையுடைய விழாக்களைவிரும்பித் தெய்வங்களை வழிபடுகியமத்தை மேற்கொண்டிருந்தனை; ஆதலின், உன் ஏவலால் மேகம் மழையைப்பெய்யாது; உத்த மபபத்தினிபபெண்டிராப்போலப் பிறருடைய மனத்தைச் சிறிந்தன்மையும் உனக்கு இல்லாதுபோயிற்று. மேற்கூறிய 60 வெற்றுச்செய்கைகளை விடுவாயாயின், மேகம் உனதுமொழி

வழிபபட்டு ஒழுக்காநிற்கும்; மனம்போனவாதேயொழுக்கும் பெ
 ண்டினாக்கட்டுவதுபோல உன்னை என்பாசம் கட்டுதல்செய்
 யாது; குற்றஞ்செய்தோரை ஏழுநாள்வரையில் தண்டித்தல்
 அரசனுடைய முறைமை; அவன் அக்காலவரையறையுள் அத
 65 னைச்செய்யாதொழியின், அப்பால் தண்டிப்பது என்னுடைய
 முறைமையாகும்; இவ்வேழுதினத்திற்குள்ளே தானே இச்செ
 ய்தியைக் கேட்டுக் ககந்தன் உன்னைவிரும்பிய சிறுகொழிலா
 ளனை வெட்டிவிடுவான்' என்று எடுத்துரைத்தது; அப்பூதம்
 70 உரைத்த ஏழுநாள்க்குள்ளே அச்சிறுகொழிலாளன் தாதை
 யின்வாளால் தடியப்பட்டான்; மன்னவரேறே! இன்னும்
 கேட்பாயாக:—

இந்நகரில் முன்பிருந்த பேரழகையுடைய தருமதத்தவெ
 ண்ணும வாணிகனும் அவன் மாமனமகனாகிய விசாகையென்

உஉ.—சிறைசெய்காதை. ௪௩௩

பவளும் ஒருவர்பால் ஒருவர் மிக்க அன்புபாராட்டி உரையா
 டிக்கொண்டிருந்தமை பற்றி, “இவர் ககந்தருவமணத்திற்கு 75
 உரியவராயினார்” என்று ஊரிலுள்ளாரெல்லாரும் பழிகூறுவா
 ராயினார். அதுபொருத விசாகையானவன்சென்று உலகவற
 வியிலேறி, “கந்திறபாவாய்! இப்பழியை ஒழிப்பாய்” என்று
 முறையிட்டான். உடனே அத்தெய்வம், “நகருள்ளீர்! இவள
 யாதொருகுற்றமும் இல்லாதவள” என்று தனது தெய்வவாக் 80
 கால் அவளை உயர்த்திக்கூறியது. அதுகேட்டு ஊரார் அவளை
 வியந்து புகழ்ந்தார்கள்; விசாகை, “இததெய்வம் தெளிவியா
 தாயின, இவ்வூராருக்கு என்பாலுண்டாகிய ஐயம் நீங்காது;
 பறுபிறப்பிலேதான் மைத்துனனுக்கு மனைவியாவேன்; இப
 பிறப்பில் இவனை மணததலசெய்யேன்” எனது தன்னுடைய 85

நற்றாய்க்குச்சொல்லிவிட்டுக் கன்னிமாடம்புகுந்து தவளுசெய்துகொண்டிருந்தாள். அப்பால, தருமத்ததன் தனபழியைப்போக்கிய கந்திற்பாவையைததுதிததுக் காவிரிப்பூமபட்டினததைக்கடந்து தென்மதுரையை யடைந்து, “ விசாகையையன்றி வேறுமகளிரை யான்விருட்பேன்; இப்பிறப்பு இங்ஙனம் ஒழிவதாக ” என்று தன்னுட்கூறி விரதமபூண்டவளுகி வாணிகளுசெய்து அறவழியே பொருளீட்டிப் பெருளுசெல்வமுற்று அரசனல் எட்டிப்பூபபெற்று மிகக சிறப்படைந்து அறுபதுபிராயமவரையும் அந்நகரிதறங்குவானாயினன். அப்பொழுது அவனிடத்தில் ஓரந்தணன்சென்று, “ நீ விவாகமின்றி இந்நகரத்தே இருந்து என்னகாரியஞ்செய்தனை? மனைவியில்லாதவர்கள் எவ்வளவு தருமளுசெய்வாராயினும் தெய்வலோக மடையாரென்பதை நீ கேடதந்திலையோ? இனித தாழ்த்தலினறி உன்னகரஞ்செல்வாயாக ” என்றுகூறலும், தருமத்ததன் அந்நகரைவிட்டு நீங்கிவந்து இந்நகரத்திற்புகுந்தான். அவன்வந்ததுகேட்ட விசாகை சிறிதும் நாணமின்றிக கன்னிமாடத்திலிருந்து புறத்தேவந்து அவனையடைந்து, “ இப்பொழுது நம்முள் ஒருவரைப்பொருவா நாம அறிந்திலைம; முன்பு நம்மை மயக்கிய அழகுகா எங்கே ஒளிததுசசென்றன? உனக்கு அறுபதுபிராயம் ஆயின; எனக்கும் கூந்தல நரைத்தது. முன்பிருந்த இளமையும் காமமும் எங்கே ஒளிததுபேயின? ”

100 மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

உரைப்பாயாக. இப்பிறப்பில் யான் நின்னடியை யடையேன். மறுமையில் நின்னை மணப்பது திண்ணம்.

இளமையு நில்லா யாககையு நில்லா
வளவிய வான்பெருஞ் செல்வமு நில்லா
புத்தே ளுலகம புதலவருந் தாரா
மிகக வறமே விழுததுணை யாவது; (கூடூ - கூடஅ).

ஆதலால், நானளுசெய்க ” என்றுசொல்ல, அவன் தான் நட

- டியபொருள்களையெல்லாம் விசாகைகருக்காட்டி அப்பொருள்களைக்கொண்டு அவனோடுசெய்த நலவறங்களை மிகப்பல; இது நிகழ்க; முன் இந்தவிசாகை கந்திரபாவைத்தெய்வத்தாற யுரிநீங்கிப் பலாநிலவே வீதியிலவருகையில், முன்பு மருதியால் மடிந்தவனுடைய முத்தோன், அவ்விசாகையைக்கண்டு அதிமோகங்கொண்டு, தான தலையிலணிந்தமாலையைவாங்கி அவள் முத்தில் இடிதறகுததுணிந்து அடிமாலையெடுத்தற்காகக் கணந்து தன்கையைக் குடுமியிடசெலுத்த அக்கை அதை விட்டு நீங்காததாயிற்று ஆகவே, “ விசாகையின் ஒழுக்களிசேட்பதால் அவன்கை வீழ் இறங்கலது ” என்று பலாகூறக்கேட்ட ககந்தன் மிகுந்த கோபங்கொண்டு தன்மகனென்று பாராமல் உடனே அவனை வெட்டிவிட்டதினான ” என்று கூறலும், அரசன், “ இன்றுமட்டுமன்று ” என்று தொடங்கிப் பலவறறையுங்கூறினார். முன்புநிகழ்ந்ததாகக்கூறிய அதனீயவொழுக்கம் இந்நாளிலும் உள்ளதோ? இயம்புமின் ” என்றகேட்டப, ஒருமுனிவர்,

- 130 “ முடிபொரு ளுணர்ந்தோர் முதுநீ ருலகிற்
கடியப் பட்டன வைந்துள வவற்றிற்
கள்ளும் பொய்யுங் களவுங் கொலையுந்
தள்ளா தாருங் காமந் தம்பா
லாங்கது கடிந்தோ ரல்லவை கடிந்தோரென
நீங்கின ரன்றே நிறைதவ மாகக
ணீங்கா ரன்றே நீணில வேந்தே
தாங்கா நரகந் தன்னிடை யுழப்போ ; (ககக - ககக)
தன் கணவனாகிய கோவலன் கொலையுண்டதுபொருமல் மாதரி
உலகவாழ்வைவெறுத்தது முனிவர்களுடைய தவச்சாலையை
140 யடைந்தான். அவள் பெற்ற மணிமேகலையென்பவள் இளம
உட. -- சிறைவிடுகாதை. சூக

பருவத்தேதானே தவஞ்செய்யத்துணிந்து சிற்றிலும் பேரி லுளு
சென்று ஐயமேறறு அருந்தி ஊரமபலமடைந்தாள்; அவள்
அவ்வியலபினளாகவும், அவளை விழைந்து நிழலபோல்விட்டு

நீங்காமற காமபரவசனாய் நன்னிருளில் உதயகுமரன் அவ்வம்
 பலத்தை யடைந்தான். அதுதெரிந்த மணிமேகலை, அவன் 145
 தன்னை நலியாதிருக்கவேண்டிக் காயசண்டிகைவடிவாய்ப்புண்
 டாள். அங்கே முன்னமிருந்தகாயசண்டிகையை அழைத்துச்
 செல்லுதற்குவந்த அவள கணவனாகிய வித்தியாதரன்கண்டு,
 அவள் மணிமேகலையென்பதையறியாமல், அவளைத் தன்மனை
 வியாகிய காயசண்டிகையென்றும் அங்கேவந்த உதயகுமரனைத் 150
 தன்மனைவியென்றும்பி வந்தவனென்றும் தானே தன்னுள்
 சிர்சரிநகர்கொண்டு முறுகியகோபமுற்று உடனே அவளை
 வாழ்வால் வெட்டி விடுத்தினன்” என்று சொன்னார். அது
 கேட்ட அரசன் தன் மகனிழந்ததற்குச் சிறிதும் வருந்தாமல்,
 *சோழிகவேனாதிபையப்பார்த்து, “உதயகுமரனுக்கு யான செ 155
 ய்யவேண்டிய தண்டனையைத் தான் செய்தமையால் வித்தியா
 தரன் தகவிலனாவான் ;

மாதவர் கோன்பு மடவார் கற்புங்

காவலன் காவ லின்றெனி னின்றால்; (204-206).

தன்மகனைப் பூமியிலே கிடத்தி அவன்மீது தேர்க்காலைச்செலு 160
 ததி முறைசெய்த அரசாபிரானுடைய பரம்பரையில் ஒருதீவி
 னையாளன் பிறந்தானென்பதை மறறை அரசர்கள் கேட்டுமுன்
 னம் அவனைப் புறங்காடடைவித்துக் கணிகைமகளாகிய மணி
 மேகலையையும் சிறைப்படுத்திக்” என்றனன, சோழிகவேனாதி
 அவ்வாறுசெய்தான். 165

உட.—சிறைவிடுகாதை.

பிற்பாடு, அரசன்கட்டளையால், வாசந்தவையென்னு
 முதியவனொருத்தி, புத்திரசோகததாற கலங்கி வருந்தும் இரா
 சமாதேவியை வினாந்தடைந்து தொழுது முன்னின்று வாழ்ந்தி
 அவளுடைய வருத்தம்நீங்கும்வண்ணம் பலகட்டுரைகளாகுறி
 ஒருவாறு ஆற்றுவித்துப்போயினாள். அவள் போனபின்பு 5

* சோழிகவேனாதி - மந்திரிகளுனொருவன்.

இராசமாதேவி தன்னுடையவருத்தம் புறத்தேதோன்றாதவண்
 ணம் அடக்கிக்கொண்டவளாய், “மணிமேகலையை வஞ்சிதது
 வருத்துவேன்” என்று எண்ணி அரசனைச்சார்ந்து, “செவ்
 கோல்வேந்தே! மணிமேகலையின் பிக்குணிக்கோலததைக்கண்டு
 10 தன்னறிவுவேறுபட்ட உதயகுமரன் அரசாட்சிகு உரியவ
 னல்லன்; அவன் அக்கொடுந்தொழிலால் இறந்தது தக்கதே;
 தனது இளமையைப் பயனற்றதாகச்செய்த பேரறிவுடைய
 ளாகிய மணிமேகலைக்குச் சிறை தகுதியன்று” என்றாள்.
 அரசன், “உன்கருதது அப்படியாயின் அவளைச் சிறையினின்
 15 றும் விடுவி” என்று கூறினான். கேட்ட இராசமாதேவி
 சிறையினின்றும் விடுவித்து அவளை அழைத்ததுக்கொண்டு
 அரண்மனையுட்சென்று, “இவ்வூரிவள்ளாரெல்லாரும் அடி
 ததுவருத்தம்படி இவளைப் * பித்தியாகச்செய்வேன்” என்
 றெண்ணி மயக்குமருந்தை அவளுக்கு ஊட்டினள். அவள்
 20 மறுபிறப்புணாந்தவளாதலால் சிறிதும் அறிவுவேறுபடாதிருந்
 தாள். அப்பால் இராசமாதேவி அறிவிவியாகிய ஓரினைஞனை
 அழைத்தது, “இவளுடம்பை எப்படியேனும் வேறுபடுத்தி
 ‘மணிமேகலை என்னைவிருமபிணை’ என்று பலர்க்கும் சொல
 வாயாக” என்று சொல்லிப் பொற்காசுகள் பலவற்றைக் கை
 25 சிறைய அழைக்குக்கொடுப்ப, அவன் அததீச்செயற்குடம
 பட்டு மணிமேகலையிருந்த இடத்தை அடைந்தான். அடை
 தலும் அவள், ‘இவன்வந்தது இராசமாதேவியின் வருசத்
 தால்’ என்றுசிச்சயிதது வேற்றுருவெய்துவிக்கு மந்திரத்தை
 ஜபித்தது ஆண்வேடம்பூண்டு அங்கேயிருந்தாள். அங்கனமிரு
 30 ந்ததனைக்கண்ட அறிவிவி, நடுநடுங்கி, “அரசருடைய அந்தப
 புரத்தில் ஆடவர் அணுகார்; இராசமாதேவியின் தியகினைப
 பையானறிந்திலேன்” என்றுபயந்து அவ்விடத்தைவிட்டு விரை
 ந்து புறத்தே ஓடிப்போயினான். அதன்பின் இராசமாதேவி
 நமது அருமைப்புதல்வனைமயக்கி மாளச்செய்த இவளை இனி

35 உயிரோடுவையெனென்று சினந்து, “நோய்மிகுதியால் இவ
 ளுக்கு உணவுசெல்லவில்லை” என்று அவள்பாற பொய்க்கோ
 யொன்றைக்காட்டி அவளைப் புழுக்கறையில் அடைப்ப, அவள்

* பித்தி - பைத்தியங்கொண்டவள்.

உரு.—சிறைவிகொதை.

ருரு.

உன்னொழிமந்திரமுடையவளாதலின் அம்மந்திரத்தை ஜபித்
 துச் சிறிதும் வாட்டமின்றி அவ்வறையிலேயே இருந்தாள். 40
 அதனைக்கண்ட இராசமாதேவி ஆச்சரியமுற்று நகிடுங்கி
 அவளைநோக்கி, “மகனையிழந்த பெருந்துன்பம்பொறுக்கலாற
 றுது இத்தீங்குகளைச்செய்தேன்; நீ இவற்றைப் பொறுத்தரு
 ளவேண்டும்” என்று பலவாறுவேண்டினள். வேண்டவே
 மணிமேகலை, “சென்றபிறப்பில் நீலபதியின் வயிற்றிற்றோன்
 றிய இராகுலனைத் திட்டிவிடமென்னும்பாம்பு உயிருண்டபொ 45
 முது, அதனைப்பொறேனுகித் தீயிற்பாய்ந்து என்னுடைய உயி
 ரைவிட்ட நாளில்,

யாங்கிருந் தழுதனை யிளங்கோன் றனக்கும்
 பூங்கொடி நல்லாய் பொருந்தாது செய்தனை
 யுடற்கழு தனையோ வுயிர்க்கழு தனையோ 50
 வுடற்கழு தனையே லுன்மகன் றன்னை
 யெடுத்துப் புறங்காட் டிட்டனா யாரே
 யுயிர்க்கழு தனையே லுயிர்புகும் புக்கில்
 செய்ப்பாட்டு வினையாற நெரிந்துணர் வரிய
 தவ்வுயிர்க் கன்பினை யாயி னுய்தொடி. 55
 யெவ்வுயிர்க் காயினு மிரங்கல வேண்டும்; (எக - எக)

உன்மகனை வித்தியாதரனொருவன் வெட்டிவிட்டதீயதற்குக்கா
 ரணமான தீவினையை இன்னதென்றுகூறுவேன்; கேட்பாயாக;
 அது முற்பிறப்பில் மடைக்கலஞ்சிதையவிட்டந்த மடைக்கொ

60
 65
 70

ழிலானனை வெட்டிவிழ்த்தியதாலுண்டாகியதீவியே ; அத்
 தீவியை அபபிறப்பிலேயே நஞ்சுவிழியரவால் அவனுடைய நல்
 ளுயிரைவாங்கி இப்பிறப்பிலும் விஞ்சையன்வாளால் வெட்
 டிண்ணச்செய்தது ; ' இச்செய்திகளையெல்லாம் நீ எப்படி அறி
 ந்தாயோ ? ' என்பையாயின், நடந்தது இவ்வாறாகும் " என்று
 தான் உவவனஞ்சென்றதுமுதலிய எல்லாவற்றையும் அவளு
 க்கு விளங்கக்கூறிப் பின்னுகூறுவாளாயினன் : " நீ மருந்
 தால எனக்குப்பித்தேற்றினே ; யான் மறுபிறப்புணர்ந்தேனாத
 லின், சிறிதும் அறிவுபிறழாதிருந்தேன் ; உன் ஏவலால் கல்
 லாக்கயவன் என்பால்வர வேற்றுருவெய்துவிக்கும் மந்திரவலி
 யால் ஆணுருக்கொண்டிருந்தேன். யாதொருநோயுமில்லாத

௫௪ மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

75
 80

ஊனொழிமந்திரமுடைமையினாலேயே அத்துன்பத்தினி
 றும் தப்பினேன். நீ சென்றபிறப்பில எனக்குக் கணவனா
 யிருந்த இராகுலனை ஈன்றதாயாதலின், உனது துக்கத்தைக்
 களைந்து தீவியையெப்போகுகி உன்னை நல்வழிப்படுத்தறப்பொரு
 ட்டே ஆகாயவழியேசெல்லுதலையும் வேற்றுருக்கொள்ளாதலை
 யும் யான் நினைந்திலேன் ; இதுவிறக ; இவ்வுலகத்தன்னோராக்க
 குத துன்பம் தருவனயாவையெனின், காமம், கொலை, கர்,
 பெரய், காவென்னும ஐந்தாமம். இவற்றைததுறந்தோரே
 சீலமுடையோராவார்.

செற்றஞ் செறுத்தோர் முற்ற வுணாதோர்
 மல்லனமா ஞாலத்து வாழ்வோ ரென்போ
 ரல்லன் மாககட் கில்லது நிரபபுநா
 திருந்த மல்ல னை செலவ ளுரிடே
 வருந்தி வந்தோ ரருபபடு களைந்து
 துன்ப மறுக்குந் துணிபொரு ளுணாந்தோர்

மன்பதைக் கெல்லா மன்பொழி யாரென
 ஞான ந ள்ளீர் நனகனந் தெளிததுத
 தேனா ரோதி செவிமுதல் வாதது
 மகன் றயா நெருப்பா மனமவிற் காச
 வகஞ்சுடு வெந்தீ யாயிழை யவிப்ப, (கநக - கசக)

90

இராசமாதேவி, மனந்தெளிந்து மணிமேகலையைவணங்கினள் ;
 மணிமேகலை அதனைப்பொருளாகி, “ நீ என்கணவனைப்பெற்ற
 தாயாக இருந்தலன்றி அரசனுடையமாபெருந்தேவியாக இரு
 95 ந்தும் என்னைவணங்குதல் தகுதியன்று ” என்று துதித்தது அவ
 னைத்தானும் அன்புடன்வணங்கினள்.

உச.—ஆபுத்திரனாடடைந்தகாதை.

மணிமேகலையை விரும்பிச்சென்ற உதயகுமரன் விஞ்
 சையனுடைய வாடபடையால் உலகவறவியில் வெட்டுண்டு
 இறந்ததையும் மணிமேகலை சிறையில் வைக்கபட்டிருத்தலையுங்
 கேட்டு வருந்தி நடுங்கி அவளைச்சிறையினின்றும் நீக்கவினைந்த
 5 சித்திராபதி, இராசமாதேவிபாறசென்று வணங்கி, “ மாபெரு
 தேவி! கோயலனிற்றானென்று மாதவி தனது பரததை
 மைத்தொழிலீநீந்தது தவச்சாலையைடைந்ததும், அவள்மக

உச.—ஆபுத்திரனாடடைந்தகாதை.

௫௫

ளாகிய * அரங்கக்கூத்தி பாத்திரமேந்தி வீடுகள்தோறுஞ்
 சென்றுசென்று பிச்சையேற்றதும் யாவரும் அவமதித்துச்
 சிரித்தற்கு இடமாயினவேயன்றி வேறலல ; இதுகிங்க ; உதய 10
 குமரனிற்றத்தன்றி, மணிமேகலையால் இனி இந்நகரத்திற்கு
 உண்டாகும் பெருந்துன்பமுமொன்றுண்டு ; கேட்பாயாக :

முன்னொருநாள், அரசன், இந்நகரிற் கடற்கரையைச்
 சார்ந்த புன்னைமரச்சோலையில் பேரழகினளாகிய ஒரு மங்கை
 யைக்கண்டு விரும்பி அவளைநாடு ஒருமாதம் அச்சோலையில் 15
 உடைவாணியினன் ; அமரங்கை அவனிடஞ்சொல்லாது தன்

னிடஞ்சென்றாள் ; ரொலலவ, அரசன், இளங்கொடி யாங்
 கொளித்தனொன்று பலவிடததும் நேடிக்கொண்டிருக்கும்
 பொழுது, அடபுதசகதீயையுடைய ஒரு சாரணன்வர, அர
 சனகன்சி அவனை வணங்கி முன்னினறு, “என்உயிர்போலபவ 20
 ளாகிய ஒருத்தி இங்கே ஒளித்தனள் ; அவளை அடிகள்நண்ட
 துண்டோ? உண்டாயின, சொல்லுக” என்றுகேடப, அந்தச்
 சாரணன், “அரச! அம்மடந்தையை யான் இப்பொழுது கண்
 டிலேனையினும் முன்பு அறிந்துனான் ; கேட்பாயாக ; அவள் 25
 நாகநாட்டரசனாகிய வளைவணனென்பவனுடைய தேவியான
 வாசமயிலையென்பவளின் வயிறறிந்தேனறிய பீவிவளையென்
 பாள ; அவள் பிறந்தநாளிற சோதிடங்கூறவந்த கணி, ‘இவள்
 சூரியகுலத்தரசனொருவனைச் சோந்து கருவுறறுவருவாள்
 என்று அரசனுக்குக்கூறினன் ; இது முன்புநடந்தது ; அவளே 30
 நீ கூறியமடந்தை ; இனி, அவள்வயிறறிந்தேன்றுமகனே வரு
 வான் ; அவள் வாராள் ; நீ கவலாதிருக்கக்கடவை ; இன்னும்
 ஒன்றுகேட்பாயாக ; இந்திரவிழாசெய்யாதநாளில மணிமேக
 லாதெய்வத்தின் சொல்லால் உன்னகரத்தைக் கடவு கொள்
 ளும் ; இந்திரசாபமுமிருத்தலால், அதைப்பாது ; ஆதலால்,
 யான்கூறியதை உண்ணையென்பீநீனந்து, இந்நகரைக் கடல் 35
 கொள்வாது ; இந்திரவிழாசெய்வாய் நீயே, அதும மறவாது
 செய்துவருக” என்றுசொல்லிவிட்டுப் போயினன். அவன்
 போன அந்நாளைநடங்கி, நகரத்திறகு எப்பொழுதுகேடுவந்து
 விடுமேடுவென்று இந்நகரத்தாரெல்லாரும் நடுங்கிக்கொண்டே

* அரங்கக்கூதநியென்றது மணிமேகலையை.

நூல் மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

40 யிருக்கின்றனர். தன்னுடையபெயரைப்பெற்றமடந்தை துன்ப முறுவாளாயின, அதனைப் பரிகரித்தற்கு மணிமேகலாதெய்வம்

வருதலுங்கூடிகோவென்று யானும் அஞ்சாநின்றேன்” என்று சொல்லித் துதித்து, “நல்லமனமுண்டாகப்பெற்ற நாடகக் கணிகையை என்மனைக்குப்போதரும்படி கட்டளையிடுவாய்” என்றுகேட்ப, இராசமாதேவி,

“கள்ளும் பொய்யும் காமமும் கொலையும்

உள்ளக் களவுமென்றுரவோர் துறந்தவை (எ - ௭௮)

மேலானசெய்கையென்றுகொண்ட உனதுபரத்தைமைத்தொழிலை அசுத்தவழியென்றெண்ணிவந்த இவள் உன்னுடன்வந்து

50 உன்மனையிற் புகுதாள்; என்னோடுதானே இருத்தற்குரியள்” என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், மணிமேகலையின் நிலை

மையைக்கேட்ட மாதவி, சுதமதிக்குக்கூறி வருந்திச்சென்று அறவணவடிகளைவணங்கி அறிவித்து அவரை முன்னிட்டுக் கொண்டு அவளைச் சிறைமீட்டற்பொருட்டு இராசமாதேவி

55 யிடம்வர, இராசமாதேவி, அவரைக்கண்டவுடன் மற்றை இருவரோடுமெழுந்து எதிர்சென்று அவரடியைவணங்கினாள்; அவர், “அறிவுண்டாக” என்று ஆசிகூறினர். அப்பால் அவள் அவரைச் சிறந்த ஓராதனத்திலிருத்தி அடிவிளக்கிச் சிறப்பித்து செய்து, “எமதுநல்வினையே மிகப்பெரியோராகிய உமமை

60 இங்கே எழுந்தருளச்செய்தது;

நாததொலை வில்லா யாயினுந் தளாந்து

மூத்தவிய் யாக்கை வாழ்க்பல லாண்டு” (கூ - ௧00)

என்றுகூற, அவர், “யான் இதவவுடம்பிற் பொருந்தியிருந்தும் அததமிக்குஞ் சூரியன்போன்றேன்;

65 பிறந்தார் மூத்தார் பிணிகோ யற்றா

நிறந்தா ரென்கையியல்பே யிதுகேள்” (க0௩ - ௧0௪)

என்று பன்னிரு *சீதானங்களையும் அவளுக்கு விளங்கஉட்பதே சித்து, “எப்பொழுதும் நல்லறத்தையே பேணிக் கேட்டு அவ்வாறேயொழுகுக” என்றுசொல்லிப் பின் மணிமேகலையை

70 நோக்கி, “மற்றைச்சமயதருமங்கையெல்லாம் நீகேட்டபின்பு

இவற்றையும் இவற்றின்பகுதிகளையும் உனக்குவிளக்க உணர் த்துவேன்” என்று கூறித் தம்மிடஞ்செல்லுதற்கு எழுதலும், மணிமேகலை எழுந்த அவரைவணங்கிப் பின்பு இராசமாதேவி

* சிதானம் - ஆதிகாரணம்; என்றது பேதைமைமுதலியனவற்றை.

உரு.—ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவமடைந்தகாதை. ௫௭

முதலியோரைநோக்கி, “அறவணவடிகள் கூறிய உபதேசமொழிகளை மறவன்மின்; அவாகூறியவாறே ஒழுகுமின்; யான் 75
இந்நகரிவிருப்பேனாயின், ‘உதயகுமரனுக்கு இவள் கூற்றாயிருந்தாள’ என்று யாவருககூறுவா; ஆகவால் இங்கிரேன்; இனி, ஆபுத்திரனாடடைந்து பின்பு மணிபல்லவஞ்சாரந்த புத்தபிழையைத் தரிசித்துவிட்டு, அப்பால் வஞ்சிகரஞ்சென்று, † பத்தினிக்கடவுளைத் தரிசித்தபின் எங்குமபோய் நல 80
மறஞ்செய்துகொண்டு ஒழுகாநிற்பேன்; எனக்கு இடருளாதா குமோவென்று நீர் சிந்தித்துக் கவலறக” என்று சொல்லி அவர்களுக்கும்வணங்கி, சூரியாஸதமயத்திற்குப்பின் அந்திமாலையெழுதினவென்று, உலகவறவியையும் சம்பாபதியையும் கந்திரபாவையையும் வலங்கொண்டு துதித்து ஆகாயவழியே பறந்துசென்று, இந்திரனுடையவழித்தோன்றலாகிய புண்ணியராசனது நகர்ப்புறத்தேயுள்ள சோலைக்குள்ளேயிறங்கி அயாவுயிர்த்து, ஆங்குள்ள ஒருமுனிவனைவணங்கி, “இந்நகரின்பெயர யாது? இதனையாரும் அரசன்யா?” என்று கேட்டாள; அம்முனிவன், “இதன்பெயர் நாகபுரமென்பது; இதனையாள் ப 90
வன் பூமிசந்திரன்மகனாகிய புண்ணியராசனென்பான்; இவன் பிறந்தகாலந்தொடங்கி இந்நாட்டில் மழை பிழைத்ததில்லை; பூமியும் மரங்களும் பிறவும் பலவளங்களையும் மிகத் தாராநிற்கும்; உயிர்களுக்கு ஒருவகையான நோயுமில்லை” என்று அரசனுடைய பெருமையை அவளுக்கு விளக்கக் கூறினான். 95

உரு.—ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவமடைந்தகாதை.

அப்பொழுது, புண்ணியராசன், தன்பெருந்தேவியோடு
அச்சோலையிற்புகுந்து ஆங்குள்ள தருமசாவகனென்னும் முனி
வனைவணங்கி,

அறனு மறனு மசித்தமு நிததத்
திறனுந் தககமுஞ் செல்லுயிர்ப புஷிஷுஞ்
சாரிற் றேறறமுஞ் சார்பறத் துத்தியு
மாரிய னமைதியு மமைவுறக் கேட்டு, (ந. - சு.)

5

பின்பு, “இவள ஒப்பற்றபேரழகினளா; கையிற்பிச்சைப்பாத
திரமொன்றையுடையவளாய்த் தருமக்கேட்கின்றாள்; யார்?”
என்று வினாவுகையில், அருகேகின்ற சட்டையிட்டபிரதானி 10

† பதநினிக்கடவுள் - கண்ணகி.

அ

௫அ மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

அரசனைவணங்கி, “இவளையொப்பவா யாருமில்லை; முன்னொ
ருகாலத்தில் கிளளிவளவனோடு நடபுகுகொளளுதலைவிருமபிக
காவிரிப்பூம்படடினததிறசென்றபொழுது, அங்குகயூள்ள அற
வணவடிகள் இவளவரலாறுகளையெல்லாம் விளங்குககூற்றா
15 ரென்று முன்னமே நான உரைத்ததுண்டு, அமமடந்தையே
இவளா” என்றுகூறினன், கூறலும், மணிமேகலை அரசனைப்
பார்த்து, “உன்கையிலிருந்த பாத்திரமே என்கையையடைந்
தது; செவ்வததால மயங்கினைபோலும்; என்செய்தனை? மணி
பல்லவளுசென்று புத்தபீடிகையைத் தரிசித்தாலன்றி உனது
20 பழம்பிறப்பின்செய்தியையறியாய; ஆதலால், அரச! அங்க
வருவாயாக” எனறுசொல்லிவிட்டு, எழுந்து ஆசாயவழியே
சென்று நூரியாஸைதமயத்திறகுமுன்னமே மணிபல்லவத்திற
ங்கி வலங்கொண்டு புத்தபீடிகையைத் தரிசித்தாள். அது பழ
மபிறப்பை அவளுக்கருந்தொரிவித்தது. அதனையறிந்து வியந்து
25 அவள அங்கே இருக்க, புண்ணியராசன், அச்சோலையைந்
நகரிப்புகுந்து, தனை வளாதததாயாகிய அமரகந்திரியை

சனநி வினகிக தனவரலாறுமுழுவதையும் அவள கூறக்கேட்டு வருந்தி அரசாட்சியிலவெறுப்புடனாக துறந்தறகுத்தணிர்து தன்கருததைவெளியிட்டான்; அதனைக்கேட்ட சனநித்திரனெ வனுமந்திரி, அவனை வணங்கி,

“எங்கோ வாழி யென்சொற கேணமதி, (ககூ.)

உன்னை அரசனபெறுவதனமுன் இந்நாட்டில் பன்னிரண்டு வருடம் மழையிலலாமறபோயிற்று, வறுமைமிகுகது; அத னால் எல்லாவுயிரகளும வருந்தின, அககாலத்தில் நீ தோன ற்னை, தோனறயபின இந்நாட்டில் எல்லாவளங்கரும நிரம பின, உயிரகா துயரமநீங்கி வரபூவனவாரிவ; நீ நீங்குவாயா யின, எல்லாவுயிரகரும தாஃபப்பிரிந்த குழந்தைகா போலக கூவாகிரகரும, இந்நகிலையையுடைய உலகத்தைக காவாமல உனதுபயனையேவிருப்பிச செலலுதல தகுதியன்று,

தனனுயிரக கிரங்கான பிரவுயி ரோமபு
மனனுயிர முதலவ னறமுமி தனரூல” (ககச - ககௌ.)

என்றுகூற, அரசனகேட்டு, “மணிபல்லவத்தை வலங்கொள்ள வேண்டிமென்று எனகருணடாகிய வரமபுகடந்த ஆசை தணிர்த

உரு.—ஆபுத்திரனோடுமணிபல்லவமடைந்தகாதை. ௫௬

தறகு அரியது; ஆதலால், அங்கே போய்வருவேன்; ஒருமாத காலம் இந்நகரைப்பாதுகாதகல உனதுகடன்” என்றுகூறப்ப 45
புறப்பட்டு வழிகொண்டு கடற்கரைச்சாரந்து நாவாயேறி மணிபல்லவத்தையடைந்தான்; உடனே மணிமேகலைவந்து அழைத்ததுசென்று அவனோடு அந்நிலைவலாவந்து, “பழம் பிறப்பையுணாவிக்கும் தருமபீடிகை இது” என்றுகாட்ட, அரசன், அதைத்தரிசித்தது வலங்கொண்டு துதித்தான்; துதிக் 50
கவே அபபீடிகை பழம்பிறப்பினசெய்தியை அவனுக்கு விளங் கத தெரிவித்தது. அதனையறந்து வியப்புறறு, தனக்குப் பழம் பிறப்பில் அமுதசுரபியெனனும் அசுஷ்யபாகதிராததையளித்த சிந்தாதேளியைத்துதித்தது மணிமேகலையோடுமெழுந்து தென் மேற்குசென்று கோமுக்ககரையில் புனனைமரத்தின் கிழவிலே 55

யிருந்தான; இருககையில், ஆபுத்திரேனா மணிமேகலைவர்
 திருந்ததைத் தீவதிலகையறிந்துவந்து, 'அமுதகரபியைக கை
 யிலேந்தி உயிராகளின்பெருந்துயரத்தைத்திராதத பெரியோன்!
 அககாலத்தில், மறந்து உனனை இத்தீவில் தனிமையிட்டுவிடிக
 கப்பலேறிச்சென்று பினபு உன்னைகினைந்து நீண்டிவந்து இவ்
 கே நீ இறந்திருக்கதலையறிந்து உடனே தம்முயிரிசாரீர்தக ஒன்
 பதுசெட்டிகளின் உடலென்புகள இவை; காண்பாயாக; அச
 செட்டிகளா உண்பிக்கவுண்டு உடனவந்தோர்கள், அவர்கள்
 இறந்ததுதெரிந்து தாமும இறந்தாரா, அவர்களுடைய என்பு
 சள இவைகளாகாண்; அலைகளதொருத்த மணலாலமுடபபட்
 டிப புனை கிழலினகீழே உனது பண்டையுடமபு இருந்ததைப
 பாப்பாயாக.

60

65

கினனுயிர கொன்றாய் கின்னுயிரக் கிரங்கப
 பினளை வந்த பிறநயி கொன்றாய்
 கொலைவ னலையோ கொற்றவ னாயின" (களஉ - களச.)

70

என்று அரசனைநோக்கிக்கூறி, பினபு மணிமேகலையைப்பார்
 தது, "காவிரிப்பூர்பட்டினத்தைக் கடல கொண்டது; அதற்
 குக்காரணங் கேட்பாயாக: நாகநாட்டரசன்மகனாகிய பீலி
 வளையென்பவள தான்பெற்ற குழந்தையுடனவந்து இத்தீவை
 யும புத்தபீடிகையையும வலமவந்து துதிக்கும்பொழுது, கம்
 பளச்செட்டியின்கப்பல வந்துதங்க, பீலிவளை அவனிட்டுஞ்
 சென்று, "இவன் அரசன்புதலவன; இவனை அவனிட்டுஞ்

75

மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

சேர்ப்பாயாக" என்றுசொல்லி, குழந்தையை அவன்கையிற்
 கொடுக்க, அவன் பெருமகிழ்ச்சியடைந்து வாங்கிக் கப்பலேறிச்
 செல்லுகையில் கப்பல் உடைந்துபோயிற்று, போகவே கப்
 பலிவிருந்தோரிற்சிலர் மெல்லப் பிழைத்துச்சென்று காவிரிப்
 பூம்பட்டினத்தையடைந்து புதல்வனைக் கெடுத்ததெய்தியை
 அரசனுக்குத்தெரிவித்தார். அதுகேட்டு அவன்பொறாமல் செ
 யலற்றுக் கடற்கரையைடைந்து மகனைத் தேடிக்கொண்டு

80

- 85 அலைந்தமையால், நகரம் இந்திரனுக்கு விழாச்செய்தலை விட்டு
 டொழிந்தது; ஒழியவே அதனைப்பொறுக்காமல மணிமேகலா
 தெய்வம், “இந்நகரைக் கடலகொள்ளுக” என்றுசபிக்கக் கடல்
 நகரை முடியது; மூடவே அரசன் வேறிடஞ்சென்றான். அற
 வணவடிகளோடு மாதவியும் சுதமதியும் யாதொருவருத்தமு
 90 மின்றிப்போய் வஞ்சிகரம் புகுந்தா” என்று சொல்லிப்
 போயினள்; அவளபோனபின்பு புண்ணியராசன் அவ்விடத்
 தே மணலைத்தோண்டி, அங்கேதோன்றிய தன்னுடைய பழைய
 உடம்பின் என்னைக்கண்டு மயக்கமுற்றான். மணிமேகலை தேற்
 றித் தருமோபதேசஞ்செய்து அவளை நகரத்திற்கு அனுப்பிவிட்
 95 டுத தான் வஞ்சிகரஞ்செல்லினைந்து ஆகாயத்திலெழுந்தாள்.

உக.—வஞ்சிமாநகர்புக்ககாதை.

- எழுந்தவள, ஆகாயவழியேசென்று வஞ்சிகரப்புறத்தே
 யிறங்கி, தாய்கண்ணகியையும் தந்தைகோவலனையும் தரிசிக்க
 வேண்டுமென்கிற ஆசை துண்டிதலாற கோயிலிற்புகுந்து கண்
 ணகிடைவணங்கித் துதித்தது, “கணவனிறந்ததுதெரிந்து உட
 5 னிறவாமலும் கைமமைநோன்பை நோலாமலும் சினங்கொ
 ண்டி மதுவையை அழித்ததற்குக காரணங்கூறியருளவேண்
 டும்” என்று பிரார்த்திக்க, பத்தினிகடவுளாகிய கண்ணகி,
 “எனது தலைவனுகருநோந்த மாணத துன்பத்தைப் பொறுக்க
 முடியாமையால் மதுவையை எரித்தழிகாததொடங்கினேன்;
 10 அப்பொழுது மதுராபதியென்கிற அந்நகரத்தெய்வம் எனக்கு
 முன்னேதோன்றி, “ஆக துன்பத்தை நீங்களனுபவித்தல முற
 டிற்பாடிமெய்தி உய்வேயினாலேயே. அதனைக்கூறுவேன்:

முன்பு கல்வகராட்டிலுள்ள சிங்கபுரத்தரசனாகிய வசு
 வென்பவனுடைய சபிப்புரத்தரசனாகிய குமரனென்பவனும தம்

உக.—வஞ்சிமாநகர்புக்ககாதை.

கூக

முட்பகைமைகொண்டு போர்செய்வாராயினர்; அப்பொழுது 15
 மனைவியுடன் சிங்கபுரத்துக் கடைவீதியிற்சென்று பண்டம்

வீற்றுக்கொண்டிருந்த சங்கமனென்னும்வணிகன்பாற் பொரு
 மையுற்று, அந்நகரத்தரசனிடம் வேலைபார்த்துக்கொண்டிருக்
 கும் பரதனென்பவன், “ இவன் பகைவனுடையஒற்றன் ” 20
 என்று அரசனுக்குச்சொல்லி, யாதொரு குற்றமுமில்லாத அச்
 சங்கமனை அவ்வரசனைக்கொண்டு கொலைசெய்வித்தான். சங்க
 மன்மனைவி நீலியென்பவளா, அதனைத்தெரிந்து, ஏங்கி அழுது
 பெரியமலைமீதேறி வீழ்ந்து உடம்பைத் துறக்ககிச்சயித்தது,
 “ எமக்குத்தன்பளுசெய்தோர் மறுபிறப்பில் இததுன்பத்தை 25
 யே அடைவார்களாக ” என்று சபித்ததுவிட்டு இறந்தாள். அப
 பரதனே கோவலனாகப் பிறந்தான் ; அவ்வினையால் இததுன்ப
 மடைந்தீர்கள் ; பழம்பிறப்பிறசெய்த வினையின்பயனை யாரும்
 துகர்ந்தே ஒழித்தலவேண்டும் ” என்கிற உண்மைமொழியைக்
 கூறியது ; அததெய்வம கூறியபின்னும் என்கோபம் அடங்கா
 மையால், நகரத்தை எரித்தழித்ததேன் ; முன்புசெய்த நலவினை 30
 யாலே நானும் என்கணவனும் தேவாகளாகிச்சென்றோம். இந்
 நல்வினையினிறுதியிற் கோவத்தாலுண்டாகிய பாவப்பயனை துக
 ர்தல்கூடும் ; இப்படிப் பிறந்துமிறந்தும புண்ணியத்தினிறுதி
 யிற பாவப்பயனையும் பாவத்தினிறுதியிற் புண்ணியப்பயனையும்
 துகார்து துகார்து உழலாநிற்பேம். அப்பால் மகதநாட்டிற 35
 கபிலையம்பதியிற புத்தஞாயிறு உதித்தது போதிமரத்தினடியி
 ல் எழுந்தருளியிருந்து நாலவகைசசத்தியங்களையும்றிந்து பன்
 னிரண்டிசார்புகளின தோற்றங்களையும் அவற்றின் அழிவையும்
 விளங்கக்கூறி இச்சக்கரவாளமுழுவதும் தருமவொளியை விசு
 ங்காலத்தில், யாம் அவ்வுபதேசமொழிகளைக் கேட்டுத் துறந்து 40
 நிருவாணம்டைவேம் ; இப்பயனை யாம் அடைதற்குக்காரணம்,
 முன்பு காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் புத்தசைத்தியத்திலுள்ள இந்
 திரவிகாரமேழினையும் உன்தந்தையுடன் ஏத்தியபுண்ணியமே ;
 யாம் நிருவாணத்தையடைவது பலநாளாககுப் பின்பேயாயி
 னும், அதுகாறும் பலவகையாகிய சித்திகளையும் செய்துகொ 45

ண்டிருப்பேடி. இதுசீற்க, நீ இந்நகரிலுள்ள பல சமயவாதிகள்கூடும் கொள்கைகளையெல்லாங்கேட்டு அவற்றுள் ஒன்றும் உனக்கு உண்மையென்று தோன்றாமையால் பின்பு பொதத

சுஉ

மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

50 சமயத்தைப்பற்றியொழுதுவை” என்று சொன்னவுடன், மணிமேகலைவணங்கி வேறொருவெய்துவிக்கு மந்திரத்தை ஜபித்து ஒருமுனிவனவேடங்கொண்கி,

தேவ குலமுந் தெற்றியும் பள்ளியும்

பூமலாப பொழிந்தும் பொய்கையு மிடைத்து

நற்றவ முனிவரஹ கற்றடங் கினரு

55

நன்னெறி காணிய தொன்னூற் புலவரும் (எஉ - எடு.)

எங்கணும் விளங்கிய வஞ்சியமபதியில், செங்குட்டுவனென்னும் சேராபெருமானது புகழ் விளங்கும்படி சென்றுபுகுந்தாள்.

உஎ.—சமயக்கணக்கர் தந்திறங்கொடுத்தகாதை.

புகுந்தமணிமேகலை, சமயவாதிகள் பலருடைய கொள்கைகளையும் அறியவிரும்பி, அவருள்ளே வைதிகவழியைச்சார்த்த அளவைவாதியை முதலிலடைந்து, ‘உன்கொள்கையை உரை’ என்றுவினவி, அவன தன்கோடபாட்டைக கூறக்கேட்டும் அப

5 பாற சைவவாதியையும், அப்பாற பிரமவாதியையும், அப்பால் வைணவவாதியையும், அப்பால் வேதவாதியையும், அப்பால் ஆசீவகவாதியையும், அப்பால் கிகண்டவாதியையும், அப்பாற் சாங்கியவாதியையும், அப்பால் வைசீஷிகவாதியையும், அப்பாற பூதவாதியையும் சார்த்துசார்த்த வினவிவினவி, அவா
10 அவா தததங்கொள்கைகளைக் கூறக்கேட்டும் அவற்றை அறிந்துகொண்டாள்.

உஅ.—கச்சிமாநகர்புக்ககாதை.

அதன்பின், மாதவியையும் சுதமதியையும் அறவணவடி
களையும் காணவிரும்பிப் புறநகரத்தைக் கடந்துசென்று வஞ்சி
நகரத்தினுள்ளேபோய்ப் பலவகைச் சாதிபாருமிருத்தற்குரிய
வீதிகளையும் வேறுள்ள பலஇடங்களையும் முறையேகண்டு மகி
5 ழ்ச்சியுற்றுச்செல்பவன், பௌத்ததருமங்களைச் சொல்லுமுனி
வாகள தங்கியிருக்கும் தவச்சாலையிற் புசுந்து, அங்கே தவஞ்
செய்துகொண்டிருந்த மாசாததுவானைப் பணிந்து, எடுக்க
வெடுக்க உணவுவளரும் அமுதசுரபியின் விசேடததையும் அப
பாததிரததைக்கொண்டு செய்த தானவிசேடததூல் ஆபுததி
10 ரன் புண்ணியராசனாகப்பிறந்து சாவநாடடை ஆண்டிவரும்
பெருமையையும் தான் அவனை மணிபல்லவததிற்கு அழைத்து

உஅ.—கச்சிமா நகர்புக்ககாதை.

கூங்

வந்து புத்தபீடிகையைக் காட்டப் பழம்பிறப்புணர்ச்சியை
அவன் பெறறதையும் தீவதிலகை வெளிப்பட்டதையும் காவி
ரிப்பும்பட்டினததைக் கடலகொண்டமையால் மாதவியும் சுத
மதியும் அறவணவடிகளும் சாதலின்மீ இந்நகரிலவந்து புசுந்
15 தார்களென்று தான் தீவதிலகைபாற கேட்டதையும் புண்ணிய
ராசன் நாகபுரஞ்செல்லத தான் மணிபல்லவததைவிட்டுவந்த
தையும் தாயாகியகண்ணகியைத் தரிசித்ததுமுதலியவற்றையும்
பின் வேற்றுருக்கொண்டு பலசமயவாதிகளைச் சார்ந்து அவாக
ளுடையகொளகைகளைக் கேட்டதையும் அக்கோட்பாடுகளெல்
20 லாம் பொருத்ததிலலாமையால் தான் அவறறை மனங்கொள்
ளாததையும் பௌத்ததருமத்தைக் கேட்கவிரும்பி அறவண
வடிகளைத் தேடிககொண்டிவந்ததையுஞ்சொன்னாள் இவற்றை
யெல்லாங்கேட்ட மாசாததுவான், “உன்னைநான்கண்டது என
25 துநலவீனையாலேயே; உன் தந்தைகோவலனும் தாய் கண்ணகி
யுமடைந்த வருத்தங்களும் மதுரையமபதி அழிவுறறதும்
ஆகிய இவற்றைக்கேள்வியுற்று எல்லாவறறையுந்துறந்து பௌ
ததமததைச்சார்ந்து தவஞ்செய்தலை மேற்கொண்டேன்; கொ

ண்ட யான் இங்கேவந்ததற்குக் காரணம்கேட்பாயாக:—

முற்காலத்தில் இந்நகரையாண்ட இமயவரம்பன் நெடுஞ் 50
சேரலாதனென்னுமரசன் தந்தேவிமாரோடும்⁴ இச்சோலையை
சசார்ந்து இருந்தபொழுது, இலங்காதீவததுள்ள சமனொளி
பென்னு மலையைடைந்து தரிசித்தது வலங்கொண்டி ஆகாய
வழியேயீள்வோராகிய சாரணர் இச்சோலையிலிறங்கி ஒரு சிலா
தலத்திலிருந்தார்; அங்ஙனமிருக்கக்கண்ட அரசன் அவர்களை 35
வணங்கி உபசரித்தது அமுதுசெய்வித்தது துதிக்க, அவர்கள்,

*பிறப்பிற் றுன்பமும் பிறவா விற்பமு
மறத்தகை முதலவ னருளிய வாயமை
யிற்ப வாரமு திறைவன செவிமுதற்
றுன்ப நீங்கச சொரியு மந்தான, (ககக - கஉஉ)

40

நின் தந்தைக்கு ஒன்பதுதலைமுறை முன்னோனாகிய கோவலனெ
ன்பவன் அலுவரசனுக்குக் காத்தபாங்கனாதலால், இங்கேவந்
தீருந்து, அசசாரணா அரசனுகருக்கூறிய அறமொழிகளைக்
கேட்டு, தான ஈடடிய பலகோடிதனங்கனையும் முன்னோகன
கூசு மணாமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

45 தருமவழியே தேடியபொருள்கள் பலவற்றையும் ஏழுதினத்
துள் இரவலர்களுக்கொடுத்துவிட்டுப் பின்பு தவஞ்செய்வா
னாயினன்; அவன் அக்காலத்திற புத்ததேவனுக்குக் கட்டுவித்த
சைத்தியத்தைதரிசித்தற்காகவே வந்தேன்; காவிரிப்பூம்பட்
டினத்தைக் கடல்விழுங்கிவிடுமென்ற செய்தியை ஈண்டிள்ள

50 முனிவர்கள் துணிர்த்துகூறக்கேட்டு அந்நகரஞ்செல்லாமல் இவ்
விடத்திலேயே இருந்துவிட்டேன்; தீவினையுடைமையாற் கொ
லையுண்டிற்றந்த உன் தந்தை, நல்வினையால் தெய்வபாக்கையைப்
பெற்றுப் பின்னும் தீவினைப்பயனை அனுபவித்தது, அப்பால்,
புத்ததேவன் அவதரித்ததுச் செய்யுந் தருமோப தேசத்தைக்

55 கேட்டு வீடடைவானென்று அறிந்தோகூறக் கேட்டேன்;
நானும் அக்காலத்தில அவ்வறமொழிகளைக் கேட்பேன்; உனது
பிற்காலச்செய்திகளை நீ கந்திற்பாவையாலறிந்தாயென்று அற

வணவடி களாலறிந்தேன் ; அம்முனிவா, உனக்குத் தருமோப
 தேசஞ்செய்தற்கு அமைந்தவிடம் காஞ்சிரகரமென்றெண்ணி
 60 இங்கிருந்து அங்கேசென்றார் ; மாதவியும் சுதமதியும் அவருடன்
 அந்நகரம் போயினர் ; இன்னுங்கேட்பாயாக ; மழையில்லாமை
 யாற் காஞ்சிரகரத்தில் மிக்க வறுமையுண்டாயிற்று ; பலவுயிர்
 கள் இறந்தன ; அந்நகரில் ஐயமியிவோர் இல்லாமற்போனமை
 யால், அங்கே யிருந்தமுனிவர்கள் இவ்விடம் வந்துவிட்டார்
 65 கள் ; ஆதலால், அந்நகரமடைந்து எல்லாவுயிர்களையும் பாது
 காத்தல் உனக்குக் கடனாகும்” என்றுசொல்ல, மணிமேகலை
 அவனைவணங்கி, அமுதசுரபியைக் கையிலேந்திக்கொண்டு,
 வஞ்சிரகரத்தின் மேற்றிசையினின்று மேலேயெழுந்து ஆகாய
 வழியே வடதிசைச்சுக்கட்சென்று, மிக்கசெல்வங்குன்றி வறுமை
 70 யுற்று அழகுசெட்டிப்போயிருக்குங் காஞ்சிரகரத்தைக்கண்டி
 மணமிரங்கி வலமவந்து அந்நகரினிடேயெயிறங்கி, அங்கே தொடு
 கழற்கிள்ளியின் துணைவாகிய இளங்கிள்ளியாற் கட்டுவிக்கப
 பட்டுள்ள புத்தாலயத்தை வணங்கி அதற்குத் தென்மேற்கிற்
 சென்று ஒரு சோலையில் தங்கினள் ; அதனைத்தெரிந்த ஒருவன்,
 75 வினாந்துசென்று அரசனைவணங்கி, ‘அரசு! கோவலன்புத்
 ல்வி ; சிறந்த தவஞ்செய்தொழுதுபவன் ; இச்சம்புத்தீவில் எல்
 லாருள்ளஞ்சிறந்தவன் ; அவள் கையிலேந்திய அமுதசுரபி
 யென்னும் பாத்திரத்தோடு இந்நகரில்வந்து தருமதவனத்தே

உஅ.—கச்சிமாநகர்புக்ககாரை.

கூடு

உறைகின்றாள்’ என்றான். அதுகேட்ட அரசன் கந்திர்பாவை
 முன்பு நமக்குககூறியது உண்மையென்று மதித்து அத 80
 தெய்வத்தைவந்திதது மந்திரிகளுடன் வினாந்துசென்று மணி
 மேகலையையடைந்து அவனைநோக்கி,

“செங்கோல் கோடியோ செய்தவம பிழைத்தோ
 கொங்கவிழ குழலா கறபுக குறைபட்டோ
 நலத்தகை நல்லாய் நனனா டெல்லா

மலத்தற காலையாகிய தறியேன், (கௌ - ககக).

இனிச்செய்வது யாது?" என்று மயங்கிககொண்டிருந்தேன் ; இருந்தபொழுது, ஒரு பெரியதெய்வம எனக்கு முன்னேவந்து, " நீ வருந்தற்க ; உனது நலவினையால் ஒருமடந்தை இங்கே தோன்றுவள் ; அவளுடைய கையிலுள்ள தெய்வபாததிரத்தி 90
விருந்து எடுக்க எடுக்கக் குறையாமல மேன்மேலும் வளருகிற உணவால் இவவுலகமெல்லாமுய்யும் ; அவளுடைய கருணையால் மேகமும் மிக மழைபொழியும் ; அவள் இந்நகரத்திற்கு வந்தபின்பு உண்டாகும் விசேடங்கள் பலவாம் ; கார்வறங் கூரினும் நீர்வறங் கூராது ; அவள் வந்திருத்தறகாகக் கோமுகி 95
யென்னும் பொய்கையும் அதனையுடைய மணிபல்லவமென்னுந்தீவும இங்குவந்தனவென்று சொல்லுமபடி, இந்நகரத்தி யில ஒருபொய்கையையும் அதனைச்சூழ ஒரு சோலையையும் உண்டுபண்ணுக " என்று சொல்லிவிட்டுப் போயிற்று ; அத் தெய்வம் போனபின்பு அது கட்டளையிட்டபடியே செய்து 100
வைத்த இடம் இஃது " என்று சொல்லி அவ்விடத்தைக் காட்ட, மணிபல்லவமபோன்ற அச்சோலையையடைந்து அதையும் பொய்கையையுங்கண்டு மகிழ்ச்சியுற்ற மணிமகலை, தனது பழம்பிறப்பை அறிவுறுத்திய புத்தபீடிகையை அச்சோலையில் இயற்றுவித்தது தீவதிலகையையும் மணிமேகலாதெய்வத்தை 105
யும்வழிபடுதற்குரிய கோயிலையும் அங்கே உண்டாக்கி நித்திய பூசையையும் திருவிழாவையும் அரசனைக்கொண்டு செய்வித்துத் தான் வந்தித்தது துதித்து மேற்கூறிய புத்தபீடிகையில ஆருயிர்மருந்தெனும் அமுதசுரபியை வைத்து, உண்ணுதற்கு எல்லாவுயிர்களும் வருகவென்று அழைத்தனர் ; அழைக்கவே, 110

மொழித்த மூவறு பாடை மாக்களிற்

காணர் கேளா காணமுட மாறோ

கூகூ

மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

பேணு மாக்கள் பேசார் பிணித்தோர்

படிவ கோன்பியர் பசினோ யுற்றோர்

மடிநல் கூர்ந்த மாக்கள் யாவரும்

பன்னூ றுயிரம் விலங்கின் றொகுதியு

மன்னுயி ரடங்கலும் வந்தொருங் கீண்டி, (உஉக - உஉஎ).

115

உண்ணவுண்ண அவ்வுணவு மேன்மேலும் பெருகிப் பசிதனன்
பததை அகற்றி விளங்கியது; அப்பண்ணிய விசேடத்தால்,

120

எங்கும் மழைபெய்தது; வளங்கள் மிகுந்தன. அப்படி நிக
முங்காலத்தில், அறவணவடிகள், அந்நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்டு
மாதவியோடும் சுதமதியோடும் அறச்சாலையை யடைந்தனர்;
கண்ட மணிமேகலை விராந்தசென்று அன்புடன் வணங்கி
அவரடிகளைவிளக்கி ஆதனத்திலிருத்தி அறுசுவைப்போனகம

125

அமுதுசெய்வித்து, “யான் செய்த புண்ணியம் தப்பாது பலித்
திடுக” என்றுசொல்லி மீட்டும் வணங்கினள்.

உக.—தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டகாதை.

வணங்கிய மணிமேகலையை வாழ்த்திச்சொல்லும் அற
வணவடிகள், “பீலிவளைபெற்ற குழந்தையைக் கம்பளச்
செட்டி கடலிற கெடுத்தததெரிந்த அரசன் வருத்தமுற்று
அக்குழந்தையைத் தேடியலைந்தமையாற் காவிரிபூம்பட்டினத்

5

தில் இத்திரவிழாச் செய்யப்படாது போயிற்று; மணிமேகலா
தெய்வம் அததெரிந்து, ‘நகரைக் கடல்கொள்ளுக’ என்று
சபித்தது; இத்திரனும் சபித்தான். அதனால், அந்நகரம் கட
லால் விழுங்கப்பட்டது. அப்பால் உன் தாயரும் யானுமாக
உன்பொருட்டு இந்நகரம் அடைந்தேம்” என்று கூறினர்;

10

கூறவே மணிமேகலை அவருடைய அடியிணையை வணங்கி,
“மணிபல்லவததில் புத்தபீடிகையைக் காததுக்கொண்டிருக்
கும் தீவதிலகையென்பவளும் இச்செய்தியைச்செபினள்.
நான் வேற்றுருக்கொண்டிசென்று வஞ்சினகரமடைந்து ஆங்
குள்ள பலசமயவாதிகளகூறிய கொளகைகள்யாவும் மனத்திற்

15

குப பொருந்தாமையால் அவற்றையும் முன்புகொண்டிருந்த
வேற்றுவிடவததையுந் துறந்து இந்நகரமடைந்து நும்மைச்

சரணபுகழ்க்கை; தேவரீர் அடிச்சிக்கு உண்மைப்பொருளை யுணராததியருளவேண்டிம” என்று பிராரத்திக்க, அவர் பிரத்தி
 ௩௦.—பவத்திறமறுகெனப் பாவைநோற்றகாதை. ௬௭

யசும், அனுமானமென்னும் இரண்டு அளவைகளின் இலக் கணங்களையும் அவற்றின்போலிவகைகளையும் உண்மையறி 20
 வுண்டாதற்குக்கருவியாக அவளுக்கு விளங்கக்கூறினர்.

௩௦.—பவத்திறமறுகெனப் பாவைநோற்றகாதை.
 தானஞ்செய்தலை மேறகொண்டு சீலத்தில் முதன்மை யாக நின்று பழம்பிறப்பின் உணர்ச்சியையடைந்த மணிமே கலை, அப்பால், ‘புத்தம சரணங்கச்சாமி’, ‘தர்மம்சரணங்கச் சாமி’, ‘ஸங்கம்சரணங்கச்சாமி’ என்பவற்றை மூன்றுமுறை சொல்லி, மும்மணிகளையும் மூன்றுமுறைவணங்கி அறவண 5
 வடிகளைச் சரணாகதியாக அடைந்தாள்; அடையவே பொத்த தருமத்தை உபதேசிக்கத்தொடங்கிய அவர், “இதனைக்கேட் பாயாக:—உயிர்கொல்லாம் அறிவிலலாமல் இருந்தகாலத்தில் தேவர்கள் பிரார்த்திக்காத துடிதலோகத்தினின்றும் இவவுலகி 10
 லவதரித்து அரசமரத்தினடியிலேயிருந்து தத்துவத்தை ஆர யந்தறிந்து மாரணவென்று முக்குற்றங்களையும் அறுத்தது விாங்கிய புத்ததேவன் அருளிச்செய்த இன்பமயமாகிய கட்டுரை யாகும் இது; பண்டைக்காலத்தில் அவதரித்த அளவற்ற புத்தர்கள் கருணைமிசூந்து திருவாய்மலாந்தருளியதும் இதுவே” என்று சொல்லி, பேதைமைமுதலிய பன்னிருகிதானங்களின் 15
 நோற்றவொடுக்கங்களையும் பிறவறறையும் முறையே விளங்க உபதேசித்து உன்மனத்திருள் நீங்குக” என்றுகூறி ஞானதீப த்தை நன்குகாட்டினர்; மணிமேகலை அவ்வுபதேசமொழிகளை க்கேட்டு ஐயந்திரிபறவுணர்ந்து, “பிறவிததுன்பம் ஒழிவதாக” என்று அந்நகரிலேயே நேரறறுக்கொண்டிருந்தாள். 20

அரும்பதவுரை.

முதலாம் காலை

1 காவிரிப்பூம்பட்டினமென்பது சோழராசாக்களுடைய பழைய இராசதானி, இது, காவிரிநதி கடலோடு கலகருமிடத்து இருநதநகரம், பட்டினம் - கடற்கரையிலுள்ள ஊர்.

3 தூங்கியெலறிந்த தொழித் தோடசெம்பியன் - ஒய்சோழன்; இச்சொற்குப்பொருள் தூங்கு எயில் - அசைந்துகொண்டிருந்தமநிலை, எறிந்த - அழித்த, தொழிதோள் செம்பியன் - வீரவணையை அணிந்த தோளையுடைய சோழன்; சிபியினருவதிற பிறந்தோர் சைப்பியர், சைப்பியர் பரம்பரையற்றிறந்தவன் செம்பியன், செம்பியன் - சோழன் அமமதில் மூன்றென்றும், அவைகள் கொடியவர்களுக்கிடங்களாகி ஆகாயத்தில் அசைந்துகொண்டேசென்று உலகைவருத்தினவென்றும் அவற்றையும் அவற்றிலிருந்தவர்களையும் இச்சோழன் அழ்த்தானென்றும் பதீற்றுப்பதீற்று, புறநானூறு, பழமொழி, சிலப்பதிகாரம், முவநூலா முதலியவைகள் தெரிவிக்கின்றன.

8. இநதிரவிழா - இநதிரனுக்குச் செய்யும் உதஸவம், இஃது அக்காலத்து நடைபெற்றுவந்ததென்று பதீற்றுப்பதீற்றாலும் சிலப்பதிகாரத்தாலும் தெரிவினறது.

10 - 11. முசுருகதன் - சூரியருவகதுப்பிறந்த விளங்கிய ஒரு சக்கர

தோன்றி ஒருமந்திரததையுபதேசித்து இவனுடைய துயரதகைகீகின்மையின், இவன் அப்பூதததைக காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் மருஜாப்பாககம்பட்டினப்பாககமென்னுமிரண்டறகும நடுவேயுள்ளதாகிய நாளங்காடியிற பிரதிஷ்டிப்பித்து வழிபடுவானுயினன், இதனால், அப்பூதம் நாளங்காடிப்பூதமென்பபெயாபெற்றது. நாளங்காடி - காலககடைத்தெரு.

11 - 12 பாலிகள் - தமமைப்பிறா நம்புவதற்குத் தவவேடத்தில் மறைநதரின்று அததவத்திற்கு ஒவ்வாதவற்றில் ஒழுக்கும பொயவேடமுடையாரா, தமமைக் கற்புடையவாகளபோலவே புலப்படுத்தி வியபிசாரஞ்செய்யுமடநதையாள, அரசனுகருவிரோதமான காரியங்களை அவன்றியாமற செய்யும் மந்திரிகள், பிறருடைய மனைவியரை வீருமபுவோர், பொய்ச்சாக்கிப்பகாவோர், புறங்கூற்றுரைப்போரென்னும் அறுவா சதுக்கப்பூதம் - நாலுதெருக்கள கூடுமிடத்து உள்ள தெய்வமாகிய பூதம்.

15. வசிராககோட்டம் - இநதிரனுடைய வசிராயுதமநிருகுவகோயில காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் நிககோயிலிருந்ததென்று சிலப்பதிகாரம், கணத்திறமுரைத்தகான்தயாலும் தெரிவினறது.

21. பூரணகுமபம் - நீரிணைந்தகுடம்.

வாததி, இவ்வரசன் தேவகளுடைய வேணுகோளாற சென்று கொடிய அசுரர்களோடு போசெய்கையில் அவ்வசுரர்கள் பிரயோகித்த தாமஸாஸ்திரத்தாற கண்ணும மனமும் இருண்டு துயருற்றபொழுது பூதமொன்று

22- பாவலவிளக்கு - பிரதிமைக ளேர்தும் தீபம்.

26. நாற்றமின் - தொங்கககட்டுங் கள. மனறம் - ஊாகூருடுவே எல்லா ருமிருகருமபடியமைநத மரூததினடி.

32. அம்பலம்-பொதுவாகியசபை.

அ ரு ம் ப த வு ளா .

கூகூ

உ - ம் காதை.

[ஊரலருநாத்த காதையென்பதற்கு ஊரிலுள்ளார்கூறும் பழிமொழியை வலந்தமாளையென்பவன் மாதவி கருச்சொல்லியகாதையென்பது பொருள்.]

6. அவளுக்கு - மாதவிக்கு.

8 மலர்மண்டபம் - பூததொடுத்தற்கு அமைந்தமண்டபம்.

12. கணவன் - கோவலன்.

13. கொலையுண்டது - தேவியின் காற்சிலம்பைத் திருடினென்று எண்ணிய பாண்டியன் ஓடுஞ்செழிய னுடைய ஏவலாளனாற் கொலைசெய்யப் பெற்றது.

14. பத்தினிக்கடவுள்-பதிவிரதையாகிய தெய்வம்; தன்கற்பின்மிருதியால், மதுளையை எரித்தமையின், கண்ணகி பத்தினிக்கடவுளென்றும் மறககற்புடையளென்றும் கூறப்படுவள்.

14 - 15. மணிமேகலையைக் கண்

ரு - ம் காதை.

3. நற்காலகிழ்ச்சியை ஏதுகிழ்ச்சியென்பது பௌத்த ஸமபிரதாயம்.

14-15. காமன் நடுங்குவது, தனது ஆஞ்சை இனி எங்கும் செல்லாதென்பதுபற்றி. பாவை-பிரதிமைபோல்வாள்.

18. பேடியர் - நபும்ஸகர்.

25. வித்தியாதரசாதியென்பது தேவகணங்கள் பதினெட்டுவகையினுள் ஒன்று.

31. இலவந்திகை - யந்திரங்களை யுடைய குளம். இலவந்திகைச்சோலை-அரசன் உரிமைகளோடு விளையாடும் காவற்சோலை.

32. உய்யானம்=உதயானம் - அரசன்விளையாடும் காவற்சோலை.

36. தூக்குதலால் - தொங்கச்செய்தலால். பாசம் - கயிறு.

38. சம்பாதி - கழுக்குகளுக்குத்தலைவனானபகதி. மேலேபறந்துசெல்பவ ர்யாரோ அவரே வலியில்மிக்கவரெ

ணகிபிண்மகனென்றது உபசாரம்.

16. பாததைமைததொழில் - பாத்
தையயர்க்ருரியதொழில்.

21 - 24. இவற்றால், பெளத்தசமயத்தாகூறும் துக்கம், துக்கநிவாரணம், துக்கோற்பத்தி, துக்கநிவாரணமாரக்கமென்னும் ஸத்தியங்கள் நான்கும் கூறப்படுகின்றன; 'பிறந்தோருறுவது பெருகியதுன்பம்' என்றது, துக்கத்தை. 'பிறவாருறுவது பெரும்பேரின்பம்' என்றது, துக்கநிவாரணத்தை. 'பற்றின்வருவது முன்னது' என்றது, துக்கோற்பத்தியை. 'பின்னது அற்றோருறுவது' என்றது, துக்கநிவாரணமாக்கத்தை. பற்று-ஆசை. முன்னது - துக்கம். பின்னது - துக்கநிவாரணம். அற்றோர் - பற்றற்றோர்.

25. வாய்மை - ஸத்தியம்.

25 - 26. பஞ்சசீலம் - ஐந்துசீலங்கள்; அவைகளாவன: காமம், கொலை, கள், பெய்ய், களவு என்னும் இந்தஐந்ஸூக்யும் முற்றத்தறத்தல். கடைப்பிடி - உறுதியாகப்பற்றுவாய்.

ன்று சகோதரர்களாகிய சமபாதியும் சடாயுவும் தங்களுட் சபதங்கூறிக் கொண்டு மேன்மேலேபறந்துசெல்லுகையில், சூரியமண்டலத்தைச் சமீபித்த சமபாதியின்சிறகுகள் அம்மண்டலவெப்பத்தால் எரிந்துபோயின வென்பது இராமாயணம் ஆரணிய காண்டத்திலுள்ள வரலாறு.

43. ஓம்பும் - பாதுகாக்கும்.

44. பூட்டை - கொள்கை.

45. பகவன்-புத்ததேவன். ஆணை-கட்டளை.

46. உவவனம்=உபவனம் - பூஞ்சோலை.

48. பளிக்குமண்டபம் - பளிங்குமண்டபம்.

50. பதமபீடம்-புத்ததேவருடைய பாதவடிவங்கள்வைத்து பூசிக்கப்படும ஆஸனம்.

52. இதுகாறும் - இதுவரையும்.

68. உணரூசோள்பி-கள்ளையுண்ணாதவிரதமுடையவன்.

74. களிமகன் - கட்டுடியன்.

எடு

அரும்பதவுரை.

77. பேடு-புறக்கூத்துப்பதினொன்று
 றனுள் ஒன்று; இஃது, உஷைகார
 ணமாக வாணசுரனார் சிறைவைசகப்
 பட்டதன்மகன் அரிருத்தனைச் சிறை
 மீட்டுப் பேடிவடிவங்கொண்டு, கா
 மன் சோகரத்தில் ஆடிய ஆடல்;
 உஷை - வாணசுரன்மகன்.

86. தாய் - மாதவி.

சு - மீ காதை.

[பளிக்கு அறை - பளிங்காலாகிய
 அறை.]

2. பொய்கை - தடாகம்.

6. நாடகக்கணிகையர் - நாடகப்
 பரத்தையர்.

7. யாழ் - வீணை.

8. கோடு - வீணையின் உறுப்புக்க
 ளுள் ஒன்று; இது, 'வீணாதண்டம்' எ
 ன்றம கூறப்படும. பாவை-பிரதிமை.

9. 'எட்டி' என்பது, வைசியர்க
 ளுள் மிக்க கௌரவமுடையவர்க்கு
 அரசனாற்கொடுக்கப்படும பட்டப்பெ
 யர். எட்டியாகிய குமரன், சாளரம்-
 பல்கணிவாயில்.

15. கொடுந்துன்பம் - வெட்டுண்
 டிற்றத்தது.

16. நரம்பு - தந்தி; பகை நரம்பு -
 பகையாகியதந்தி.

29. தாழக்கோல்-தாழாகியகோல;
 [தாழ் - தாழ்ப்பாள்.]

31. ஐந்துவிற்கிடை-ஐந்துவிற்கள்
 ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக்கிடக்கும் அ
 ளவு.

34. முதக்குறைவு - பேரறிவு.

36. வேட்டை - ஆசை,

37. பௌத்தசங்கத்தார்-பௌத்த
 மதத்தினராகிய கூட்டத்தார்.

41 - 44. தம்முட் பகைமைகொ
 ண்டோர்எளாகிய முதியவர்களிருவர்,

வேடம்பூண்டுவந்து வீற்றிருந்து அவர்
 கள் வழக்கைக்கேட்டு ஆராய்ந்தநீர்
 த்து விடுத்தனனென்பது பழமொ
 ழி, பொருநராற்றுப்படை முதலிய
 தூல்களிற்சுண்ட வரலாறு. இளமை
 யில் தன்னுடைய கால் நெருப்பாற்
 கரிந்துபோனமையின, அவன் இப்
 பெயர்பெற்றான். வழித்தோன்றலே-
 பரமபரையிற் பிறந்தவனே. ஆண்டு-
 வருஷம்.

47 - 55. இவற்றால், மணிமேகலை
 யை உதயகுமரன் விரும்பாதிருத்தற்
 பொருட்டு, உடம்பின் அசுதத்தத்தைச்
 சதமசிகூறுகின்றான்.

47. வீணையின்வந்தது - (மக்களின்
 உடம்பு) கன்மத்தால் வந்தது. வீணை
 க்கு வீணைவு ஆயது - கன்மத்துக்கு
 வீணைநிலமாகவுள்ளது.

48. புனைவன - சந்தனம் மலர்
 முதலியன.

49. மூத்து விளிவு உடையது -
 முதுமையுற்ற இறந்தலையுடையது.
 இருக்கை - இருப்பிடம்.

50. பற்று - ஆசை,

51. அரவு அடங்கு புற்றின் செற்
 றம் சேக்கை - பாம்பு அடங்கப்பெ
 ற்ற புற்றுப்போலச் செற்றத்திற்குத்
 தங்குமிடமாகவுள்ளது; செற்றம் -
 நெடுங்காலம் நிகழும் கோபம்.

52. அவலம் - வருத்தம் தோள்
 றியவிடத்தே உண்டாகும் சோரவு.
 கவலை - யாது செய்வேமென்றல், கை
 யாறு - மூர்ச்சித்தல். அழுங்கல - வா
 ய்விட்டழுதல்.

53. தவலா உன்ளம் - மேற்கூறிய
 அவலமுதலியநான்கும் கெடாத உள்
 ளத்தை.

55. இதனை - இவ்வுடம்பை. புற

தமமுடைய வழக்கைச் சவசாலஸத ந
 ர்த்துக்கொள்ளரினந்து கரிகாற்சோ
 முன்பால்வந்து கண்டு, 'இவன் யிக
 வும் இலையவகை இருக்கிறான்; நம்
 முடையவழக்கை எங்ஙனம் தீர்த்திடு
 வான்' என்றுகூறக்கேட்டு நாணமு
 ற்ற அவன், உடனே முதியவகை

மறப்பாராய - புறமறயாகப்பராபபா
 யாக; பார்த்தால், இதன் தூய்தன்
 மை விளங்குமென்றபடி; புறமறி -
 உடம்பின்வெளிப்பக்கதை உட்பக்க
 மாகவும் உட்பக்கத்தலுத வெளிப்பக்க
 மாகவும் பார்த்தல்; "பைமறியாப்
 பார்க்கப்படும்" என்பது, நாலடியார்.

அ ரு ம் ப த வு ளா .

எக

நீ - மீ காதை.

4. அஃத - அவ்வாயில்.

7. எத்திறத்தினள் - எத்தன்மை
வையுடையவள்.

13 - 17. சமணமதமும் பௌத்த
மதமும் தம்முள் கிரம்ப விரோதமு
டையவை.

23. தன்வயம் - தன்வசம்.

27. சங்கமுகத்தறை - காவிரி
நதி கடலொடுகலக்குமிடத்துள்ளது
றை.

30. தன்னை ஒரு வித்தியாதரன்
கைப்பற்றிக்கொண்டு போனமையி
ன், 'தருவியில்வேன்' என்றான்.

37 - 38. சமணப்பள்ளி - சமண
ருறைவிடம்.

44. ஐயம் - பிச்சை.

46. சீவர ஆடையென்பது பௌத்
தமுனிவர்களுக்கு ஆடைக்கு வழ
ங்குவதோடு பெயர்; அது, மருதந்
துவரில் தோய்க்கப்பட்டு மஞ்சளிற
முள்ளதாக இருப்பது.

37 - 50. சைனாக்கணக்காட்டிலும்
பௌத்தர்களுக்கு ஜீவகாருணியம் அ
திகமுண்டென்பதைப் புலப்படுத்தியி
ருக்கின்றனர்.

56. இயல் குணன் - இயல்பாகவே
தோன்றிய குணங்களை யுடையவர்.

57. உலகநோன்பு - உலகசிலத்
தை, பல கதி உணர்ந்து - பலபிறப்புக்
களிலும் பிறந்து பிறந்து அறிந்து;
புத்தன் பல சன்னங்கனையும் எடுத்த
து எல்லாவுயிரிடத்தும் கருணையைச்
செலுத்திவந்தானென்பது வரலாறு.

58. தனக்கென வாழா - தான்
சீவித்திருத்தல் தனக்கேயென்று கி
ணையாத, பிறர்க்கு உரியாளன் - பிற
ர்க்கே உரிமைபூண்டு ஒழுக்குவன்;
வாழாமை பத்தகருக உலக - "கன

60. அருளறம் - தயாதர்மத்தை.
இது காருண்யமெனவும் வழங்கும்.
பூட்டகை - மேற்கோள்.

59 - 60. எய்தப் பூண்டவென்க.

61. அறக்கதிர் ஆழி - தருமசக்க
ரத்தை; தருமத்தைச் சககரமாகக்
கூறுதல் பௌத்தமத ஸம்பிரதாயம்;
புத்தனுக்குத் தருமசக்கரப் பிரவர்த்
தஞ்சாரியெனென்று ஒரு பெயருண்டு.

62. காமற் கடாத - மாரணவெ
ன்ற; மாரன் - தர்ம விரோதிகளா
ன இச்சைகளை மனத்திலுண்டாக்கும்
ஒரு தேவன்; [இங்ஙனம் கூறுவது
பௌத்தமதத்தக்கொள்கை]. வாமனெ
ன்பது புத்தனபெயர்.

64-65. அதுமுதல் - சங்கதருமன்
உபதேசித்ததமுதல்.

73. வருணக்காப்பு - வருணங்க
ளுக்கு ஏற்ற காவல்; வருணமாகிய
காவலெனமுதாம்.

82. புலவன், தீர்த்தன் முதலிய
வை புத்தனுடைய பெயர்கள். தீர்த்
தன் - தேவன். புராணன் - பழைய
வன்.

83. என்கோ - என்பேனோ.

84. குறறம் - காமவெருளி மயக்
கங்கள். செற்றம் செறுத்தோய் -
தணியாதகோபத்தை அடக்கியவரோ.

85. புத்தனுக்கு ஸர்வஞ்ஞெனன்
று ஒரு பெயருளதாதலின், 'முற்ற
வுணர்ந்த முதல்வா' என்றான்.

86. ஏமம் - பாதுகாப்பு.

87. தீநெறி - கெட்டவழி.

88. ஆயிரஆரத்து ஆழியன் - பா
தத்தில் ஸௌஸ்வாரசக்கரரேகையை
யுடையவன்.

89. எவன் - யாது.

கூ - மீ காதை.

3. உறவாடி - கருமசக்கரம்.

க்கென், ரொண்டானுமுள்ளான் பிறர்
க்கேயுறுதிசூழ்தான்” என்பது துண்
டலகேசி.

59 இன்பச்செவ்வி - முத்தியடை
தற்குரிய பருவத்தை. மன்பதை எ
ய்த - உயிப்பன்மைகள் அடைய.

5. 'கீங்கள்' என்றது மணிமேகலை
யையும் சுதமதியையும்.

26. நன்ராடு - சுடுகாடு. [ல்.

28. காளிகோட்டம - காளிகோயி

36. காவற்காரர் - மயானத்தைக்
காப்போர்.

௭௨

அ ரு ம் ப த வு ரா .

38. பிணங்களைச்சுமமாபோகட்டு விடுதல் சிலஜாதியாருடைய வழக்கம்.

39. தாழி - நவபாண்ட விசேடம் ; பண்டைக்காலத்திற் பிணங்களைக்கவித்ததாழிகள் இக்காலத்தில முதலாக கட்டாழியென வழங்கும்.

41. சாப்பறை - பிணப்பறை.

44. பேராந்தைகளின் ஒலி சுட்டுக் குவியென்றும் வடிவமாகத்தோற்று மென்பர் பழைய தமிழூலார் ; புறநானூறு, 240-ம் செய்யுளைப்பார்க்க.

45. ஆண்டலைப்பறவை - ஆண்மகனது தலைபோன்ற வடிவமுள்ள ஒரு வகைப்பறவை.

49. மன்றம் - பொதுவான இடம்.

51. காபாலிகஸமயத்தோர் சுடலை யிலிருந்தே தவஞ்செய்தல மரபு.

56. மண்டை - பாண்டவிசேடம் ; அஃது இக்காலத்து, 'வாணய' என்று வழங்கும்.

63. கொடுத்தொழிலாளன் - யமன்.

65. கழிபெருஞ்செல்வக்கள் - மிகப்பெரிய செல்வமாகிய கள்.

66. நல்லறம் - தையையோடுகூடிய தருமம்.

75. பார்ப்பானென்றது கணவனை.

77. அணங்கு - காமநெயியால் உயிர்கொள்ளுந்தெய்வமகள்.

92. இழவுழி - நாசத்துக்கு ஏதுவாகிய ஊழுவனை.

103. நம்புறங்காடு - பிணஞ்சுடுதற்கு அடுக்கும் விறகெடுக்கணியுடைய சுடுகாடு.

104. ஆயிரம் கோட்டம் அமைத்தன.

105. நிரயக்கொடுமொழி - நரகத்தைத்தரும் கொடுமையான வார்த்தை.

பத்தையுடைய பிரஹ்மஜாதி கணங்கள் ; இவர்கள், உலகம் முப்பத்தொன்றனுள் இருபத்தெட்டாவதாகிய ஆகாசநந்தியாயதனலோக முதலிய நான்கு உலகங்களிலுமுள்ளவர்களென்பர். [மணிமேகலையுரைப்புத்தகம், 3 - ம் பக்கம்பார்க்க].

114 - 115 பதினாறுவகை உருவப்பிரம ஜாதிகணங்களாவா ; இவர்கள், மேற்கூறிய உலகம் முப்பத்தொன்றனுள் பன்னிரண்டாவதாகிய பிரஹ்மகாயிகலோகமுதலிய பதினாறு மிருப்பவர்கள் ; [மணிமேகலையுரைப்புத்தகம் 3 - ம பக்கம்பார்க்க.]

115 - 116. அறுவகைத்தெய்வசாதிகணங்களாவார் - உலகம் முப்பத்தொன்றனுள் முதலாவதாகிய மகாராஜிகலோகமுதலிய தெய்வலோகம் ஆறிலு முள்ளவர்கள் ; [மணிமேகலை உரைப்புத்தகம் 3 - ம் பக்கம்பார்க்க].

117. எணவகைநரகர் - மஹாநிரயம், ரௌரவம், காலஸூத்திரம், ஸஞ்சீவனம், மகாவீசி, தபனம், ஸம்பிரதாபனம், ஸமஹாதம் என்னும் 9 - நரகலோகங்களிலுமுள்ளவர்கள்.

123. சம்பாபதிகூறியது இறந்தவுயிரை மீட்டல் இயலாததென்பது.

142. யோசனை - பத்துநாழிகை வழித்தூரம்.

எ - ம் தூதை.

6 கோல் - செங்கோல். கோள் - நவக்கிரகங்கள்.

7. மாரி வறம் கடரும் - மழை இல்லையாகும்.

11. தவத்திறம்பூண்டோள் - மணிமேகலை.

12. அவத்திறம் - தீயசெய்கை.

23. அற்புதங்கள் - ஆச்சரியச் செயல்கள்.

110 - 111. எல்லாவுகததையும்
தன்னுளடக்கியகோளத்தைச் சக்கர
வாளமென்பது பௌத்த ஞாற்கொள்
கை.

114. நான்குவகை அருவப்பிரமக
ணங்கள் - நான்குவிதமாகவுள்ள அரு

37). நனவு - வழிப்புகாலம்.

36. உலக அறவி - ஊரமபலம்,
எல்லாச்சாதியாரும் வீந்து தங்குதற்
குரிய தருமசாலை.

38. அதிட்டித்திருக்கும - சேர்
திருக்கும.

அருமபதவுரை.

எக.

40 - 47 இவ்வடிகளாறகூறியவை
சுதமதியின் பூழம்பிறப்பின்வரலாறு.
[கக - ம் காதையைப்பார்க்க].

அ - ம் காதை

11. மனம நடுகுறூஉம - மனம்
நடுங்கும். மாற்றம் - சொல்.

12. மயங்கும் - மயங்குவான்.

13. மெல்வனை - மெல்லியவனைகளை
புடையாய்.

19. தந்தை - கோவலன்.

21. மாதா - கண்ணகி வேற்று
நாடு - பாண்டிநாடு.

22. வைவாழ்ந்த - கூரியவாளால
வெட்டுண்டிறந்த, அகலம் - மாப்பு.

25. பீடிகை - பீடம்.

க - ம் காதை.

41. நின்னாங்கு ஒழியாது - நின்னை
ஒழியாது; ஆங்கு, அசை

69. வேற்றுவுடிவம் - வேறுவுடிவம்.

70. இன்றியமையாதது - ஆவசிய
கமாகவள்ளது.

73. நனுகுதல் ஒர்த்தலை - அடை
தல நிச்சயம்

78. மக்கள்யாக்கை - மனிதருட
மபு.

கக - ம் காதை.

15. பயன் - பிரயோசனம்.

20. படிமைகள் - வடிவங்கள்.

29. தருமபதம் - தருமங்களைப் புல
படுத்தும் சொற்கள்.

30. பெரியை - பெருமையையுட
யாய்.

1. விமலிதம் - ஆசசரியம்.
6. 'மாதவ' எனறது - பிரமதரும முனிவனை.
21. பாடிவீடு - வேளைகளோடுதங் கும் கூடாரம்
33. திட்டிவிடம் - கண்ணில் விட த்தையுடையதாடிய ஒருவகைப் பா மடி.
36. கள்ளிரவு - நடு இராத்திரி.
42. கேள்வன் - கணவன்.
- க0 - மீ காதை.
- 5 - 13. இவ்வடிகள் புத்தபாதபீடி கையின்துகள்.
6. பொருள் - தருமம்.
- 7: வறம் தலை உலகதது - வறமையைத் தன்னிடத்தேயுடைய உலகத் து, அறம் பாடு சிறக்க - தருமத்தின் தோற்றம் அதிகரிக்கும்படி.
8. சுடா - சூரியன். வழக்கு - வழ ங்குதல்.
9. இளவளஞாபிற - பாலசூரியன்.
20. ஊடி - பிணங்கி.
23. பிரவிருத்திககச்செய்து - பர வச்செய்து.
24. சாரணமுனிவன் - ஆகாய கம னமுதலிய சித்திபெற்றமுனிவன்.
25. பெளத்தமுனிவர் உச்சிப்பொ முதிற பிச்சைககுச்செலுதல் மரபு.
34. அமுது - அன்னம்.

31. மயங்கிய - கலாச
32. இல்லுதி - தடாகம்
33. அகையம் - குறைவில்லாதது.
35. வைசாகசத்தபூணீமை - வை காசிமாஸத்தில் விசாக நடந்திரத தோடுகூடிய பெளர்ணிமைத்திதி
- 47 - 58. இவ்வடிகளாற புத்த க ஸ்துதி கூறப்பெற்றுள்ளது.
48. தீநெறிக்கடுமபகை - காமமுத லிய ஆறுகுற்றங்கள். இவை அரிஷ்ட வர்க்கமென்று கூறப்படும.
49. பிரர்க்கு அறம முயலும் - மற் றையோர்க்கு அரமுண்டாதறகு முய ற்சிசெய்கின்ற.
50. துறக்கம் - தேவலோகம்.
51. எண பிரக்து ஒழிய இறந்தோ ய் - மனிதாக்காயைய எண்ணங்கள் எட்டாமற பின்னேகிடகருமபடி மே ற்பட்டசிலையிற் சென்றோனே.
52. கண - அறிவு; லோகோபகா ரத்திறகாகப புத்தனெடுத்த அநேக மபிறவிகளுள் ஒருபிரப்பில், அவன கொடையைப் பரிசோ சிக்கநினைநத இந்திரன்வந்து இரண்டுகணகளைபுரு கேட்டபொழுது அவன அவறறை க்கொடுத்தானென்பது புத்தஜாதக கதைகட்டுள் ஒன்றாதலிள், 'கணபிற ர்க்களிக்குமகண்ணோப' என்பதறகு இந்திரனுக்குக கணகொடுத்தோயெ

ன்று பொருளாகுதிறும்பொருளாகும்; 'யி' என்பது நாயகன் வேண்டுக, கண்டித்து உடைய புண்ணியனிருந்தபோது, நல்லாதி நாயகலியாபே' எனும் செய்புள்ளாளுணர்.

53. மொழிக்கு - தயைசாரகனைக கொள்க தரகு, அமமொழிளா வள பொய, மனை, கடுஞ்சொல், பயச் சொல்லென்பன.

54. வாய்மொழி-உணமைமொழி.
55. நரகாகளிற் சிலாககுத துன்ப ததைக்கேடும்பொருட்டு மனமிரங்கி ஓர்பிரப்பில் நரகலோகத்திற்குச்சென்றானென்பது வரலாறு, "அருவினை சிலாகெ - வொருபெருநரகிடை, யெரிசுடா மமாமல ரெல விடு மடியினை" எனபதனனுணாக

56. மரகா - நாகாகள்; நாகாகளுக்கே கருடனூலுண்டிரு துன்பம நீங்கும்பொருட்டு அவருக்கே தயாதருமத்தை உபதேசஞ்செய்து அவனூல் அவர்களுக்கு அருகமகிடைக்குமபடி செயதானென்பது புத்தஜாதக கதைகளெனான்று; "மீதியல் கருடனை விடவர வொடுபடே விதமுறை கெடவறம் வெளிபுற வருளினை" என

வும், "ஆரமிாத மணிகாகா குலமுயய வராளினையே, வாசிறைப்புள் ளரயறகு வாய்மைநெறி பகாந்தனையே" எனவும் வருவனவற்றானாக.

67. இசை - கோத்தி.
69. கௌசிகமுனிவர் - விசுவாமித்திரர்.

69 - 75. விசுவாமித்திரமுனிவர் பசியின்கொடுமையால நாயுனதுன்ப தற்கு முயன்றாரென்பதை மனுஸ்மிர்தி, க0-ம அததியாயம், கஅ-ம கலோகத்திரகாண்ட.

76. ஆற்றநா - செல்வா.
77. ஆற்றமாதககள் - வறியவா.
78. மேற்ற - மேலது.
79. ஞாலம் - பூரி.
96. அளவளாவிக்கொண்டு - மனங்கலந்துபேசிக்கொண்டு.

106. அமுதசுரபி - அமுதம்போன்ற உண்ணையுடையது.

கஉ - மீ கரிதை.
4. உலாமுதாளன் - முதிய உலாகளை அளபவா, அறவணவாடிகள்.
15. மூன்றுபந்திரங்கள் - வேறறற அடைவிப்பது, அகாயத்தில் சரியச செய்வது, பசியை நீக்குவது.
38. துஷிதலோகம் - தெய்வலோகம் ஆறினா நானகாவது.
41. புத்தஞாயிறு - புத்தனாகிய சூரியன்.

இனிவருவன, புத்தன் அவசரிக்குங்காலத்து உளவாடும் நந்திற்கள்.

42. தீங்கு உரு விளங்க - விரோத மிலலாமல விளங்க.

62 - 67. இவற்றை பசியாலுண்டாகும் துன்பமும் அதனை தீர்ப்போருடைய புகழ்பெருமையும் கூறப்பெற்றன. பசிபிணியென்னும் பாவியானது அழிக்கும், கொலலும், விடேம, களையும், சிதைக்கும், நிறுத்துமென்க.

62. (பசியானது) குடிபிறப்பின் பெருமையை யழிக்கும் விழுப்பங்கொல்லும் - சிறப்பினை வருத்தும்.

63. கலவிப் பெருமபுணைவிடேம் - கல்வியாகிய பெரியதெப்பத்தை நீக்கும்.

64. நாண் அணி களையும் - நாணாகிய ஆபரணத்தை நீக்கும்.

46 வளி வலம கொட்கும் - காற்று வலமாகச்சுழலும்.

47. நளி-செறிவு. நலம்-வளங்கா.

48. கறவை - கறத்தலையுடைய பசுக்கள, கன்று ஆர்த்தி - கன்றை உணைச்செய்து, கலம நிறை பொழியும் - கறவைக்கலமும் அதனினின்றும் பாலைச்சொரியும் சாலும் வழியும்படி பாலைப்பொழியும்.

49. துய்த்து - அனுபவித்து.

50. வெருஉப் பகை - அஞ்சுதற்குக்காரணமாகிய பகை.

51. அனா - துன்பம். நாகச்சுதியும் பேய்ச்சாதிடும் அனாகலைவிட்டுடையும.

அ ரு ம் ப த வு ளா .

௭௫

52 - 53. கூன் - வளைந்தவடிவம்.
 குறள் - குறுசியவடிவம், ஊம - ஊ
 மை, மா - விலங்குவடிவம் மருள் -
 அறிவின்றிமயங்கியிருப்பது. கூனமு
 தலிய வடிவங்களை உயிர்கள் பெறமா
 ட்டா. [இவை எண்மையெச்சத்தை
 ச்சாராதவை]

55. இன்றை - துன்பம்.

56. போதிமூலம் - அரசமரத்தின்
 அடி.

57. நாதன் - புத்தன்.

61. இருவா - மாதவி, சுதமதி.

68 - 69. ஓரறம் பசிப்பி னிதாதத
 லை. அவர் - அறவணவடிகள்.

கூடு - மீ காதை.

2. வாரணாசி - காசி.

6 கரப்பினி - கருப்பமுடையவர்.

7. சூல் - கருப்பம்.

12. அதன் - அகழ்ச்சையின்.

25. வெயதுயிராத்து - வெமமையா
 னமுச்சைவிட்டு.

36. ஒறுகக - தண்டிக்க.

42. விடுதிலம் - மேயதற்கு அரச
 னால்விடப்பட்ட நிலம்; அது சோசுரு
 சார்பூ றியென்று கூறப்படும. படுபுல்-
 தானே உண்டாகும் புல்லி.

46. செறம் - கோபம்.

50. அசலொன்பலா பசுவின்முமா
 ரா சிருங்கி, மானின்புதலவா; சிருங்
 கம் - கொம்பு; அதிநையுடையவர் சி
 ருங்கி; இவா கலைக்கோட்டுமுனிவா.

55. ஜிவாதி - பசுவால்

72. கிலாதகரமயின்புத்திராகள
 வசிட்டரும அகத்தியமுமென்பது
 சைனநூலவரலாறு.

80. சிந்தாசேவி - ஸாஸ்கீசேவி.

50. மீகாமன் - மாணமி.

கூடு - மீ காதை.

12. குழியப்பருவம் - குழிச்சைப்
 பருவம்.

19 - 20. கந்திற்பாலை - தூணி
 லுள்ளபிரதிமையை அகிடித்ததுநிற்
 டும் தெய்வம்.

33. மிசசில - மிசசி. ஒழித்தவை
 ததாங்கு - பயன்படுத்தாமலவைத்தா
 றபோல

36. பிக் குணி - பிசுகுணி; துற
 தோகனில ஆண்பாலாணாப் பிசுக்
 களென்றும், பெண்பாலாணாப் பிசுக்
 களென்றும் கூறுதல் பௌத்தசம்
 பிரதாயம்

49 - 50. கறபு மழையைத்தருமெ
 ன்பதை, "தெய்வந தொழா அன் கொ
 முகற நெழுமுசெழுவாள், பெய்யெனப்
 பெய்யு மழை" என்னும் நீருக்குற
 னாலுணர்ச.

கூடு - மீ காதை.

13. உடைய - உடையகப்போக.

20. ஆகாயவாணி - அகாயவாக்கு;
 அசிரீரி.

30. அபாமி - சோவு.

37. குழிசி-பாண. முடைநாற்றம்-
 புலால்நாற்றம்.

38. உணங்கல் - உலர்ந்தது.

39. எண்கு - கரடி; தனபிணவு -
 பெண்கரடி.

40. பெண்டி - மனைவி.

42. வயம் - வசம்.

52. கோறல் - தொல்லல்.

53. கயக்கு - கசங்குதல்.

57. அல்லறம் - பாவம்; அறமல்
 வாததெனற்பு.

கூலியமம - அந்ததேவியின கோயில்.

55. பேணுகரில்லோ - கதிராறவா, கசு - ம் காதை.

6. ஆற்றல் - வண்மை.

8 இவ்வோடு - இந்த ஓடு.

4. நகநாவிசைக்க - கொடா : தீபமபோல்வாய

16. ஏனோ - மஹையோ.

எசு

அரும்பதவுரை.

கசு - ம் காதை.

3. அந்தரணாட்டிய - நலவழியே சம்பாதித்த.

3 - 4. அறவோன் திறத்து - புண்ணியமுடையவனிடத்தே, வழிப்படும - பெருகு, துறும்.

8. அனராய் - அன்னையே.

18. பாரணம் - உணவு; விரதத்தாற படமுனியிருநது உண்ணும் உணவு.

21. சிதைத்தது - அழித்தது.

30. யானைதக்கியனனாமேய பஸ்மகலியாநியெனநு கூர்பபடும.

37. ஆநதரம் - ஆகாபம்.

40. ஆதமுமாககசு - ஏழைகள்.

47. மணிமேகலை, விளி. படர்க்கை - செலவேன.

52. உழந்தோ - வருந்தினோர்.

53 அருமபிணி - தாததற்கரிய வியாதி.

54. இடுவோர் - கொடுப்போரை.

60. வெயகரிகாமம் - மூங்கில்கரிந்தகாடு.

64. தூசில - லுடை.

70 பிசசைவா நடு மபொழுது மெளனமாக குக்கவேண்டுமென்பது பெளசசநூலவ்யதி. அதி, வாயவாராமையென கூர்பபடும.

72 சனா - பன்யா, ரட்டுளை.

73. பசியாநியாயாதி

74. ஆர் உயிராமருந்து - அரியசோழன

51. பாடுகிடப்பேன் - வரங்கிடப்பேன்.

53. 'திருவடிதொட்டேன்' என்றது, குறந்தவு.

கசு - ம் காதை.

[சிறைக்கோட்டம் - சிறைச்சாலை;

அறக்கோட்டம் - தருமசாலை.]

3 வஞ்சினம் - சபதம்.

28. இராசமாதேவி - மாவண்கிள்ளியினபட்டமகிஷி.

30. மாவண்கிள்ளி - அக்காலத்திருநதசோழராஜன்.

31. ஒளி - உறங்காநிற்கவும் உலகங்காக்கின்ற அரசரிடத்துள்ள கடவுட்டனமை.

35. சிறைக்கோட்டம் - சிறைச்சாலை.

46. விஞ்சைமகள் - விததையையுடையபெண, விதநியாதரசாதிமங்கை; சிலேடை.

51. மிருதசஞ்சீவினி - மரித்த உயிரை மீட்டும உடம்பிற்சேர்க்கும் பச்சிலை.

61. கருவி - தொழுதி; மின்னல், இடிமுதல்யன.
62. பைதல - துன்பம்.
கஅ - மீ காதை.
7. தாபதககோலம் - தவமுடைய வாகளில்வேடம்.
- 9 பாணன - பாணச்சாதியிறபிறந்தவன்; யாழ்வாசித்தல் அச்சாதித்தொழில்.
11. நறந்தாது - நல்லதேன். நயன் - செல்வம்.
16. பிசசைமாக்களாடிய பிறருடைய.
- 19 - 21. பாததையரிற் குடிகசுற்றப்பட்டார்தலையில் எழுசெவகலைச்சுமசுதி அரங்கைச்சூழலிகதுப் புறத்தேவித்தல் மரபு.
24. அரண்மனை - காவலையுடைய வீடு.
- 37 இடும்பை கொள்கலம் - (மணி சாட்சகம'னது) துன்பத்திற்குப்பாத்திரம் காணாது.

53. அறச்சாலை - தருமசாலை.
உ - மீ காதை.
6. முதுமொழி-பழையவார்த்தை.
15 பூதசதுக்கம் - பூதமதனடிய நாற்சந்தி. இப்பூதந்தான சதுக்கப்பூதமென்று கூறப்படும்.
39. சாந்து - சந்தனக்குழம்பு. மறைத்து யாது - மறைத்துக்கட்டி.
40. தூசு - ஆடை. மணி இரத்தினம்; அணியெனக்கொண்டால், ஆபரணமெனக்கொள்க.
41. வஞ்சம - வஞ்சனை.
- 46 காதற்குறிப்பு-ஆசைக்குறிப்பு. புலப்படுத்தி - வெளிப்படுத்தி.
- 50 தீது - கொலை.
52. வேட்கை - ஆசை.
- 57 - 58. நயோமம்-பாதிராத்திரி.
64. வேகவெந்தி - விஷம்.
- 65 போரயா - மிக்ஞயர்ந்த. புற்றனை - புற்றின் துவாரம்.
77. ஆகாயசாரிகள - ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கும் தேவகுணங்கள்.

அ ரு ம் ப த வு ரா .

எஎ

- உக - மீ. காதை.
7. ஆறாது - ஸகியாமல.
15. சாலபு - அமைதி. மறம் - பாவம்
- 16 இடாவினை - துன்பத்தைவினை

- து கைலாயநிகண்டாலும் தெரிசின்றது.
34. காவிரிவாயில் - காவிரிகுஞ்செவலலுமவழி.
38. அந்தணனுடைய - கணவனு

விக்ரம பாவத்தை.

26. மகஞ் - கணவனாக.

27. மகளாய்துடம - மனைவியாகி யது.

29. காரிகை, விளி.

39. அடிச்சிக்ரு - அடியவள்கிய னைக்கு.

46. அடிசில் - அராமம். மடைய ன் - சமையநகாரன்.

48. பாணிதது - தாமதித்து.

49. வழுக்குற்று - உழுக்கி. மடை ககலம் - அன்னம்வைத்திருக்கும் பா த்திரம்.

52. தாழ்த்தான் - தாமதித்தான்.

62. வேண்டுகோள் - பிரார்த்தனை.

டைய; கணவனுடையபெயரைச் சொ லலலாகாதென்பதுவிதி.

39. முத்தி - ஆகவனீயம், காருக பகையம், தனிணைக்கினி.

41. சதக்கப்பூகம் அறவகையா ளபெற்றானுசெய்தவாகனைக் கொலலு ம் இயல்புடையதாகலின், இவள சூத சதக்கமல்கள் றுள.

48. அவலிதது - சோர்வுற்று.

35 - 48. மருதி தன்குற்றத்தைத் தான நனைந்துவருந்ைய அருமை மிக ஆராயதற்பாலது.

51 - 52. "தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற றொழுதெழுவாள், பெய்யெ னப பெய்யு மழை" எனபது, நீநீகீந்

68. வஞ்சி - சேரராஜனுடைய இராசதானி.
71. வாயே - உணமையே. மயக்கு ஒழி - மயக்கத்தை ஒழிவாயாக.
75. படிமம் - பூசுதந்திரிய தெய்வவடிவம்.
88. சார்பிறறோற்றம் - துவாத்சநிதானம்; உசு-ம காதை, 37-38-ம அடிகளின் குறிப்பைப்பார்க்க.
89. பவம அறு மார்க்கம் - பிறவியொழிதற்கு ஏதுவாகிய நலவழி.
90. மற இருள் - பாவமாகிய இருட்டு. ஏம உற - இன்பமுற.
91. அறவெயில - புண்ணியமாகிய வெயிலை. இருததி - விததி.
95. பிழையாமல - தப்பாமல.
101. நிருவாணம் - முத்தி.
- உஉ - ம் காதை.
12. விகாரம் - வேறுபாடு.
13. வன்மை - பலாதகாரம். ஒறுக்கப்பட்டு - தண்டிக்கப்பட்டு.
21. காவறகணிகை - காவலையுடையபரத்தை.
28. *காவரிப்பூம்பட்டினத்திறகுக்காகத்தியெனநாம பெயருண்டென்ப

- யள், 55.
53. பொய்யில்புலவன் - திருவள்ளுவா பொருளுரை - தருமவார்த்தை.
55. நிருத்தம் - நடனம். தேதம் - இசைப்பாட்டு.
60. வெற்றுச்செய்கை - வீண்செய்கை.
75. காந்தருவமணம் - கந்தருவவிவாகம்; அது தலைவன் தலைவிகள் தமமுள மனமொத்தசூசோவது.
84. மைத்துனனென்றது தருமத்தலை.
92. ராட்டி - சமபாதித்து.
93. எட்டிப்பூ - எட்டிப்பட்டத்திற்குரிய பொற்பூ.
98. தாமததல-தாமதித்தல். [கம்.
111. புத்தேளலகம் - தெய்வலோ
- 112 விழுத்தலை - சிறந்தலை; "தெரிய னறமே துணை" என்பது அறநெறிச்சாரம்.
130. முடிபொருள் - முடிந்தபொருள்; பரமார்த்தம்.
133. காமமானது, மேற்கூறிய கட்டுத்தல் முகலியவற்றைத் தள்ளாததாயும்.

எஅ

அரும்பதவுரை.

137. உழப்போர் - வருகதுவோர்.
 141. சிறில - சிறுவீடு. பேரில - பெருவீடு.
 152. முறுகிய - மிகுநத.
 161 அராசாபிரான - மணந்திசு சோழர். இரா மகனமீது தேனாயுந் வரலாற்றைப் பெரியபுராணம் திருவாரூர்சிறப்பாலுணாக.
 163. பரங்காடு - சுடுகாடு.
 உரு - ம் காதை
 4 கடலரை - பொருளபொகிந்த சொல்.
 25 தீச்செயற்கு - கொடுஞ்செய்கைககு.
 28. வேறுரு - வேறுவடிவம்.
 30. அறிவில்லி - அறிவில்லாதவன
 37 பழுக்கறை - புழுங்குக்கறையுடைய அறை; வாயில்லாத அறை
 48. இளங்கோன் - இளவரசன். உதயமுரரன்
 53. புகழில் - புகழ்கவீடு
 54 செய்பாட்டுவினை செய்பபட்டுவினையுடைய வினை.
 68 - 69 கலலாகையவன் - பழுவாதகீழமகன்
 81. செந்நம் செறுசதோர் - தணியாத கோபத்தை அடக்கினவர்கள்
 83 அல்லல மாககள் - வறுமைத

உரு - ம் காதை

- 4 மறம் - பாவம். அத்தமம் - அநிததப்பொருளினவகை.
 4, 5. சித்தததிறம் - சித்ததப்பொருளினவகை. துககம் - பிறப்பு, பிணி, மூப்பு, சாககாடு, விரும்பியனபெருமை, வேண்டாதனபெறுதலென்பன ஆடும்
 6 சார்பிறறோதறம் - பேதைமை முதலியவற்றின உறபததி. உயதி - பிழைததல்
 7 ஆரியன் - ஆசிரியன்; எனறது புத்ததேவீன
 10 பிரசானி - இராஜகாரியதலெ முதனமைபெற்றவன்
 41. மனனயிரமுதலவன் - புத்தகேவன். அறம் - அவனகூறிய தயாதருமம்
 46 நாவாய - கப்பல். [ன
 70 கொலைவன் - கொலைசெய்பவன்
 68 - 70 இவற்றிடுகூறியவைவஞ்சப்புக்கழ்ச்சியணி.
 75 - 76 கமாளச்செட்டி - கம்பளவாணிகளுசெய்யும் வியாபாரி.
 உரு ம் காதை
 2 வலநிகரவதில, சேரனசெவகுடவன் கண்ணகிகுக்கோயில கடலிலிகத வராடநதோறம் திருவிழா நடப்பிததானென்பது கிலப்பக்கார

தனபமுளடைய ரனிதா.

88 நனகனம - நனராச

உச - மீ காதை

21 அரகள - ஸவாமியாகியநீர்

26 பீலிவனைபெனபவளிநசரிதை,
சேறைக்கவிராஜபிள்ளை இயற்றிய
செய்யுருலாவிழமவநதுளளது.

31. சவலாது - சவிலையடையாமல்.

40 தனனுடைய பெயரைப்பெற்ற
மடநதை - மணிமேகலை

47 உரவோர துருத்தவை - அறி
வுடையேரரால நீக்கப்பட்ட சூறநங
கள்.

61. நாததொலைவு-நாவினமெலிவு

82. சவலநக - சவிலையடையா
தொழிக.

திதுளவரலாற

5 கைமமைநோன்பு - வைதவ்ய
லிரதம

18 வேலை - உததியோகம

19 ஓர்நன - ஓற்றியொற்றி, நட
பபவைகளை அறிபவன், வேவுகாரன

28 நுகாநது - அனுபவித்த

36 கபிலையமபதி - கபிலவாள் க;
கபிலெரன்பவா சவஞ்செய்தற
மாகஇநுச்செனபகு பொருள

37. நாடவநகச்சகரியம துககம,
துக்கோத 1சதி தக்கநிவாரணம, து
க்கநிவாரணமாகநம

37 - 38 பனனிர்ண்டுசராபுகள
பேசைமை, செய்கை, உணவு, அரு
வுரு, வாயில், ஊறு, நுகாவு, வேட

அ ரு ம் ப த வு ரா .

௭௩

கை, பற்ற, பவம, தோற்றம், வினைப்
பயனென்பன; இப்பனனிர்ணமுன்
இலக்கணமுதலியவற்றை, இதன்முத
னூலாகிய மணிமேகலையின், ந.0 - ம
காதை, இக-ம அடிமுதலியவற்றாலும்
அவற்றின் உரையாலும் உணாக.

42. புததசைத்தியம் - புததாலயம.

42 - 43. இந்நிர்ணிகாரம எழு -
காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில், இந்நிர்ணை
நிருயிக்கப்பட்ட எழுவருகுகள்; இவற
றைக் கோவலனும் கண்ணகியும் கா
விரிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்து மதுரை
கருசுசெல்லையப்பொழுது வராமகிணா
கள்; [சீலப். நாடுகாண். கச-உடு-ம

83. கோடியோ-கோணுதலறறே.

86. அலத்தற்கால் - வறுமைக்கா
லம; அலத்தல் - வாடுதல்.

94. வறம - வறுமை.

111. மூவறுபாறை - பதினெட்டு
ப்பாறை.

113. பேணுமாக்கள் - பாதுகாக்
கப்பட்டாதவர்கள்; கதியற்றவர்.

114. படிவநோன்பியா - தவவே
டததையும் நோன்பையு முடையவர்
கள்.

115. மடி - ஆடை, சோம்பல்.

124. போனகம - உணவு.

உக - மீ காதை.

அழகனைப்பாக்கக].

52. தேவகுலம் - தேவாலயம். தெ
றறி - திணை. பள்ளி - சாலை.

55. காணிய - கண்ட.

உள - ம் காதை.

3. அளவைவாதி - பிரமாணவாதி;
பிரமாணம் - காட்சிமுதலியன

7. நிகண்டவாதம் - சைனஸமயத
தைச்சாரந்த ஒருங்கைவாதம், இது

நிராகரதவாதமென்றம் நிகம்பரவா
தமென்றும் கூறப்படும்.

உஅ - ம் காதை

7. மாசாததுவான் - கோவலனு

டைய தந்தை.

38. அறத்தகைமுதலவன் - புத்த
தேவன்.

39. இறைவன் - இமயவரம்பன்
நெடுஞ்சேரலாதனென்னுமாசன்.

42. பாங்கன் - தோழன்.

48. சைத்தியம் - புத்தாலயம்.

52. உன் தந்தையென்றது, கோவ
லனை.

17. சரண - அடைக்கலம்.

19. அளவைகள் - பிரமாணங்கள்.
ஈ0 - ம் காதை.

3, 4. 'புத்தம் சரணங்கச்சாமி'

என்பது முதலியமூன்றும் பௌத்தா
களுள் மூன்றாமந்திரங்களாக வழங
கும. இவற்றிற்குப்பொருள் முறையே,
புத்தனைச் சரணமாக அடைகிறேன்,
தாமததைச் சரணமாக அடைகிறே

ன், ஸங்கத்தைச் சரணமாக அடை
கிறேனென்பன்.

5. முமணி - புத்தன், தாமம்,
சங்கம்.

9 துடிதலோகம் - துவிதலோகம்.

13-11. கௌதமபுத்தா கரு முன்பு
அளவிற்றக புத்தர்கள பிற்து பௌ
த்ததருமங்களை ஸ்தாபனம் செய்தாக்க
ளென்பது புத்தஜாதககதைகளிறக
ண்டவரலாறு.

19. த்ரிபு - ஒன்றைமற்றொன்று
கக்கருதுவது

19 - 20. அந்நகரில் - காஞ்சியில்.

அபிதான விளக்கம்.

—o—o—o—

[அபிதானம் - பெயர்.]

அகத்தியன் ஒரு தெய்வமுனிவர். அங்கநாடு துச்சயனென்னும் அரசனுடையது.

அசுவன் : பசுவயிறற்றிற்றந்த ஒரு முனிவன்.

அசோதரம் : இரவிவன்மனென்னும் அரசனுடைய நகரம்.

அததிபதி : கீலபதிகணவன், இராசுலனுடைய சந்தை. இவனுடைய இராசதானி இடவயமென்பது.

அபஞ்சிகன் : காசியிலுள்ள ஓரந்தணன்; சாலியென்பவனுடைய கணவன்.

அமரசந்தரி : பூமிசந்திரனுடைய மனைவி; புண்ணியராசனை வளர்த்தவன்.

அமுதசுரபி : தென்மதுரையிற் கலாரியந்தள்ள சிந்தாதேவியால் ஆபுத்திரானுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட தெய்வதன்மையுள்ள ஒரு பாத்திரம்; இது, தன்னுட்பெயர்த அன்னத்தை எடுக்க எடுக்கக் குறையாது மேன்மேலும் வளரச்செய்வது.

அமுதபதி : இரவிவன்மனென்னும் அரசன்மனைவி; இவள், தானா, வீரா, இலக்குமி என்பவரைப்பெற்றவள்.

அறவணவழகன் : காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்த புத்தசங்கத்துள்ள ஒரு முனிவர்; கோவலன் கொலையுண்டது கேட்டுவருந்தியடைந்த மாதவிக்குத் தருமோபதேசஞ்செய்து தன்பகற்றித் துறவுபூண்செய்தவர்; பாதபங்கயமலையைத் தாம் தரிசித்ததன்றித் துச்சயனென்னும் அரசனையும் மனைவியரோடுசென்று அதனைத்தரிசிக்கும்படி செய்தவர்; மணிமேகலைக்கு ஆபுத்திரன்வரலாற்றையும், அமுதசு

ரபியின் பெருமையையும், உணவளித்தலின் விசேடத்தையும் கூறிப்பலருடைய பசிததுன்பங்களையும் போக்குமபடிசெய்ததன்றி, தருமோபதேசஞ்செய்து, அவனை நலவழிப்படுத்திய ஆசிரியா இவரே, தீவதிலகையாலும் கந்திற்பாவைதெய்வததாலும் கிரம்பபுகழப்பெற்றவர்; காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைக் கடல்கொண்டபினபு வஞ்சிககரையடைத்து அங்கே துறவுபூண்டிருந்த கோவலன்நந்தையோடு அளவளாவி அபாற் காஞ்சிககரஞ்சென்று அங்கே தவமபுரிந்திருந்தார். இவர், மிக்க மூப்புற்றும் சிறிதும் சொல்வன்மை குன்றாதிருந்தவா.

ஆக்ரை : சாதுவன்மனைவி; இவள், ஒப்புயாவில்லாககற்பினள்.

ஆபுத்திரன் : சாலியின்புதல்வன்; பிறந்தநாள் தொடங்கி ஏழுநாளளவும் ஒருபசு பாலூட்டிவளாக்க வளர்ந்தமையால், இவன் இப்பெயர்பெற்றான்; அன்பும் அருளுமுடையவன்.

இடவயம் - அததிபதி யென்னும் அரசனுடைய நகரம்.

இரத்தினதீவம் : மணிபல்லவத்தின் அயலிலுள்ள ஒரு சிறுதீவு; இலங்கா தீவமென்றும் கூறப்படும்; இதில், புத்தரது பாதப்படிமையமைக்கப்பெற்ற உச்சியையுடையமலையொன்று உண்டு.

இரவிவன்மன் : அசோதர நகரத்து அரசன்; அமுதபதியின் கணவன்; இலக்குமியின் தந்தை.

இராசுலன் : அததிபதியென்னும் அரசனுக்கு கீலபதியிற்றிற் பிறந்தவன்; இலக்குமியின் கணவன்; திட்டிவிடமென்னும் பாம்பாலிற்று பின்பு

உதயகுமரனாகப் பிறந்தவன் இவனே.

இலக்குமி : இரவிவன்மனுக்கு அமுதபதிவயிரற்றி பிறந்தவள; தானா, வீனா என்பவர்களின் தங்கை; இராசுலனுடைய மனைவி; திட்டிவிடத்தாற் கணவனிறந்தவுடன் தீப்பாய்ந்து உயிரை நீத்தவள்; சாதுசக்கரனென்னும் முனிவனுக்கு உணவளித்த புண்ணியத்தால மணிமேகலையாகவந்து பிறந்து பௌத்தநருமங்கேடலவள் இவளே.

இலங்காநீவம: இரத்தினதீவமென்னும் பெயரைப்பார்க்க

உதயகுமரன் : காவிரிப்பூம்பட்டினத்தரசனாகிய நெடுமுடிக்கிள்ளியின புதல்வன்; மணிமேகலைபால் விருப்புற்றுப் பலமுறை அவளிடஞ்சென்று இரந்து பின்னிற்றவன். இவன் பெயர் இளங்கோனெனவும் வழங்கும்.

உலகவறவி: காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் சாகரவாளக்கோட்டத்துள்ள சம்பாபதி கோயிலின் முன்பமைந்த ஊரம்பலம்.

எட்டிமுமரன் : காவிரிப்பூம்பட்டினத்துள்ள ஒருவணிகன்.

ககந்தன் : கார்தனென்னும் சோழராசனுடையகாவறகணிகையின் புதல்வன்.

கச்சயம : துச்சயராசனுடைய இராசதானி.

கண்ணகி : கோவலன்மனைவி; இவளது கற்புமுதலியவற்றை வெளிப்படுத்தப் பொருட்டே சிலப்பதிகாரம் செய்யப்பட்டது.

கங்கிப்பாலை : சக்கரவாளக் கோ

துவே; இந்நகரிலேதான் கௌதமபுத்தர் அவதரித்தனர்.

கம்பளச்செட்டி : ஒரு வணிகன்; கம்பளவியாபாரம்செய்பவன்.

கரிகால்வளவன் : காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை ஆண்ட ஒரு சோழன்.

கலிங்கநாடு : தாயமன்னவராகிய வசு, குமரனென்னும் இருவர்க்குரியது.

கலைநியமம் : தென்மதுரையிலுள்ள சிந்தாதேவியின் கோயில; கலை-விததை.

கவேரவனம் - காவேரியின் தந்தையாகிய கவேரரெனபவா தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தவனம்.

கவேரன் : ஓர் இராசரூபி.

காகந்தி : காவிரிப்பூம்பட்டினம்.

காஞ்சனபுரம் : வித்தியாதர நகரங்களுள் ஒன்று.

காஞ்சனன் : ஒருவிதநியாதரன்; காயசனமிகையின் கணவன்; உதயகுமரனை; காயசனமிகையின் சோரநாயகி என்று நினைந்து அவனை வாளால் வெட்டிவீழ்த்தினவன்.

காஞ்சி ஒருநகரம். இதில், கந்திற்பாவைதெய்வமும துணையிளங்கிள்ளியென்பவனற் கட்டப்பட்டுள்ள புத்தாலயமொன்றும் தென்மேற்கில் தருமதவனமென்று பெயருள்ள ஒரு சோழையுமிருந்தன.

காந்தன் : ஓர் சோழன்; அகத்திய முனிவர்பால் மிக்க பக்தியையுடையவன்; இவன் வேண்டுகோளாலேதான் காவிரியை அவா பெருகச்செய்தனர்.

ட்டததிற் சம்பாபதிகோயிலின்கிழக்
கேயுள்ளதூணில் மயனூல நிருமிக்க
ப்பட்ட ஒருபிரதிமை; துவதிகனெ
ன்னுந் தேவனுடைய வடிவமாகவுள்
ளது.

கபிலை: இப்பெயருள்ள நகரம் இர
ண்டு . க - கலிங்கநாட்டிலுள்ளது ;
குமரனென்னும் அரசனுடைய இரா
சதானி, உ - மகதநாட்டிலுள்ளது ;
கபிலவாஸ்துவென்று கூறப்படுவது இ

காந்தாரம் : பெரியதொருநாடு.

காயங்கரை : ஒருநதி.

காயசண்டிகை : ஒரு வித்தியாதர
மங்கை ; காஞ்சனமனைவி.

காலவேகம் : ஒருயானை.

காவிரிப்பூம்பட்டினம் : சோழர்க
ளுடைய பழைய இராசதானி.

கிள்ளிவளவன் : ஒருசோழன்.

குமரன் : கலிங்கநாட்டுள்ள கபிலை
நகரத்தரசன்.

அஉ

அபிதானவிளக்கம்.

குமரி : கன்னியாகுமரியென்னும்
பதி.

சேசகம்பளர் : நரிவயிற்றிற்பிறந்த
ஒருமுனிவர். [சமுய இராசதானி.

கோதகை : பாண்டியர்களின் ப
கோதமை : ஒரு பாப்பனி ; சார்
ங்கலன் எனபவனுடைய தாய்.

கோமுகி : மணியல்லவத்துள்ள தோ
ர்பொயகை.

கோவலன் : இப்பொயராபுடைய
வர் இருவர் ; அவரன், ஒருவன், மணி
மேகலையின் தந்தை ; கண்ணகியின்
கணன் ; சிலப்பதிகாரக்கதாநாயக
ன் ; மற்றொருவன், மேற்கூறியகோ
வலனுக்கு ஒன்பதுதலைமுறை முன்
னான்.

கௌசிகன் : சண்பை நகரத்துள்
ள ஓரந்தணன்.

சக்கரவாளக் கோட்டம் புத்திர
சோகத்தால்வருந்திய கோதமையின்
துன்பதைப்போக்குதரகாக இவ்வு
ககத்திலுள்ள எல்லாத் தேவர்களையும்
சம்பாபந்வருவித்தக் காட்டியவடத்
து அக்காட்சினய எக்காலத்தம யாவ
ரும் காணாமவண்ணம மயலால் நிரு
யிக்கப்பட்டது ; இது காவிரிப்பூம்பட்
டினத்துள்ளது ; இதில முனிவர் பல
ரிருந்து தவளுசெய்தார்.

சகசகருமன் : ஒரு பௌத்தமுனி
வர் ; சதமடிக்ம, அவன் தந்தைக்
கும் தருமோபதேசஞ்செய்தவர்.

சங்கமன் : ஒருவணிகள் ; நீலியின்
கணவன்.

சண்பை : கடலோரத்துள்ள ஒரு
நகரம்.

சந்திரதத்தன் : கப்பலிற்சென்று
வாணிகஞ்செய்யும் ஒருவணிகள்.

சம்பாதி : ஒருபறவை.

ல் புத்தனுடைய பாதப்படிமைப்பீட
முண்டு.

சமனெளி : சமந்தகூடம்.
சனமித்திரன் : புண்ணியராசனு
டைய மந்திரிகளுள் ஒருவன்.

சாதுசக்கரன் : ஒரு முனிவன் ; ஆ
காயமனமுடையவன் ; தன்முற்பிறப்
பில இவனை ஒருபொழுது உண்பித்த
புண்ணியமே மணிமேகலை நலவழிப்
படுதற்கு ஏதுவாயிற்று.

சாதவன் : ஆங்காயின்கணவன் ;
நாகாகாரக்ம, அவர்கள் குருமகனு
கடும், சிலநீதிகள் கூறி அவர்களை நல்
வழிப்படுத்தியவன்.

சாங்கலன் : கோதமையின்புதல்
வன் ; இவன், மயானதற்குப் பேய்மக
ளாடியதைக்கண்டு அஞ்சி உயிரை இ
ழந்தவன்.

சாலி - ஒருபாப்பனி ; அபஞ்சிகன்
மனைவி ; ஆபுத்திரனுடையதாய்.

சாவகம் : ஆபுத்திரனுடைய நாடு ;
இதன் தலைநகர் நாகபுரம் ; இதில் தவ
ளமலையென்று பெயர்பெற்ற ஒருமலை
புண்டு.

சின்கபுரம் கலிங்கநாட்டிலுள்ள
ஒருநகரம்.

சித்திபுரம் : சேரராசனுடையநகர்.
சிகசராப்பி : மாதவியின்நற்றாப் ;
மணிமேகலையை உதயருமாடெண்டு கூ
ட்டிதற்குப் பலவகையாக முயன்றவ
ன் ; மிக்கவிராள்வன்.

சிந்தாட்சயி : ஸரஸ்வதிதேவி ; தெ
ன்மதுகையில் இவளுக்குக் கலாசியம
மென்று பெயர்பெற்ற ஆலயமொன்
றிருந்தது.

சிருங்கி : மான்வயிற்றிற்பிறந்த ஒரு
முனிவர். [நீலபதிதந்தை.

சேரன் : சித்திபுரத்து அரசன் ;
இரங்கு மாவலிபாரம்பரியலுக்க

னத்தள்ள ஒருசேரலை.
 சமபாபசு : சம்புத்தீவின் அதிதேவ
 னை ; சிவந்தசிறமும் சடையும் உடை
 யவுள்.
 சமந்தம் : சமந்தகடமென்னுமலை ;
 இலங்கையிலுள்ளது. இதன் உச்சியி

ஓராசன்புத்திரி ; 6 நடுமுடிக்கீள்ளியி
 ன்மனைவி ; உதயகுமரனுடையதாய் ;
 சுதமதி. கௌசிகனென்னும் ஆந்
 தணனுடையபுத்திரி ; மந்தவீயின் உய்
 ர்த்தோழி ; மணிமேகலைபால் மிக்க ஆ
 ன்புலையவுள்.

அ பி தா ன வி ள க் க ம்.

அக

செங்குட்டுவன்; சேரலாதன் புத்திரன்; இளங்கோவடிகளின் தமையன்.

சோழன்கரிகாற் பெருவளத்தான் காவிரிப்பூம்பட்டினத்து அரசன்.

தருமசாவகன்: ஒரு பெளத்தமுனிவன்; புண்ணியராசனுக்குத் தருமோபதேசஞ்செய்தவன்.

தருமதத்தன்: காவிரிப்பூம்பட்டினத்துள்ள ஒருவணிகன்; மரிக்கும்வரையிற் கலியாணமின்றியிருந்தவன்.

தருமதவளம: காஞ்சினகரத்திலுள்ள ஒருசோலை.

தவளமலை: சாவகநாட்டிலுள்ளது.

தாரா: இரவிவன்மண்புத்திரி; துச்சயராசன்மனைவி; வீரா, இலகருமியென்பவரின் தமக்கை.

திட்டியிடம: கண்ணில்விடமுடையதேரோபாமபு; இஃது அழங்கணுகம, நஞ்சுவிழியரவெனவும் வழங்கும்.

தீவதிலகை: மணிபல்லவத்துள்ள புத்தயீடிகையை இந்திரன்கட்டளைப்படி பாதுகாக்கும் ஒரு தெய்வமங்கை; புண்ணியராசனுடைய பூர்வஞ்ஞமசரீரம் மணலிற்புதைத்துகிடந்ததை அவனுக்குக்காட்டியவன்.

துச்சயன்: கச்சயநகரத்து அரசன்; தாரா, வீரா என்பவர்களின் கணவன்.

துடிதலோகம்: துஷிதலோகமெனவழங்கும்; உலகம் முப்பத்தொன்றனுள் ஒன்பதாவது; மஹாராஜிகலோகமுதலிய தெய்வலோகம் ஆறனுள் நான்காவது. இதுவுள்ள பிரபாபரலென்னுந் தேவனே புத்தனாக அவதரித்தானென்பர்.

துணையினங்கிள்ளி: காஞ்சினகரத்திருந்த ஒருசோழன்.

ல அகத்தியமுனிவருடைய கட்டளை யின்படி முதலில் இந்திரவிழா எடுப்பித்த ஒருசோழன்.

தொடுகழறிக்கிள்ளி: காஞ்சினகரத்திருந்த ஒருசோழன்; துணையினங்கிள்ளியின் தமையன்.

நாகபுரம: புண்ணியராசனுடைய இராஜதானி.

நாகர்: ஒருவகைமனிதர்.

நீலபதி: சீதரனென்னும் அரசன், புத்திரி; அத்திபதியின் மனைவி; இராசுலனுடைய தாய்.

நெடுஞ்செழியன்: ஒருபாண்டியன்; சிலம்புகாரணமாகக் கோவலனைக்கொல்லித்தவன்.

நெடுமுடிக்கிள்ளி: ஒருசோழன்.

பரசுராமன்: திருமாலின் அவதாரமூர்த்திகளுள் ஒருவா.

பாதன்: சிங்கபுரத்து அரசனாகிய வசு என்பவனுடைய வேலைக்காரன்.

பாதபங்கயமலை: மாததேசத்தின் இராசதானியாயிருந்த இராசக்குக நகரத்தின்சமீபத்திலுள்ள ஒருமலை. புத்ததேவன் எல்லாவுயிர்களுக்கும் தரும சிந்தையை யுண்டாக்கரினைந்து அவைகளைல்லாம் தண்ணீர் கண்டுகேட்கும்படி இதன்மேல்வின்று தருமோபதேசஞ்செய்தபொழுது அவன் பாதச்சுவடுதங்கப்பெற்றமையின், இஃது இப்பெயர்பெற்றது; இது திருத்திரகூடமென்றும் கூறப்படும்.

பிரமதருமன்: ஒருபெளத்தமுனிவன்; அத்திபதியின் மைத்துணன்.

பீலிவளை: வளைவனென்னும் அரசனுடையமகன்.

புண்ணியராசன்: நாகபுரத்தரசன்.

பூதசுதக்கம்: தவவேடத்தில்மறைந்து தீமைபுரிந்தொழுவுவோர்முதலிய

துவநகன்: ஒருபதவன்; சாதாரண
 சேனனுக்கு நண்பன்; காவிரிப்பூம்ப
 ட்டினத்தருந்த கத்திப்பாவையை அ
 திட்டித்திருந்து முக்காலச்செய்தியை
 யுடைய கூறிவந்தவன்.

ஆங்கெய்வெறிந்த தொழத்தோட்
 செய்யியன்; காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின்

அழுவகைப்பாயயணாப புடைதவண
 னும் பூதம்சிற்றலையுடைய காற்சத்தி.
 பூதி: ஆபுத்திரினவளர்த்தவன்.
 பூமிசந்திரன்; காட்புரத்துஅரன்;
 அமரசந்தரியின் கணவன்; புண்ணி
 யரசனை வளர்த்தவன்.

பூருவதேசம்: அத்திபதியின்மேல்;

அச

அபிதானவிளக்கம்.

பொதியில்; பாண்டியநாட்டிலுள்ள
மகதம் ஒருநாடு. [ஒருமலை.

மணமுதன்: தவளமலையிலிருந்து
தவஞ்செய்த ஒருமுனிவன். இமமு
னிவனிடத்திலிருந்த பசுவயிற்றிலேதா
ன் புண்ணியராசன் பிறந்தான்.

மணிபல்லவம்: காவிரிப்பூம்பட்டி
னத்திற்குத் தெற்கே முப்பதுயோச
னையளவிலுள்ள ஒருசிறுநீவு.

மணிமேகலைதெய்வம்: சிலநிலை
ள்ளவரை, அரக்கர் வாதைபண்ணுத
படி இத்திரனேவலாற் பாதுகாத்தத்
தொண்டிருத்தலையுடைய ஒரு தெய்
வம். கோவலன் தன் குலத்தோடு ஒரு
வனை இத்தெய்வம், கடலிற்பாதுகா
த்த கண்பாராட்டியே தன் காதற்
பரத்தையின் புதல்விக்கு மணிமேக
லையென்று பெயரிட்டான்.

மணிமேகலை: கோவலனுக்கு மாத
விபாற்பிறந்தவன்; இக்கதைத்தலைவி.
மதுராபதி: தென்மதுரையின் அ
திதேவதை.

மருதி: காவிரிப்பூம்பட்டினத்துள்
ள ஒருபார்ப்பனி.

மாசாத்துவான்-கோவலன் தந்தை.

மாதவி: ஒருநாடகக்கணிகை; கோ
வலனுடைய காதற்பரத்தையாயிருந்
து மணிமேகலையைப்பெற்றவள்; கோ
வலன் கொலையுண்டதாகேட்டுத் துற
ந்து அறவணவழிகள்பால் தருமங்கே
ட்டு அ வருடன் காஞ்சிசென்று நோ
ற்றிருந்தவன்.

மாரன் தருமவிரோதிகளான இ
ச்சைகளை மனத்திலுண்டாக்கும் ஒரு
தேவன்.

மாருதவேகன்: ஒருவித்தியாதான்.

மாவணிகள்ளி: ஒருசோழன்.

முசுருத்தன்: சூரியகுலத்திற்பிறந்த
ஒருசக்கரவர்த்தி. இவன் முன்பு கா
விரிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்து அரசா
ண்டவன்.

வச்சிரர்கோட்டம்: வச்சிராயுதம்
நிற்கும் கோயில்; இது காவிரிப்பூம்பட்
டினத்திலிருந்தது.

வசு: சிங்கபுரத்தரசன்.

வஞ்சி: சேரராசதானி.

வயந்தமலை: மாதவியின் தோழி.

வயனங்கோடு: பாண்டியநாட்டிலுள்ள
ஒருந்.

வளைவணன்: நாகநாட்டரசன்; வா
சமயிலையின்கணவன்; லீலிவனையின்
தந்தை.

வாசுத்தவை: ஒருமுதியவன்; இவ
ள், சோழன்மனைவி முதலியவர்க்குப்
பலநீதிமொழிகள் கூறியவள்.

வாசமயலை: வளைவணன்மனைவி;
லீலிவனையின் தாய்.

வாரணசி: காசி.

விசாகை: ஒருவணிகமாத; மரண
பரியந்தம் விவாகமின்றிக் கன்னிமா
டத்தேயிருந்து காலங்கழித்தவள்.

விந்தம: ஒருமலை.

விந்தாகழிகை: ஒருதெய்வப்பெண்;
விந்தமலையில் தூர்க்கைகோயிலுக்கா
ப்பவள்.

விரிஞ்சி: புலியயிற்றிற்பிறந்த ஒரு
முனிவன்.

விருச்சிகள்: பொதியின்மலைச்சார
லில் தவஞ்செய்தகொண்டிருந்த ஒரு
முனிவர்; க2 - வருடத்திற்கு ஒருமு
றையுண்ணும் பட்டினி விரதி.

வீரை: இரவிவன்மன்புத்திரி; இல
க்குமி, தாயையென்பவரின் ஸகோதரி;
துச்சயராசன்மனைவி.

